Ghidul nevestelor fericite
KATE MOORE

Colecția Iubiri de poveste

SERIA „GHIDUL VÂNĂTOARELOR DE SOȚI"

Fiica unui agent al serviciilor secrete britanice, Jane Fawkener și-a petrecut cea mai mare parte a vieții pe tărâmuri exotice din străinătate, nu cochetând cu căsătoria în înalta societate. Așa că, atunci când tatăl ei dispare și se presupune că a murit, tânăra rămâne uimită cu privire la motivul pentru care aceasta a aranjat ca ea să primească un exemplar din *Ghidul vânătoarelor de soți*. Convinsă că tatăl ei a ascuns în paginile ghidului un mesaj secret pentru ea, Jane pornește la „vânătoare de soți" având un scop cu totul diferit. Dar oare îl poate păcăli pe agentul guvernamental care îi urmărește fiecare mișcare – un bărbat periculos de seducător, pentru care regulile sunt în mod clar menite să fie încălcate?

Kate Moore este autoarea a 17 romane, nominalizate pentru premii prestigioase ale genului, cum ar fi Golden Heart, Book Buyers Best Award și RITA al Asociației Scriitorilor de Romane de Dragoste din America.

Tradiție din 1989
www.litera.ro
ISBN 978-606-33-8781-4

Alma

Husband Hunters Guide
Kate Moore
Copyright © 2018 by Kate Moore
Toate drepturile rezervate

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19
e-mail: contact@litera.ro
www.litera.ro

Ghidul nevestelor fericite
Kate Moore
Copyright © 2022 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Rodica Bogdan
Corector: Păunița Ana
Copertă: Mariana Manolache
Tehnoredactare și prepress: Laura Carîp

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MOORE, KATE
Ghidul nevestelor fericite / Kate Moore
trad. din limba engleză: Liliana Dănescu . –
București: Litera, 2022

ISBN 978-606-33-8781-4

I. Dănescu, Liliana (trad.)

821.111

KATE MOORE

Ghidul nevestelor fericite

Traducere din limba engleză
Liliana Dănescu

LITERA
București

Pentru Sebastián și Elizabeth Jane –
următoarea generație de autori de povești de dragoste și de scriitori
ai familiei. Ne faceți zilele mai frumoase cu lumea recreată de voi.

Capitolul 1

Fiecare femeie de familie bună necăsătorită care vine la Londra pentru Sezon trebuie să înțeleagă că găsirea unui soț este menirea vieții ei. Nici familia, nici societatea nu-i oferă o altă garanție onorabilă pentru viitor. Prin urmare, până când stabilește o relație cu un bărbat care provine dintr-o familie respectabilă, cu un comportament decent și un venit confortabil, o femeie chibzuită se va folosi de orice mijloc aflat la îndemână pentru a se prezenta cât mai bine în fața partenerilor eligibili și își va dedica timpul și energia pentru a afla care dintre aceștia se potrivește scopului ei și, în egală măsură, cât este de sensibil la farmecele ei. Să pierzi chiar și o singură seară flirtând fără a avea succes sau să-ți pui speranțele în ambiții deșarte înseamnă să riști un lucru de o inestimabilă valoare, și anume propria fericire. Deci menirea acestui ghid este de a o îndruma pe tânăra vânătoare de soți prin apele periculoase ale Sezonului spre țărmurile liniștite ale vieții de femeie căsătorită.

Ghidul vânătoarelor de soți

Jane Fawkener a ridicat privirea din cărticica albastră pe care o ținea în mâini spre cei doi domni din fața ei, în timp ce se aflau cu toții în biroul băncii tatălui ei. Titlul cărții, gravat cu litere aurii, trebuia să fie o glumă, o glumă absurdă. Doar nu călătorise un sfert de mapamond, în speranța de a afla vești despre tatăl ei, pentru a primi micul volum albastru.

Respira greu, simțind o presiune în piept, care nu se datora corsetului cu care nu era obișnuită. Venise la bancă direct de la Ministerul de Externe, unde lordul Chartwell, funcționarul responsabil de Orientul Apropiat, îi citise o scrisoare pe care tatăl ei i-o scrisese vărului său, Teddy Walhouse. Chartwell nu avea nici o scrisoare care să-i fi fost adresată acesteia. Nici nu se așteptase să primească vreun mesaj de la tatăl ei printr-un canal atât de riscant, însă, de la bancherii lui, mijlocul de comunicare cel mai personal și

mai sigur, se așteptase să primească o scrisoare pe numele ei. Nu o carte și, cu siguranță, nu această carte.

Ea a întors micul volum uzat pe toate fețele.

– Să mă căsătoresc? Tatăl meu vrea să mă căsătoresc?

A încercat să-și păstreze tonul calm.

Ambii bărbați au dat din cap cu o compasiune gravă și stânjenitoare. Nu era obișnuită cu fețele palide ale englezilor, cu toate acestea, nu detectase nici unul dintre semnele de duplicitate sau avariție pe care o învățase tatăl ei să le recunoască, nici o urmă din indiferența pe care o observase cu câteva ore în urmă la lordul Chartwell când i-a adresat toate acele întrebări.

George Hammersley, domnul mai în vârstă, avea trăsături aspre, sobre și părul negru, care începuse să încărunțească, în timp ce fiul său, Frank, avea o față tânără, deschisă, în care se regăseau aceleași trăsături, dar mult mai fine și mai rafinate, schimonosite doar de o grimasă ușoară de durere. Bărbatul mai tânăr se sprijinea într-un baston ori de câte ori stătea în picioare.

Se întreba cum arăta pentru că nu s-a recunoscut în hainele de doliu împrumutate. Înainte ca vaporul ei să acosteze, o pereche de doamne misionare, mânate de cele mai bune intenții, care fuseseră în Grecia pentru a propovădui învățăturile Bibliei combatanților aflați în război în această regiune, o luaseră deoparte și o ajutaseră să se îmbrace așa cum cerea eticheta pentru sosirea ei la Londra. Era prima dată în viața ei când purta un corset, legat strâns cu niște șireturi pe sub trei straturi de jupon și o rochie neagră grea dintr-o stofă anostă, rigidă. Hainele ei obișnuite, pantalonii ei largi și tunicile strălucitoare, zăceau împăturite în cufăr.

George Hammersley și-a dres glasul.

– Domnișoară Fawkener, o astfel de limitare a dreptului de moștenire este ceva obișnuit în Anglia în scopul de a conserva proprietățile familiei, dar testamentul tatălui dumitale ne autorizează să îți alocăm două sute de lire pentru cheltuieli până când te... căsătorești.

Jane se uita la cartea din mâinile ei. Nu putea fi singurul lucru care îi mai rămăsese de la tatăl ei. Putea să înțeleagă de ce nu-i scrisese prin intermediul Ministerului de Externe, dar nu putea să înțeleagă de ce nu-i trimisese un mesaj, direct prin bancherii săi. Făcând apel la tot calmul pe care îl mai avea, s-a abținut să nu arunce

cărticica în focul care ardea în șemineu. Cu siguranță, își merita toate blestemele Arabiei.

„Fie ca tu să te prefaci într-un praf mai fin decât cele mai mici boabe de nisip din pustiu, ca măgarii și cămilele istovite să te calce în picioare și cele patru vânturi să-ți împrăștie resturile până la marginile pământului."

A rostit blestemul în gând, în aerul călduț al biroului, dorindu-și ca acesta să se ridice pe coșul de fum până în văzduh. Tatăl ei dispăruse, înghițit de vasta și misterioasa rețea de comerț și intrigi care se întindea de la Mediterana până în Himalaya. Ministerul Britanic de Externe, care o evacuase din casa tatălui ei din Halab și o îmbarcase în grabă pe o navă din portul Koron, a refuzat să o ajute să afle ce se întâmplase cu el. În schimb, i-au promis că îi vor acorda tatălui ei titlul de cavaler și o medalie strălucitoare din argint, care nu însemna nimic pentru ea. El avea să fie „răposatul Sir" George Fawkener. Lordul Chartwell își mutase privirea de la ea la documentele de pe biroul lui, de parcă ar fi uitat deja de existența tatălui ei și se așteptase ca și ea să facă la fel. Dar îi era imposibil să uite că avusese un tată, că o învățase greacă și arabă, că o luase cu el peste tot, că fusese extrem de amuzant, de energic și nesăbuit și curajos, că avusese riduri în jurul ochilor lui albaștri inteligenți, că făcea trucuri magice cu mâinile lui mari și că avea mereu buzunarele pline cu migdale și fistic.

Întârziase puțin în zona docurilor pentru soluționarea unor probleme legate de vamă, răstimp în care cineva se pare că-i cotrobăise în valiză. Scrisorile tatălui ei erau încă în bagaj, dar și-a dat seama, după nodul panglicii cu care erau legate, că fusese desfăcut. Cineva din Londra o spiona.

Cu câteva minute mai devreme, ținând cont de tot ce i se întâmplase până atunci, simțise cum înmugurește o speranță neașteptată când familia Hammersley îi oferise un pachet de la tatăl ei, învelit într-o hârtie maro. Orice reușise să trimită prin intermediul lor scăpase de ochiul vigilent al dușmanilor săi. Dar toată speranța ei de a primi un mesaj personal de la el se stinsese când desfăcuse pachetul și văzuse cărticica. Tatăl ei o abandonase. Mintea îi era încețoșată, în timp ce inima i se strângea în piept. Se holba la cărțulia așezată pe faldurile voluminoase ale fustelor ei negre.

A simțit cum amețește ușor. Deși nu mai era pe mare și nu se mai legăna încercând să-și mențină echilibrul peste întinderile cenușii de apă, o tulburare ciudată pusese stăpânire pe ea în momentul în care coborâse de pe vapor.

Cartea blestemată se afla încă în mâna ei. Era departe de orice deșert unde cămilele ar fi putut-o călca în picioare. A deschis-o, căutând un mesaj, un cuvânt scris în grabă de tatăl ei, dar nu era nici un indiciu, nici o urmă că ar fi avut de gând să facă așa ceva. Exista totuși o hartă, împăturită în interiorul copertei din față, de-a lungul marginii interioare a legăturii cărții. A despăturit-o și a văzut că era o hartă a Londrei, pictată în acuarelă verde pal, roz și maro, cu marea panglică albastră a râului Tamisa șerpuind de-a lungul ei. Și-a îndreptat umerii. Harta îi semnala că, în spatele sfatului neașteptat de a se căsători, era un mesaj ascuns. Bancherii lui puteau să-l creadă mort. Ministerul de Externe la fel, dar Jane refuza să creadă așa ceva fără să aibă o dovadă. La urma urmei, plecase doar într-una din călătoriile pe care le făcuse pentru guvernul britanic vreme de nouă ani și întotdeauna se întorsese. Trebuia doar să-și dea seama ce a vrut să spună lăsându-i acest ghid. Trebuia să fie unul dintre jocurile tatălui ei, un joc pe care putea să învețe să-l joace.

A închis cartea. Când a ridicat privirea, a avut din nou sentimentul acela că era pe mare și că scaunul se balansa sub ea ca o barcă cu vâsle navigând în ape agitate.

Frank Hammersley îi examina chipul.

– Domnișoară Fawkener, Ministerul de Externe va trimite un ofițer de protocol să se ocupe de dumneata, dar, pentru că ne-am terminat treburile mai repede și avem timp la dispoziție, pot să-ți ofer ceva care să te revigoreze? Un pahar de vin, poate?

Ea a ridicat o mână pentru a refuza vinul, dorind să-l poată refuza și pe funcționarul de la minister. O sumedenie de întrebări îi treceau prin minte, dar cei doi domni serioși aflați în fața ei nu păreau să știe răspunsurile. Au sărit amândoi când au auzit o bătaie ușoară în ușa biroului.

O tânără uimitoare, cu o față veselă, încadrată de bucle negre lucioase și o siluetă care indica faptul că așteaptă un copil, s-a oprit brusc din drum, părând jenată că i-a întrerupt.

– O, îmi cer scuze. Nu mi-am dat seama că sunteți cu un client.

– Intră, Violet, draga mea. Bătrânul domnul Hammersley s-a îndreptat în grabă spre ea, de parcă ar fi vrut să scape. Poate ne poți fi de ajutor, în cazul în care domnișoara Fawkener este dispusă să îți împărtășească câte ceva despre situația ei. Domnișoară Fawkener, fiica mea, Lady Violet Blackstone.

Zâmbind, Lady Violet s-a întors spre Jane și i-a întins mâna.

– Bună ziua. Acești doi bancheri te-au ofensat cu ceva, domnișoară Fawkener?

Jane a clătinat din cap precaută.

– Deloc. Doar că...

Frank Hammersley a intervenit, sprijinindu-se în baston.

– Doar că a apărut subiectul căsătoriei și doi bărbați nu-i pot fi de nici un ajutor în această problemă.

Lady Violet a întors o privire zâmbitoare și curioasă spre Jane.

– O, dragă, este un pic cam jenant pentru tine. Dacă crezi că te-ai simți mai în largul tău vorbind toate astea cu mine, ne-am putea retrage în biroul meu. Momentan, am o prietenă în vizită. Tocmai eram pe punctul de a servi un ceai, dacă vrei să ni te alături.

– Ai un birou aici?

Jane nu a putut să-și ascundă surpriza.

Ochii lui Lady Violet s-au aprins.

– Da, privilegiul de a fi fiica unui bancher. Mergem? O să sun după niște ceai sau ai prefera să bei un vin?

– Ceai, mulțumesc.

Nu a cerut cafea. Englezii nu știau să o pregătească așa cum ar face-o acasă, într-un ibric de aramă încins pe foc, cu un caimac dulce și bogat deasupra cănii mici.

– După ce îți mai revii, poți să-mi spui tot ce vrei. Te asigur că voi trata fiecare cuvânt de-al tău cu cea mai strictă confidențialitate.

Frank Hammersley i-a întins mâna lui Jane, iar ea s-a ridicat, strângând în continuare cartea în mâini.

– Sora mea va avea grijă de tine, domnișoară Fawkener, iar noi îl vom aștepta pe oaspetele tău de la Ministerul de Externe.

Jane i-a mulțumit și și-a luat la revedere de la cei doi domni. A urmat-o pe Lady Violet într-un alt birou, mai puțin impunător și mai auster decât primul, dar păstrând același aer oficial, în pofida unor accente feminine. O doamnă elegantă stătea pe o canapea, cu

câțiva ani mai în vârstă decât Lady Violet, care și-a prezentat prietena sub numele de Excelența Sa, ducesa de Huntingdon. Doamna cu ochii verzi strălucitori și părul roșcat a râs.

– Lui Violet îi place să facă caz de titlul meu, dar crede-mă, sunt doar Penny, a spus amica ei amuzată, atunci când discutăm ca între prietene.

Lady Violet și Jane s-au așezat pe niște scaune cu spătar în stil chinezesc, albastru cu alb, vizavi de canapea, iar Jane le-a lăsat pe cele două prietene să sporovăiască până a sosit ceaiul. Lady Violet a făcut o grimasă când a văzut cele două ceainice pictate cu flori.

– Din păcate am voie să beau doar ceaiuri din plante în această perioadă, domnișoară Fawkener, dar tu și Penny puteți să vă delectați cu acest sortiment minunat de ceai *bohea*.

Cu o ceașcă aburindă în mâini și încurajată de amabilitatea lor, Jane s-a trezit mărturisindu-le dependența de anumite resurse financiare, pe care ea nu le putea obține decât, potrivit celor spuse de tatăl ei, căsătorindu-se. Nu a menționat ingerința Ministerului de Externe în treburile ei. La auzul sintagmei „limitarea dreptului de moștenire", ambele doamne au clătinat din cap.

– Și ai descoperit că nu ești îndrăgostită, așa cum ai visat, de nici un domn eligibil? Ducesa a clătinat din cap. Mă tem că asta te trimite direct pe piața căsătoriilor din Londra.

Ea a vorbit cu o simpatie și o franchețe care au încălzit-o pe Jane la fel de mult ca ceaiul.

– Recunosc că nu știu nici măcar cum o să mă descurc la Londra, darămite să-mi găsesc un soț aici. Dar, cu siguranță, o femeie nu își găsește un soț urmând sfaturile dintr-un ghid?

Tânăra a ridicat cărticica pe care o ținea în mână.

Lady Violet a ridicat o sprânceană întunecată.

– Bănuiesc că multe domnișoare ar fi devorat acel volum, destul de nerăbdătoare. Nu simți nici un imbold să-ți găsești un soț?

– Numai ca să aflu cât de repede se poate face, a mărturisit Jane.

Gâtul o durea, în ciuda ceaiului reconfortant. Avea nevoie de bani pentru a-și căuta tatăl, dar să se căsătorească pentru bani ar însemna să accepte că tatăl ei chiar dispăruse.

Lady Violet și-a pus jos ceaiul.

– Tot ce ți-a rămas de la tatăl tău este acest ghid? Pot să-l văd?

Jane i-a dat cartea.

Sprânceana lui Lady Violet s-a ridicat puțin în timp ce deschidea cartea și citea prima pagină, cea cu titlul. Ochii ei străluceau de interes, de parcă ar fi încercat să rezolve un puzzle.

– Mă întreb la ce s-a gândit tatăl tău, domnișoară Fawkener? Probabil, din câte îl cunoști, poți găsi un indiciu. Trebuie să pornim de la ideea că el și-a dorit doar ce-i mai bine pentru tine, dar, chiar și pentru a obține anumite fonduri, o căsătorie pripită nu pare genul de sfat pe care ți l-ar da un tată înțelept.

– Dar tații sunt cei care impun regulile, nu-i așa? a comentat Excelența Sa, cu un surâs amar. Din experiența mea, testamentul unui tată are o influență covârșitoare asupra destinului fiicei. A părut stânjenită de remarca ei prea sarcastică și s-a întors către gazda lor. Violet, chiar trebuie să-mi iau la revedere și te las să afli întreaga poveste a acestei fete dragi în toată intimitatea de care ai nevoie. Dar – s-a întors spre Jane, cu ochii aprinși acum de o sclipire veselă –, pot să-ți fac o favoare despre care știu că este foarte apreciată de fetele de măritat – o invitație la una dintre seratele organizate de mine joia. Poți să te bazezi pe mine, domnișoară Fawkener.

Lady Violet și-a condus prietena. Jane le-a auzit cum râdeau în timp ce își luau la revedere și asta a făcut-o să-și dea seama că doamnele misionare de la bordul navei, cele care i-au împrumutat haine decente de purtat, nu râseseră. În acel moment, Jane nu-și dăduse seama de acest lucru, dar acum a înțeles cât de ciudat fusese să nu râdă.

Lady Violet s-a întors și s-a așezat pe scaunul albastru, umplând iar cestile de ceai.

– Prietena mea Penny are o mare influență în lumea mondenă și cred că vei ține cont de oferta ei.

Jane era sigură de un lucru. Dacă tatăl ei a vrut ca ea să aibă cartea și dacă a ales să se folosească de bancherii lui mai degrabă decât de Ministerul de Externe pentru ca această carte să ajungă în mâinile ei, trebuia să înțeleagă care fusese motivul. De îndată ce lumea va înceta să se legene întruna, fără sens, avea să studieze din nou cartea blestemată. După un moment în care amândouă păreau absorbite de gândurile lor, fără ca nici una să rostească vreun cuvânt, Lady Violet a spus:

– Domnișoară Fawkener, oricare ți-ar fi planurile, confesiunile tale sunt în siguranță cu mine, dar, spune-mi, ce ai de gând să faci în viitorul apropiat?

– Am fost sfătuită să-mi rezerv camere la hotelul Mivart.

– Să înțeleg că nu te duci la familia ta?

Lady Violet nu și-a ascuns uimirea.

– Nu a vrut nimeni să mă primească.

A fost o realitate care i-a făcut situația și mai dificilă. Nu avea nici o *wasta*, așa cum ar numi vecinii ei din Halab, nici o persoană aflată într-o poziție influentă pentru a-i susține cauza. Consulul englez în Halab pur și simplu o predase Ministerului de Externe și nimeni nu dorise să ridice un deget pentru tatăl ei.

Lady Violet a scos un murmur plin de compasiune.

– Tariful unei camere la Mivart poate fi destul de mare. Vei avea nevoie de fonduri suplimentare. Ai așa ceva?

– Crezi că cele două sute de lire ale mele nu-mi vor fi de ajuns ca să stau o perioadă mai îndelungată la hotel?

Violet păru serioasă pentru prima dată de la începutul conversației.

– Ți-ar putea ajunge să duci o viață modestă câteva luni la Londra, dar nu îți vor ajunge pentru o ședere mai lungă de două săptămâni la Mivart. Hotelul te va taxa pentru fiecare bagaj pe care ți-l cară un lacheu, pentru fiecare cărbune care arde în șemineul tău și cine știe pentru ce altceva.

– Înțeleg.

Jane și-a pus ceaiul jos. Hotelul i-ar consuma banii pe care voia să-i ofere pentru demararea acțiunii de căutare a tatălui ei.

– Nu dispera. Violet a întins mâna și i-a strâns-o pe a lui Jane. În calitatea noastră de bancheri, am fi total lipsiți de profesionalism dacă nu te-am ajuta să-ți reduci cheltuielile. Trebuie să-ți faci timp pentru a te decide cu privire la viitorul tău partener de viață. Avem, de asemenea, resursele să... cum să mă exprim... să investigăm orice domn complet necunoscut familiei tale. Dar, spune-mi, ce aș putea face pentru tine în acest moment? Mi-e teamă că doar ai fost plimbată de colo colo, urmând indicațiile stricte ale guvernului, când, de fapt, tot ce ai nevoie este o perioadă de liniște pentru a-ți reveni.

Jane a simțit cum i se pune un nod în gât din cauza dovezii neașteptate de bunătate.

– Îți mulțumesc. Aș vrea să merg la hotel, dacă îmi permiți.

– Desigur. Lady Violet s-a ridicat. Poți să mai aștepți cu mulțumirile, pentru că trebuie să te avertizez că nu îți pot fi de prea mare ajutor dacă dorești să-ți găsești perechea potrivită, așa cum recomandă *Ghidul vânătoarelor de soți*. În viziunea celor din înalta societate, ca fiică a unui bancher, am pătruns pe un teritoriu interzis celor de condiția mea căsătorindu-mă cu lordul Blackstone, un nobil. Am scăpat de o cenzură totală doar pentru că Blackstone însuși a fost considerat cu o reputație prea scandaloasă și prea sărac pentru o mireasă de viță nobilă.

Jane a observat că ochii doamnei scânteiau de bucurie.

– Desigur, se dovedește uneori că tocmai cei mai puțin eligibili domni sunt și cei mai buni soți.

Capitolul 2

Bărbatul cu care vrei să te căsătorești dorește să-i mai acorzi un răgaz până se decide să devină soț. Mai bine spus, ca și celebrii păcătoși din trecut, el dorește să se pocăiască de nebuniile și excesele tinereții sale, după ce s-a bucurat din plin de ele și nici într-un caz înainte. Titlul de „soț" implică atâta seriozitate și responsabilitate, încât tinerii nu se grăbesc să îl dobândească cu aceeași nerăbdare cu care își doresc să devină căpitani sau maiori, comandanți de vas sau într-un sport de echipă. Prin urmare, trebuie să ții cont de timpul pe care un domn l-a petrecut distrându-se și caută să afli de la cunoștințele lui sau din ce vorbește lumea despre el dacă a câștigat toate acele trofee extraordinare la care a râvnit în trecut și dacă acum este dispus să accepte premiul pe care doar tu i-l poți oferi.

Ghidul vânătoarelor de soți

Edmund Dalby, vicontele de Hazelwood, a tresărit în timp ce o căruță greoaie a trecut cu zgomot pe lângă el, scuturând trăsura din care supraveghea porticul alb al băncii Hammersley. A ales să rămână în trăsură, la căldură, vizavi de trotuarul din fața băncii, pentru a-și urmări ținta. Londra se confrunta în acele zile cu temperaturi polare și nu ar fi avut nici o noimă să se transforme într-un bloc de gheață înainte de întâlnirea stabilită. Jane Fawkener intrase în bancă de vreo treizeci de minute. Părea că nu o urmărise nimeni, cu excepția lui.

În afara trăsurii, norii se mișcau deasupra capului pe un cer mohorât și gri. Trotuarele străluceau acoperite de o chiciură care aducea mai degrabă a gheață decât a ploaie. Un vânt pătrunzător bătea dinspre râu și sufla fumul plin de funingine care ieșea prin hornuri, purtându-l departe în fuioare lungi și negre. Șiruri de stâlpi și de coloane se oglindeau trufașe de o parte și de alta a străzii înguste, aflate în inima sectorului bancar al Londrei, care

mai de care mai arogante, nepăsătoare la modeștii vânzători ambulanți răsfirați pe trotuar.

Hazelwood se gândea la noua și neobișnuita lui misiune – aceea de a o face pe dădaca și pe tutorele lui Jane Fawkener. Ar fi ultima lui misiune pentru clubul de spioni. Aproape cu un an în urmă, fusese recrutat de Samuel Goldsworthy, un bărbat uriaș, puternic ca o stâncă roșie ivită dintr-un mal acoperit de mușchi.

După câțiva ani de la epuizantul război cu Bonaparte, Anglia era angajată într-un conflict mocnit cu Rusia pentru a obține influența asupra vastului teritoriu care se întindea dinspre Crimeea până spre Afganistan. În momentul de față, era mai degrabă un război dus de spioni decât de soldați, iar enigmaticul Goldsworthy era șeful lor, desemnat de Ministerul de Externe, responsabil cu recrutarea spionilor aleși din rândul nobilimii.

Hazelwood nu putea spune cu exactitate de ce acceptase oferta lui Goldsworthy la vremea respectivă, de ce abandonase drumul spre pierzanie, pe care-l urmase cu pași repezi, după ce tatăl său, contele de Vange, îl dezmoștenise pe când avea douăzeci și cinci de ani, dar nu-și regretase alegerea. Dacă într-o zi, Hazelwood juca „douăzeci și unu" într-o magherniță lugubră pentru a supraviețui, nu mai departe de ziua următoare, lenevea deja în eleganta cafenea a clubului lui Goldsworthy, Pantheon, fiind servit cu un profesionalism desăvârșit de personalul foarte competent de acolo. Înțelegerea prevedea că urma să locuiască la clubul lui Goldsworthy, împreună cu ceilalți colegi de-ai săi spioni, lordul Blackstone și căpitanul Clare, și că, în schimbul unui an și o zi de serviciu ca spion în slujba guvernului, toate datoriile lui aveau să fie plătite.

Lui Hazelwood îi plăcea clubul, cu cafeaua lui bună, cearșafurile curate și croitorul excelent. Îi plăceau colegii săi spioni, Blackstone și Clare. Avuseseră parte de niște aventuri pline de adrenalină, în ciuda sectoarelor diferite ale Londrei care le fuseseră repartizate. Lui Blackstone, cu titlul și cu reputația lui scandaloasă de afemeiat, îi fuseseră repartizate sălile de bal și alcovurile din West End. Clare, cu faptele lui eroice de vitejie de la Waterloo, cutreiera locațiile în care se adunau bătrânii soldați pentru a-și exprima nemulțumirile. Cât despre el însuși, reputația lui de depravat indolent l-a recomandat de la sine pentru bordeluri și blestematele săli de jocuri

unde se adunau tinerii ca să-și toace averile, putând fi atrași ușor în capcană de către agenți străini, precum vicleanul conte rus, Malikov.

Hazelwood nu prea văzuse lumina zilei în lunile în care lucrase pentru guvern, dar spionajul i se potrivea și îi plăcea să fie cu mintea limpede. Deghizarea lui era de bețiv notoriu, un bărbat care ducea patru sticle pe noapte. Kirby, croitorul clubului, născocise o serie de lavaliere pătate cu vin roșu și veste care miroseau a coniac pentru a alunga suspiciunile celor pe care îi urmărea. În cele unsprezece luni în care fusese spion, nici unul dintre cei care-l văzuseră într-un bordel sau într-o sală de jocuri nu-l creditase cu o minte suficient de limpede pentru a putea sesiza întâlnirile, schimburile sau chiar frânturile răzlețe de conversație. Astfel, a reușit să intercepteze o serie de documente provenind de Ministerul de Externe, înainte ca acestea să apuce să treacă din mâinile britanicilor în cele ale rușilor.

La miezul nopții, Goldsworthy îl chemase pe nepusă masă într-o misiune la o sală de jocuri unde ținea sub observație drumul spre depravare pe care-l alesese un tânăr nobil care avea un frate cu legături în Ministerul de Externe, ceea ce îl putea transforma într-o potențială țintă pentru Malikov și grupul lui.

Acum Hazelwood își dorea să-și astupe urechile cu dopuri din bumbac. Larma caracteristică orelor de vârf ale unei zile obișnuite la Londra, făcută de caii și roțile care treceau pe caldarâm și de la vânzătorii care își strigau marfa, se auzea chiar și din interiorul trăsurii. Pentru că nu avea nimic altceva de făcut decât să aștepte, s-a concentrat pe puținele lucruri pe care le știa despre fată și despre tatăl ei dispărut.

Goldsworthy îi arătase o scrisoare trimisă în urmă cu un an de George Fawkener vărului său, Teddy Walhouse, în care îl ruga să aibă grijă de fiica lui dacă nu avea să se mai întoarcă din misiune. Și, în cele din urmă, bărbatul chiar dispăruse. Guvernul o preluase pe fată de la partenerii străini și o repatriase la Londra, dar familia nu o primise cu brațele deschise, așa cum speraseră.

Goldsworthy, ca de obicei, nu îi oferise nici un detaliu despre soarta tatălui, dar îi spusese lui Hazelwood că fata susținea sus și tare, în ciuda circumstanțelor destul de evidente, că tatăl ei era în viață și că guvernul ar trebui să-l caute. Se pare că rușii erau

destul de interesați de ceea ce știa tânăra despre călătoriile tatălui ei. Trebuia să pună mâna pe orice hârtie aflată în posesia ei.

Hazelwood a înțeles ceea ce Goldsworthy evitase să-i spună. Guvernul avea o problemă. O tinerică oarecare știa mai multe decât ar trebui despre secretele guvernamentale. Ministerul de Externe îi spusese o minciună despre tatăl ei dispărut, dar ea întorsese complet situația în favoarea ei. Ar putea chiar să știe ce plănuise tatăl ei. Misiunea lui Hazelwood era clară – să nu o lase să cadă în mâinile inamicului.

El nu-și făcuse încă nici un plan pentru a-i câștiga încrederea. Urma să se prezinte drept ofițerul de protocol desemnat în cazul ei, pentru a o însoți la ceremonia de învestitură în care regele avea să-i ofere postum tatălui ei titlul de cavaler. Era de la sine înțeles că nu ar avea nici un motiv să-l suspecteze de spionaj. Cu toate acestea, încă nu-i era clar cum avea să obțină mai multe informații de la ea doar dintr-o discuție despre o scurtă ceremonie oficială. Chiar și ultimul idiot ar putea învăța să îngenuncheze pe o pernă de catifea roșie și să facă cei câțiva pași ceruți de etichetă pentru a nu sta în calea Alteței Sale Regale.

O bătaie rapidă în ușa trăsurii l-a readus la realitate. Tânărul pe care l-a angajat să nu scape din ochi ținta a deschis ușa și l-a anunțat:

– Fii pe fază, șefu', doamna în negru a ieșit din bancă.

Hazelwood și-a apucat în grabă pălăria și s-a strecurat din trăsură pe trotuar. Nu era în plan să o lase pe fată să umble nesupravegheată prin Londra. Soții Hammersley au fost anunțați că trebuia să își facă apariția, deci, ce se întâmplase? El i-a spus vizitiului să miște caii de pe loc și a sărit pe stradă, evitând vehiculele, cu ochii ațintiți pe grupul care se afla la intrarea cu coloane a băncii.

Îi recunoscuse dintr-o singură privire pe bătrânul George Hammersley, pe fiul său, Frank, și pe fiica, Violet, acum soția prietenului și colegului lui spion, Blackstone. Figura necunoscută din grup era o femeie într-o ținută austeră, purtând o rochie de doliu, cu o mână sprijinită pe brațul bătrânului Hammersley. Hazelwood a privit-o în timp ce stătea în capul treptelor. O bonetă maro urâtă, cu un voal negru ca tăciunele, îi ascundea fața, iar rochia neagră prea largă, cu poalele târându-i-se pe pietrele umede, ascundea cea mai mare parte a siluetei ei. Din câte și-a putut da seama, nu era vreo frumusețe.

Micul grup s-a oprit când Hazelwood a ajuns la baza treptelor largi. Era evident că familia Hammersley nu și-a dat seama de pericolul la care au supus-o, expunând-o în felul acesta. Hazelwood și-a ridicat privirea, intenționând să o surprindă pe cea a lui Violet, când doamna în negru a început să se clatine de parcă i-ar fi fugit pământul de sub picioare. A început să se prelingă și, alunecând din strânsoarea însoțitorului ei, a căzut pe spate.

Instinctiv, Hazelwood a făcut un pas înainte.

„Ei bine, domnișoară Fawkener, să nu spui că nu ai noroc! În loc să cazi în brațele inamicului, cazi în brațele mele."

A căzut, fluturându-și fustele, ca o pasăre împușcată, cu aripile lipsite de vlagă. Cu un mormăit, Hazelwood s-a clătinat pe spate în timp ce amortiza impactul siluetei ei inconștiente. Boneta i s-a mișcat de pe cap și s-a trezit strângând la piept primul corp de femeie complet îmbrăcat pe care îl ținuse în brațe în mai bine de un an. Hainele îl înșelaseră. Fata era ușoară și delicată și corpul îi era prins în ceea ce părea a fi un corset asemănător unei armuri medievale. Nu e de mirare că leșinase. Capul i s-a lăsat pe spate peste brațul lui, iar boneta i-a căzut, cu panglicile negre legate de gâtul ei alb. A privit în jos la curba unui obraz neted, la genele drepte și întunecate și la părul des și lucios, la fel de întunecat ca niște câmpuri golașe în miez de iarnă. Părul ei bogat fusese strâns la ceafă, nu era coafat în bucle spumoase în jurul feței, așa cum era la modă. Avea un profil bine conturat, o frunte înaltă și un nas lung și drept, cu o ușoară umflătură în mijloc, care o salva de la perfecțiunea rece. El i-a desfăcut panglicile bonetei și a luat-o în brațe, punându-i un braț sub genunchi.

– Unde pot să o duc? a întrebat-o pe Violet.

– În biroul meu. Imediat. Mă tem că a avut o zi plină de evenimente care au afectat-o foarte mult.

– Și e strânsă la fel de tare ca punga funcționarului de la fisc, a mormăit Hazelwood.

Se întreba, nu pentru prima dată, cum reușeau femeile să respire, când aveau plămânii strânși, ca o brânză într-o presă. La ordinul lui Violet, ușile s-au deschis și angajații băncii au început să se agite. În biroul ei, Hazelwood a pus fata inconștientă pe o canapea joasă, albastră, și a întors-o într-o parte, cu fața spre el. În timp ce îi lua

pulsul într-un punct aflat sub bărbie, a auzit-o pe Violet trimițându-și fratele și tatăl să-i aducă un întăritor.

– Ai ceva ascuțit? O foarfecă? a întrebat el, întinzând mâna.

Imediat, Violet i-a pus grăbită un cuțit de hârtie cu mâner de os în palma deschisă. Hazelwood a înfipt vârful în rândul de nasturi acoperiți cu pânză înșiruiți pe șira spinării și i-a desfăcut. Așa cum se așteptase, era strânsă precum o gâscă.

A tăiat legăturile jupoanelor și șireturile corsetului în dreptul taliei și a trecut din nou cu cuțitul pe spirala de legături care îi ținea închis corsetul simplu de muselină. Când a desprins părțile laterale ale corsetului, pliurile șifonate ale cămășuței erau lipite de pielea spatelui. Oricine fusese cel ce o ajutase pe fată să se îmbrace se pare că avusese un simț al modei demn de un torționar medieval.

A răsucit-o pe spate și i-a tras jumătatea de sus a rochiei negre rigide de pe umeri și de pe brațe. Corsetul ei era groaznic de urât, aproape la fel de urât ca rochia, iar el nu s-a putut abține să nu-l smulgă și pe acesta, lăsând la iveală umerii albi și vârfurile rotunjite ale sânilor ei, urmărindu-i mișcările pieptului. I-a luat una din mâinile mici în a lui și i-a scos mănușa, gândindu-se să-i frece mâna și, poate, să o ajute astfel să-și revină în simțiri. Cealaltă mână a ei strângea un mic volum albastru. Nici măcar în timpul leșinului nu scăpase cartea din mână. Nu putea să vadă titlul, dar și-a dat seama de cât de valoroasă era pentru ea, după cât de strâns o ținea. I-a încălzit mâna liberă între palme. Misiunea lui avea să fie mai ușoară decât crezuse. Îi era datoare. Trebuia doar să-i relateze că fusese pe cale să intre în bancă pentru întâlnirea lor programată deja, când a leșinat. Era destul de bucuros să-i poată fi de ajutor în acest moment și, desigur, pregătit să o ajute și mai mult în săptămânile care urmau.

Ea nu a tresărit. Obrajii ei palizi nu dădeau semne de înroșire. Nu-și amintea să mai fi văzut o expresie de un calm atât de perfect pe chipul unei femei până atunci. Fetele necăsătorite de care și-a amintit și pe care le cunoscuse în perioada de dinainte de căderea în dizgrație nu fuseseră niciodată atât de senine. Buclele lor săreau, genele fluturau, iar sânii li se ridicau în mod intrigant într-o mișcare constantă care atrăgea privirea – cel puțin așa i se întâmplase lui. Jane Fawkener dormea ca o prințesă sub puterea unei vrăji și

pe fața ei Hazelwood nu vedea numai simplitatea, ci și demnitatea, o demnitate nepătată care îl făcea să simtă povara anilor săi de depravare. S-a întrebat brusc cum de prințul din poveste, aplecat asupra frumoasei adormite, îndrăznise s-o trezească cu un sărut. Hazelwood nu mai fusese tentat să sărute o femeie, darămite o fată castă, de foarte mult timp. Dar prinții erau cu totul diferiți de niște pierde-vară ca el. Era privilegiul lor să sărute o prințesă și să o revendice.

A simțit o atingere ușoară pe umăr și s-a întors spre Violet.

– Hazelwood, a spus ea încet, ce noroc pe domnișoara Fawkener că ai apărut la momentul potrivit!

– Deloc. Sunt ofițerul de protocol care i-a fost repartizat.

Sprâncenele întunecate ale lui Violet s-au ridicat puțin.

– A, deci această atitudine galantă absolut spontană este, de fapt, o sarcină guvernamentală.

– În totalitate.

A zâmbit trist. Avea o misiune de îndeplinit. Ar trebui să studieze cartea din mâna lui Jane Fawkener, nu chipul ei.

– De ce ține o carte în mână, Violet?

– Este un cadou de la tatăl ei.

Cu o mână, Hazelwood a tras ușor de volumul subțire printre degetele fetei până când a putut citi titlul. *Ghidul vânătoarelor de soți*. S-a încordat. Titlul l-a adus înapoi cu picioarele pe pământ. Fata nu deținea documente secrete, nici o hartă a călătoriei tatălui ei și, până la urmă, nu era o prințesă, ci o tipologie comună de femeie care urmărea să se ajungă în urma căsătoriei. S-a uitat la Violet în căutarea unei explicații. S-a rezumat la a ridica din umeri. Expresia ei i-a sugerat că nu va trăda o altă femeie.

– Domnișoara Fawkener ar putea să nu-și dorească să se trezească cu un ofițer de protocol necunoscut care se uită la ea când este dezbrăcată. Îți sugerez să ieși și să ne lași pe mine și pe asistentele mele să o ajutăm să se îmbrace înainte de a-i zice ce ai de zis.

– Ai dreptate.

A privit în jos la fecioara adormită. Nu putea să facă legătura între figura serioasă și preocuparea frivolă de a căuta o aventură amoroasă la Londra. El ar fi trebuit să facă un pas înapoi și să o lase să se trezească în prezența unei femei, dar nu a putut să dea

drumul mâinii micuțe înainte de a vedea cel mai mic semn de revenire. El i-a desfăcut degetele slăbite din ale lui și și-a lăsat degetul mare în palma ei.

Violet a vorbit din nou.

– Nu știi niciodată, prietene, dar s-ar putea ca, după o trezire bruscă, doamna să se îndrăgostească de primul bărbat pe care îl vede.

– Ei bine, asta ar fi o lovitură teribilă pentru o debutantă aflată la vânătoare de soți, a spus el vioi. O să-i anunț pe tatăl și pe fratele tău că e în grija ta, dar promite-mi că îi vei găsi ceva decent de purtat și vei arunca pe foc această rochie. Și, Violet, aș prefera să mă prezint domnișoarei, dacă se poate.

Violet i-a aruncat o privire șireată.

– Cum dorești.

El a dat din cap. A luat mâna mică și a pus-o ușor pe canapea, iar fata a răsuflat profund, tremurând. Ochii ei s-au deschis și pentru o clipă o licărire întunecată, plină de inteligență ascuțită i-a întâlnit privirea. Mâna în care se afla cartea s-a strâns și mai tare.

Buzele ei s-au mișcat pentru a rosti un „Mulțumesc". Apoi, cu un fluturat din aceleași gene drepte, mișcându-se ușor, ca o frunză care cade, ochii i s-au închis din nou.

Hazelwood s-a ridicat. Până la urmă, nu fusese decât o simplă privire, nimic care să-i tulbure liniștea, nimic care să îl oprească să-și ducă la îndeplinire misiunea. Doar că acei ochi fuseseră neașteptat de atenți, deloc amețiți, iar el fusese surprins că o privise precum un bărbat tânjind după un sărut de la o prințesă adormită.

Capitolul 3

Un avantaj al acestui mic volum este că a fost scris de o femeie. Veți fi citit în prelegerile, predicile, broșurile și istoriile publicate ale omenirii liste întregi ale nebuniilor și slăbiciunilor feminine. Lumea literelor pare că judecă femeile ca fiind sexul slab în ceea ce privește intelectul și caracterul, precum și trupul. Prostii. Acele volume au fost scrise de bărbați. Puteți arunca toate cărțile scrise vreodată de bărbați pe tema iubirii sau a căsătoriei în Tamisa și tot nu vor stăvili forța acestora, iar acele volume nu vor diminua printr-un singur afront adevărata forță și caracterul unei femei.

Ghidul vânătoarelor de soți

Când Hazelwood s-a întâlnit a doua oară cu Jane Fawkener, își regăsise stăpânirea de sine. La urma urmei, nu era nimic în privirea unei fete amețite care să-l tulbure pe un bărbat cu experiență în viața mondenă de oraș. I-a luat un minut să noteze și să aprobe schimbările aduse de sfaturile lui Violet. Cu o postură dreaptă și îmbrăcată într-o rochie din mătase maro, lucioasă, cu o paloare în obraji, ca rozul norilor în lumina răsăritului, fata avea o înfățișare destul de șteasră, până când i-a întâlnit privirea, ochii ei strălucind cu acea agerime a minții care părea a fi mult prea mult pentru liniștea unui bărbat.

A schițat o plecăciune rapidă în fața ambelor doamne.

– Domnișoară Fawkener, permite-mi să mă prezint. Sunt Hazelwood, ofițerul de protocol desemnat, îți stau la dispoziție, pentru a te ajuta să te pregătești pentru ceremonia de învestire a tatălui dumitale.

Pentru o clipă, ea a rămas tăcută, rezumându-se să-l studieze cu o privire evaluativă, inteligentă. A simțit cum analizează modul în care părul i se ondula într-o tunsoare la modă, felul în care lavaliera lui albă era fixată într-o manieră elegantă, strălucirea vestei sale de mătase cenușie și luciul ostentativ al cizmelor. Părea să nu-și

dea seama de propria ei înfățișare în timp ce o evalua pe a lui. Știa ce efect ar avea orice londonez îmbrăcat în haina albastră și pantalonii gri pe care croitorul clubului i-a făcut pentru el, dar Jane Fawkener avea aerul unei femei care nu era preocupată de aspectele extravagante ale modei sau de zorzoane strălucitoare.

– Îți mulțumesc pentru interesul de a mă consilia, dar nu voi avea nevoie de un ofițer de protocol.

Mâinile i-au rămas încrucișate în poală în jurul micului volum albastru.

Hazelwood i-a aruncat o privire lui Violet, ale cărei sprâncene ridicate și ochii vioi i-au dezvăluit cât de mult o amuza situația lui.

– Vă voi lăsa să vă rezolvați problemele. Domnișoară Fawkener, ai tot sprijinul meu, orice ai decide.

Le-a zâmbit amândurora și și-a luat la revedere.

Jane l-a studiat pe ofițerul de protocol al guvernului. Nu era nimic în atitudinea lui care să-i sugereze că era un simplu... funcționar. A bănuit că avea treizeci și ceva de ani. Era mai înalt și mai lat în umeri decât se așteptase și arogant de frumos. Părul lui întunecat avea nuanțe strălucitoare foarte intense. Avea sprâncene drepte, un maxilar ferm și o gură cu buze pline, de o simetrie plină de senzualitate. Era mult prea multă siguranță în ochii lui verzi jucăuși. Și-a lăsat privirea să cadă. Dădea impresia unei prezențe foarte puternice. Nu era obișnuită cu îmbrăcămintea englezească. Nu purta pantaloni șalvari, nici caftan sau tunică. În schimb, lâna cenușie a pantalonilor îi expunea conturul picioarelor, iar haina avea o croială care nu ascundea nimic din masculinitatea lui.

Când a ridicat din nou privirea, a observat că ochii lui verzi o țintuiau și că îi răspunsese cu aceeași măsură examinării ei directe. Și-a luat un răgaz pentru a-și calma mâinile așezate în poală și pentru a-și reveni. Instinctul îi spunea că era un adversar la fel de crâncen precum orice bandit nemilos și înarmat sau ca orice oficial rapace a cărui palmă trebuia umplută în mod repetat cu o cantitate îndestulătoare de monede. Ea și-a spus că nu avea de ce să se teamă de el. Nu era vreun han viclean care să pocnească din degete și să o închidă într-o peșteră sau să ordone să-i fie tăiat vreun membru. Poate că fusese un semn de slăbiciune să leșine în brațele lui, dar

acum se afla sub protecția lui. Mușchii i s-au încordat, iar spatele i s-a îndreptat.

– Domnișoară Fawkener, a început el din nou, cu un timbru calm în vocea joasă.

A mai făcut un pas spre ea. Nu a fost un pas mare. Mai rămăsese ceva distanță între ei, dar apropierea lui o încălzea ca și cum s-ar fi apropiat de un foc aprins în vatră într-o noapte rece. Privirea i s-a schimbat în timp ce cântărea din ochi care soluție ar fi fost mai potrivită, de a sta lângă sau vizavi de ea. A ales varianta de a sta în fața ei, pe canapeaua pe care ea zăcuse mai devreme, iar ea și-a îndepărtat privirea de la acel loc.

– Pentru că ai lipsit o vreme din Anglia, permite-mi să te ajut în aceste zile de acomodare. O să răspund la oricare din întrebările pe care le ai despre cum decurge ceremonia de învestitură în sine și despre societatea londoneză în general.

– Mulțumesc. Sunt sigură că îmi vrei tot binele, domnule Hazelwood...

Nu era deloc sigură de acest lucru, dar tatăl ei ar fi sfătuit-o să încerce să-i ofere puțină miere înainte de oțet.

– ...doar Hazelwood.

Ea a clipit când a auzit asta, nedumerită de absența apelativului „domn". Nu i-a fost de ajutor. Numele lui, simplu și lipsit de titulatura oficială, invita la intimitate. S-a înfiorat ușor.

– A mă sfătui în această chestiune ar fi o pierdere de timp atât din partea dumitale, cât și a mea, deoarece nu intenționez să particip la o ceremonie care nu-l onorează pe tatăl meu.

Una dintre sprâncenele lui s-a arcuit.

– Regelui i-ar putea fi destul de dificil să-i retragă titlul tatălui dumitale.

– Sunt sigură că regele va face ceea ce are dreptul să facă, chiar și fără prezența mea.

El nu a răspuns, nu a lăsat să se înțeleagă că refuzul ei de a participa la repetiția ceremoniei a avut vreun efect asupra lui. Dacă putuse să citească ceva pe chipul lui, fusese doar o urmă de amuzament când i-a auzit opinia. S-a lăsat pe spate, cu brațele întinse de-a lungul marginii curbe a tapițeriei canapelei. Avea senzația că pusese stăpânire pe canapea.

– Dacă vrei să-mi mulțumești pentru faptul că te-am prins mai devreme în timp ce cădeai pe trotuarul destul de dur din Londra, aceasta ar fi ocazia perfectă.

Și-a îndreptat umerii. Schimbarea subiectului nu a fost mai puțin provocatoare decât remarcile lui anterioare. Nu-și amintea să fi leșinat niciodată. El a profitat de momentul ei de slăbiciune pentru a avea un avantaj asupra ei. A ținut să clarifice această chestiune. Nu ar trebui să rămână cu impresia că ar fi o domnișoară delicată, care are nevoie de protecție.

– Eu nu leșin, să știi. De regulă.

– Dar, tot de regulă, cred că nu porți corsete mai strânse ca un șurub elisabetan[1].

– De unde știi... O...

Anumite detalii despre întâlnirea lor anterioară au năpădit-o și a simțit cum îi iau foc obrajii. Și-a reprimat sentimentul de jenă. Stânjeneala și roșeața în obraji era un alt lucru pe care nici o femeie rațională nu le-ar fi lăsat să se vadă. În mod evident, nu se gândea să se ocupe de ținutele ei, ci, mai degrabă să pună stăpânire pe o canapea.

– Hainele mi-au fost împrumutate de niște femei foarte evlavioase, așa că sunt sigură că nu au fost un test pentru virtutea dumitale.

La fel ca el, era îmbrăcată după moda englezească, cu o rochie și fără voal. Nu putea să se uite la el din spatele paravanului de plasă al unui *chadri*, ascunzându-și astfel sentimentele. Încerca în mod deliberat să o provoace, testându-i punctele slabe, așa cum ar face orice inamic.

– Poate că nu vei leșina din nou, domnișoară Fawkener, dar societatea londoneză le poate pune piedici celor neinițiați, unele la care nici măcar nu se gândesc.

Ea și-a ridicat bărbia. Era ceva ce ar fi spus și tatăl ei. Indiferent dacă s-ar fi îmbrăcat adecvat, un gest, o întorsătură de frază, un indiciu de conversație ratat sau chiar felul în care ar fi ales un scaun pe care să se așeze, ar putea să o catalogheze drept o intrusă. Nu fusese învățată să se comporte precum o nobilă britanică, totuși, trebuia să arate și să joace acest rol pentru a dovedi că tatăl ei trăia.

– Voi găsi oameni de încredere care să mă sfătuiască.

[1] Instrument de tortură din epoca elisabetană

– Ai găsit deja unul în persoana lui Lady Violet. Lasă-mă să fiu și eu unul. Îți stau la dispoziție absolut benevol pentru ceremonia de învestitură.

În vocea lui era doar acea notă de compasiune care a făcut-o să simtă un nod în gât, de parcă ar fi intenționat să o ajute. Apoi a clătinat din cap.

– După cum ți-am spus... Hazelwood, nu am nici o intenție să particip la o ceremonie care anulează din start adevărul despre tatăl meu.

– Situația *dumitale* este cea care mă preocupă. Vrei să te duc la familia dumitale?

Încă o dată a avut o reacție care a surprins-o. Familia tatălui ei nu avea de gând s-o accepte. Privirea ei a căzut în poala lui, ceea ce a fost o greșeală, croiala perfectă a țesăturii pe mușchii lui indicându-i încă o dată cât de modestă era rochia ei englezească. Mâinile i s-au strâns pe cartea pe care o ținea în poală.

– Vreau să îți mulțumesc și să te las să îți vezi de treburi.

– A, atunci avem o problemă. Mi-e teamă că nu am voie te las singură, domnișoară Fawkener, până când regele însuși așază Ordinul Sfântului Mihail și al Sfântului Gheorghe în jurul gâtului dumitale frumos și îți va permite să te îndepărtezi de prezența sa regală sau până când vei alege un soț care să preia acest rol în locul meu. Deci, hai să ajungem la o înțelegere. Vrei să devii o tânără vânătoare de soți?

El i-a aruncat acea privire jucăușă din ochii verzi. Părea extrem de cordial. Nu avea nici o armă la vedere. Nu venise la întâlnirea lor cu niște gealați care mânuiau iataganul, dar nu se lăsa păcălită. Deși el a întrebat-o ce își dorește, tot el fusese cel care a condus discuția. Și-a dat seama că gestul ei de a strânge cărțulia în poală i-a semnalat importanța pe care i-o acordă. Asta nu ar fi trebuit să se întâmple. Văzuse cartea și, fără îndoială, îi citise titlul. Singura mișcare inteligentă ar fi să zâmbească precum o imbecilă, o femeie leșinată ținând strâns o carte, sperând că, prin magie, volumul subțire i-ar putea aduce și mâna unui gentleman. Poate că cea mai bună strategie ar fi să joace în continuare acest rol. Cu o perspectivă schimbată brusc, ea a perceput cartea ca pe o disimulare

perfectă a intențiilor ei. Poate că acesta a fost mesajul tatălui ei. Îi spunea să joace un rol, așa cum făcea atât de des în călătoriile sale.

S-a uitat la adversarul ei.

– Femeile *vânează* soți în Anglia?

O strălucire de amuzament i-a luminat ochii.

– O, desigur. În toate parcurile, teatrele și sălile de bal din Londra.

– Atunci, o voi face și eu.

Odată cuvintele rostite, atitudinea lui s-a schimbat brusc. Zâmbetul lui arogant s-a stins. În mod involuntar, a resimțit imediat lipsa acelui zâmbet. Nu ar trebui să-i pese că acest străin a considerat-o drept o sursă de amuzament sau de dispreț. Dacă vânătoarea de soți reușea să păcălească guvernul și să creadă că a renunțat să-și mai caute tatăl, avea să o facă. Între timp, spionii guvernului aveau să-și mai piardă din vigilență sau aveau să fie retrași din activitate. Pentru început, trebuia să-l păcălească pe bărbatul din fața ei.

S-a ridicat și i-a întins o mână pentru a o ajuta să se ridice. Ea a presupus că era un gest de politețe. Nici un bărbat din Halab nu și-ar oferi mâna în public unei femei, dar ea nu era în Halab și probabil că Hazelwood nu auzise niciodată zicala: „Mai bine să te înjunghii în mână decât să atingi mâna unei femei". Ea a ezitat doar o clipă. Trebuia să se dezvețe de obiceiurile dobândite în ultimii nouă ani. Deghizarea ei depindea de modul în care dovedea că îi erau familiare obiceiurile englezești. A luat mâna pe care i-a oferit-o și l-a lăsat să o ajute să se ridice în picioare. Încă o dată simțea că o ia cu amețeală, dar strânsoarea lui o susținea în poziție dreaptă. Ea și-a ridicat privirea și a întâlnit-o pe a lui. Oricât de șocant era să se uite direct în ochii unui bărbat, a simțit că trebuie să arate rezistență, nu supunere, dacă voia să obțină vreun avantaj în fața unui asemenea om.

– Dacă ar fi fost doar o chestiune legată exclusiv de rege, ți-aș fi spus-o direct, domnișoară Fawkener, a spus el cu prietenie. Dar regii au miniștri și supuși, secretari și cancelari, toți au un interes personal de a acorda Ordinul Sfântului Mihail și Sfântului Gheorghe tatălui tău. Habar nu ai de forțele guvernamentale cu care te războiești.

Ea a deslușit în cuvintele lui avertismentul pe care i l-a transmis în mod intenționat. Nu știa de ce, dar guvernul dorea ca tatăl ei să rămână un erou mort.

Hazelwood a dat sens fiecărui cuvânt pe care îl spusese atunci când a avertizat-o că avea să fie în permanență lângă ea. A escortat-o, conform obiceiurilor englezești, de la biroul lui Lady Violet până la o trăsură neagră, înghesuită pe trotuarul din fața treptelor clădirii băncii. Să meargă la brațul unui domn era un gest total neobișnuit pentru ea, de intimitate expusă în mod public. A fost ceva neobișnuit pentru ea, dar i-a și legat unul de celălalt. Apropierea lui Hazelwood, înălțimea lui, felul lui distinct, masculin, de a se mișca și forța brațului său i-au amețit simțurile. S-a prefăcut că se simțea bine, dar adevărul era că nu se simțea deloc confortabil. La ieșirea din bancă, Londra s-a prăbușit din nou peste ea, ca un val puternic de zgomot și de mișcare, împins de o rafală de vânt rece, mirosind a apă de mare și a bălegar, ceea ce a făcut-o să se lipească mai strâns de brațul lui. Hazelwood a tras-o mai aproape de el.

– Barca dumitale încă se mai leagănă?

Ea a dat din cap. Era mai ușor să recunoască faptul că nu scăpase încă de efectele călătoriei lungi pe mare.

– Atunci, hai să mergem la hotel.

A condus-o pe trepte spre trăsura neagră. În Halab, călătorise numai cu măgarul. A fost greu să-și imagineze că trăsura din fața ei va susține greutatea unui bărbat de statura lui Hazelwood, darămite pe amândoi. Un tânăr într-o haină de culoare neagră și o pălărie neagră ținea ușa deschisă. O treaptă îngustă de fier atârna la picioarele lor.

Ea a strâns mai tare mâna lui Hazelwood când a pus piciorul pe scară. S-a aplecat ca să intre în trăsură, care s-a balansat sub greutatea ei. S-a așezat în colțul îndepărtat al scaunului din piele cu fața în direcția de mers și a închis ochii pentru a nu mai simți mișcarea.

Hazelwood a urmat-o înăuntru, făcând ca trăsura să se legene din nou. Cu o mână, i-a împins fustele întinse, când s-a așezat lângă ea. Țesătura rigidă s-a atins de picioarele ei și și-a dat seama că își trădase ignoranța cu privire la eticheta englezească, pentru că nu aranjase fustele scăpate de sub control. Hazelwood purta o haină de lână cafenie, cu o pelerină pe umeri care o atingea. Hainele lor s-au atins, fără a mai ține cont de conduita strictă a Halabului.

– Ține ochii deschiși când ne aflăm în mișcare. Amețelile vor trece, a spus el.

Ea a dat din cap, ținându-și mâinile încrucișate în jurul cărții din poală. Ar fi vrut să fie singură pentru a o deschide și a studia acea hartă.

– Când ai fost ultima dată la Londra? a întrebat-o.

– Acum aproape zece ani.

– Și pe unde ai mai fost de atunci?

A bătut în acoperișul trăsurii, iar vizitiul a pus vehiculul în mișcare. Imediat s-a simțit mai bine, ca și cum capul și corpul ei nu mai erau în dezacord unul cu celălalt.

– În Halab. Știi unde este?

– Numai ca un punct pe o hartă. A fost un cutremur acolo, nu-i așa?

– Acum patru ani.

– Presupun că, prin comparație, vei găsi Londra ciudată.

S-a lăsat pe spate în scaun și și-a întins picioarele, relaxat.

– Chiar așa și este.

S-a îndreptat și s-a întors, dar în realitate nu era nici un loc în interiorul trăsurii în care să nu fie nevoită să-l privească. Nu se așteptase ca el să vadă Londra prin ochii ei. Tatăl ei ar fi sfătuit-o să-l studieze ca pe oricare alt adversar.

– Îmi permiți? Hazelwood a arătat spre cărticica din poală. Ea i-a aruncat o privire. Gura se lăsase într-o linie de dezgust. Instinctul ei era să apuce cartea în mod protector, dar ea și-a deschis palmele și l-a lăsat să i-o ia din mâini. A răsfoit cu degetul mare paginile până când a ajuns la cuprins. Crezi că această cărticică poate să te ajute să-ți cadă în tolbă alesul?

– Ca o pasăre, vrei să spui? Bănuiesc că scriitorul nu sfătuiește tinerele femei să ia în cătarea unei arme de foc viitorii logodnici.

El a râs, iar tonalitatea lui, scăzută, caldă și sinceră, părea să reverbereze în ea, efect care trebuie să se datoreze faptului că erau prea apropiați, în intimitatea trăsurii.

– Cu toate acestea, domnișoară Fawkener, trebuie să recunoști că titlul scriitorului sugerează că femeile sunt în căutarea unui trofeu de vânătoare.

– Un trofeu destul de ciudat, deoarece soțul este cel care va controla averea soției sale, stilul ei de viață, precum și viitorul ei.

Nu se gândise să se căsătorească în Halab, unde tații aranjau astfel de lucruri pentru fiicele lor. S-a întrebat preț de o clipă dacă tatăl ei s-a gândit vreodată să o mărite. Râseseră de cele două oferte pe care le primise, iar ea își văzuse în continuare de traiul din casa tatălui ei și de ajutorul pe care i-l acorda în activitatea lui. Soții pe care îi cunoscuse în Halab erau cei cu care se certa în bazar, negustori care se târguiau dur și bărbați precum Bilal, comerciantul de cămile, care i le oferea întotdeauna mai întâi pe cele mai pricăjite din turma lui, sau Nisos, comerciantul grec de hărți, cu prețurile umflate. Faptul că a fost nevoită să aibă de-a face cu ei i-a ascuțit mintea, dar nu i-a colorat visurile referitoare la un soț.

– Deci, de ce vrei să vânezi un soț, domnișoară Fawkener?

Prea târziu, Jane și-a dat seama că și-a dezvăluit gândurile cele mai ascunse. Își dorea cartea. O voia înapoi în mâinile ei.

– Nu ești de acord cu ideea scriitorului? Crezi că o femeie din Londra nu are nevoie de un soț? Poate că și-ar fi dorit ca toate acestea să fie adevărate, dar s-a gândit la cele două sute de lire. Cât timp a trăit cu tatăl ei, nu a avut nevoie de bani. Acum, că era singură, nu avea nici o sursă de venit. Îmi vreau cartea înapoi, mulțumesc.

A vorbit cu o voce puțin mai dură. Nu putea fi sigură că Hazelwood nu bănuia deja ceva despre carte și, până nu va putea examina amănunțit volumul mic în intimitatea propriei camere, nu trebuia să-l lase să o studieze prea mult. Nu avea de unde să știe în ce parte a cărții tatăl ei ar fi ascuns adevăratul mesaj destinat doar ei.

Avea palma întinsă, așteptând ca Hazelwood să i-o returneze. Nu-i putea evita privirea. El o urmărea cu atenție.

– Bănuiesc că ar fi mai puține femei care vânează soți dacă mai multe doamne ar avea conturi bancare pe numele lor. I-a pus cartea în mână. Știi ce îți dorești de la un soț, domnișoară Fawkener?

Ea știa ceea ce nu își dorea – un bărbat care să-i citească intențiile și să se amestece în planul ei de a-și recupera tatăl. A încercat să se gândească la ce s-ar fi așteptat Hazelwood de la o adevărată vânătoare de soți.

– Un bărbat cu influență, cu un nume respectabil și cu un venit decent.

– Asta pune ștacheta destul de jos. Nu ai nici o preferință în privința persoanei sau a caracterului?

– Presupun că ai impresia că orice fată visează la un prinț frumos.

A scuturat din cap.

– Deloc. Din experiența mea, prinții sunt grași și desfrânați, cu amante la fel de bătrâne ca bunica ta. Dar, dacă ai atât de puține pretenții, am putea să-ți găsim un soț în două săptămâni. Câte un bal din când în când, o apariție sau două într-o lojă la operă, poate câteva plimbări prin parc și un tip va cădea în genunchi și îți va oferi mâna în mod oficial, bineînțeles împreună cu o rentă generoasă.

Acel *noi* a deranjat-o. S-ar putea să aibă rău de mare, sau de pământ, sau orice altceva o făcea să se simtă atât de agitată, dar nu era proastă și mai avusese de-a face cu bărbați care încercaseră să o manipuleze. Englezul avea o tactică diferită, dar obiectivul lui era același, în cele din urmă. Era un cuvânt care definea atitudinea lui. Era ceva ce ar spune tatăl ei. O să și-l amintească în câteva momente.

Acum, că abia se obișnuise cu trăsura care se mișca în hopuri peste pietrele din caldarâm, de parcă ar fi trecut peste hârtoape într-un pârâu de munte, s-a oprit. Mâna lui Hazelwood era pe ușă.

– Sunt sigur că, atunci când vei deschide cartea, vei descoperi că autorul recomandă serviciile unei croitorese de lux înainte de a lua în cătarea puștii o țintă. El a coborât și i-a întins mâna. O să vin să te iau mâine-dimineață la zece.

Atunci i-a trecut prin cap cuvântul care definea atitudinea lui – obraznic. Salvatorul ei era un tip obraznic, plin de aroganța că ar putea face lucrurile să meargă așa cum trebuie.

– Cred că voi citi mai întâi cartea.

Capitolul 4

Un scurt avertisment se impune în acest moment. După ce a ajuns la Londra și a început să iasă în societate, tânăra vânătoare de soți va fi înconjurată de mult mai mulți domni decât este obișnuită să vadă acasă, în orașul sau satul ei. Nici biserica satului, nici adunarea locală nu au atras vreodată mai mult de câțiva domni pe orbita ei, în timp ce natura marii metropole este să atragă oameni de toate rangurile și caracterele, care se amestecă în mulțimea de londonezi în căutarea atât a faimei, cât și a plăcerii, după cum le dictează caracterul. Cea care vânează soți nu va ști la prima vedere care dintre acești domni are caracterul respectabil pe care îl caută. Toți i se pot părea la fel de mondeni, la fel de ferchezuiți. În loc să-și piardă rațiunea la vederea atâtor domni laolaltă, i-am recomanda mai degrabă să-și perfecționeze obiceiul de a asculta cu atenție discursul unui bărbat și de a discerne de aici adevăratul său caracter. Acolo unde există indicii din felul lui de a vorbi că ar putea fi de fapt un ticălos, trebuie să ia măsuri și să găsească surse de încredere în scopul aflării adevăratului lui caracter.

Ghidul vânătoarelor de soți

Când Hazelwood s-a întors în club, colegii săi spioni, Blackstone și Clare, dezbrăcați până în talie și purtând mănuși de piele căptușite, aveau o dispută atât verbală, cât și fizică, într-un ungher al cafenelei întunecoase. Nate Wilde, omul bun la toate al clubului, aducea o tavă cu sendvișuri și băuturi răcoritoare. Din când în când, Wilde îi încuraja sau le dădea câte un sfat celor doi combatanți. Wilde, un tânăr de douăzeci de ani, salvat de la o viață de infractor cu aproape zece ani în urmă, dobândise manierele, accentul și, mai presus de toate, garderoba unui domn, deși nici o ținută la modă nu putea ascunde silueta butucănoasă și îndesată a tânărului și rânjetul său care îi dezvăluia dinții și urechile proeminente. Făcea o cafea excelentă, cunoștea în amănunțime străzile Londrei

și nu ezita să le dea o mână de ajutor gentlemenilor care locuiau în club dacă erau implicați într-un conflict de ordin fizic.

Întrucât regula clubului spunea că era strict interzis consumul de alcool, punch-ul aburind pe care Wilde îl servea, cel mai probabil era preparat din ceai, mirodenii și lapte fierbinte. Nici pe Hazelwood și nici pe Blackstone nu i-a afectat decizia de interzicere a băuturilor spirtoase, deși Clare a mormăit ceva. Ironia deghizării obișnuite a lui Hazelwood din ultimul an era că, deși treaz, purtase lavaliere pătate cu urme purpurii de vin și veste care miroseau a coniac. Îi plăcea să fie treaz, îi plăcea să aibă mintea limpede și reflexele rapide. Acceptase de bunăvoie beneficiile abstinenței de la băutură, ținând cont de faptul că dezavantajele erau neînsemnate. Abstinența permanentă de la băutură te făcea să devii umil. Îl putea face pe un om să conștientizeze nebuniile din trecut, judecățile greșite și momentele în care dăduse dovadă de lipsă de caracter.

Prietenii lui au schimbat încă o serie de lovituri până când Blackstone a primit o lovitură puternică. Transpirând și gâfâind, cei doi adversari l-au lăsat pe Wilde să le scoată mănușile și să le dea prosoape. Îi plăcea în mod deosebit cafeneaua clubului, cu tavanul înalt și curbat, canapele lungi și confortabile și absența oricăror influențe feminine.

Nu avea frați, iar prietenii săi de la școală îl uitaseră pe măsură ce începuse să-și piardă averea. În schimb găsise niște prieteni noi în cei doi bărbați cu o inteligență ascuțită și o apreciere corectă a unei dispute adevărate.

– Hazelwood, ți-ai cunoscut fata? l-a întrebat Clare, luând o cană de punch și încrețindu-și nasul peste băutura aburindă.

– Ce fată? Un caz nou? Blackstone își usca părul cu prosopul. Goldsworthy te-a scos din tura de noapte?

Hazelwood a dat din cap.

– Fata este fiica agentului dispărut.

– George Fawkener? Mai spune-mi o dată unde a dispărut.

Blackstone și-a aruncat prosopul deoparte și a luat o cană de la Wilde care se strecura discret printre ei.

– Undeva între Kurdistan și Kabul.

– Ce s-a întâmplat cu el?

Blackstone a luat prima înghițitură din băutură, iar Hazelwood a ridicat o sprânceană.

– Ai impresia că Goldsworthy ne-ar da asemenea detalii? Fawkener a fost sugrumat, sau decapitat, sau aruncat dintr-un minaret din Bokhara. În orice caz, a fost lăsat pradă câinilor.

– Și ce a făcut guvernul pentru nefericit? a întrebat Clare.

Cei trei prieteni s-au uitat unul la altul. Ei știau răspunsul la această întrebare. Absolut nimic. Ministerul de Externe avea obiceiul de a-i trata pe agenții pierduți ca pe niște turiști aflați pe cont propriu pe teritoriu străin, pentru care nu puteau oferi nici un ajutor, nici răscumpărare. Cu doi ani mai devreme, Blackstone și-a cheltuit averea personală răscumpărându-l de la un insurgent grec pe fratele său vitreg și pe alți doisprezece oameni luați ostatici.

Hazelwood a simțit un sentiment de compasiune pentru Jane Fawkener. Probabil că pentru ea tatăl era o persoană extrem de importantă.

– Ministerul de Externe a aranjat ca Majestatea Sa, regele, să-i ofere postum titlul de cavaler eroului căzut la datorie.

Clare a pufnit și a lăsat din mână băutura, dezgustat.

– Un pic de consolare. O tinichea de argint într-o cutie de catifea.

Hazelwood s-a întins pe canapeaua lui preferată.

– A, nu, prietene. Va avea loc o ceremonie completă de învestitură, cu drapel, cu panglică și personaje regale. Fiica lui Fawkener va primi onoarea în numele tatălui ei. Aici îmi fac eu intrarea în scenă. Sunt ofițerul de protocol responsabil cu pregătirea fetei pentru ceremonie.

Clare l-a salutat milităreste.

– Este drăguță?

Întrebarea nu ar fi trebuit să-l surprindă. Până la urmă, era o întrebare absolut normală. Glumiseră în tot acest an că binefăcătorul lor misterios și șeful spionilor, Goldsworthy, avea o fiică urâtă ascunsă pe undeva, pe care avea de gând să le-o bage pe gât unuia dintre ei. Dar Hazelwood și-a dat seama că nu prea știa ce să răspundă. Jane Fawkener nu era drăguță, dacă era să se ia după standardele convenționale, dar dorise s-o trezească cu un sărut, un impuls ciudat pentru un bărbat cu experiența lui.

Blackstone a continuat:

– Mai exact, Hazelwood, de ce toată această șaradă din partea guvernului? De ce vrea Ministerul de Externe să o urmărești pe fată?

Dacă era cineva capabil să pună degetul pe rană, acela nu putea fi decât Blackstone. Hazelwood și-a tras mai aproape cana lui de punch.

– Este vorba mai degrabă de un caz de protejare a secretelor britanice în fața inamicului. Goldsworthy bănuiește că vor încerca să pună mâna pe niște documente de la ea.

– Nimeni nu i-a încredințat documente importante, nu-i așa?

Ca soldat profesionist, Clare ura când guvernul se folosea de civili lipsiți de pregătire militară pentru propriile interese.

– Categoric nu, dar fata insistă că tatăl ei este în viață și pare să-i cunoască traseul. Cu alte cuvinte, ea știe mai mult decât ar trebui din secretele guvernului.

Au tăcut o clipă.

– În concluzie, misiunea ta este să o protejezi să nu cadă în mâinile inamicului.

Subit, Blackstone a devenit îngrijorat. Simțise pe propria piele cât de periculoși puteau fi dușmanii Angliei și cât de ușor puteau da o lovitură Londrei.

– Rușii nu se vor purta cu mănuși cu ea.

„Dar noi cum ne vom purta?"

Hazelwood și-a terminat punch-ul. Voia să o protejeze pe fată să nu cadă în mâinile rușilor, dar se îndoia că ea ar fi fost de acord cu toate acestea. Nu era foarte sigur, dar simțea că, într-o oarecare măsură, el a fost cel care a împins-o să-și declare intenția de a deveni o vânătoare de soți. După ce trăise ani buni în străinătate, nu avea de unde să știe ce presupunea așa ceva. Wilde a luat cana pe care Hazelwood o pusese deoparte, iar acestuia i-a trecut o idee prin minte.

– Wilde, aș avea nevoie de ajutorul tău în această privință.

– Ajutorul meu, milord?

Tânărul a lăsat tava jos.

– Aș vrea să-mi procuri mâine un exemplar din această carte. Hazelwood a luat un creion de pe masă și a notat în grabă titlul și numele editorului, pe ediția de acum două zile a jurnalului *Morning Chronicle*. Cutreieră toate librăriile dacă trebuie, dar adu-mi-l.

Wilde a examinat bucata de hârtie, cu o expresie consternată pe chip, cu urechile roșii.

– *Ghidul vânătoarelor de soți*? Dar, Lord Hazelwood, sir, nu puteți vorbi serios. Nu pot cere această carte în...

– Public? Ți-e jenă că se vor face glume pe seama ta, Wilde?

– Sir, mă voi face de râs din fiecare librărie în care voi intra.

– Ai putea minți că este pentru sora ta.

– Nu am nici o soră, milord.

Vechiul accent al lui Wilde a reapărut din cauza agitației care-l cuprinsese.

– Știu asta. Ia-o pe Miranda cu tine. Spune-i că o s-o consider ca pe o favoare pe care mi-o face.

Fața tânărului s-a schimbat instantaneu la numele fetei. Miranda Kirby era fiica croitorului clubului. Cu părul ei roșcat, cu obrajii delicați și trandafirii, cu ochii de un albastru-verzui strălucitor și silueta voluptuoasă, îi cucerise inima lui Wilde. Dacă Wilde avea să se bucure de aceleași sentimente și din partea ei constituia subiectul unui pariu dintre Hazelwood și Clare. Hazelwood a fost fericit să-i ofere tânărului încă o ocazie de a câștiga afecțiunea fetei.

– Da, milord. Mâine, milord?

– Da, dacă nu ai alte treburi mai importante de făcut, Wilde.

De îndată ce tânărul a părăsit cafeneaua, Clare s-a întors către Hazelwood.

– Îl faci din nou să sufere pe bietul băiat, a mormăit Clare. De abia și-a revenit puțin pentru că a stat departe de Miranda timp de câteva săptămâni.

Hazelwood a clătinat din cap.

– Nu va reuși să o uite, Clare, și are nevoie de tot ajutorul nostru.

– *Ghidul vânătoarelor de soți*? Nu pare a fi o carte de pe lista ta de lecturi, Hazelwood.

Blackstone a întors discuția la cazul lui.

Hazelwood s-a ridicat și a început să se plimbe.

– Deloc. Dar spune-mi ce părere ai de faptul că Fawkener și-a folosit bancherii, familia Hammersley, pentru a transmite un obiect fiicei sale.

– Cartea aceasta ridicolă? a întrebat Clare.

– Exact. Iar fata se ține cu dinții de carte de parcă ar fi Sfântul Graal.

– Așa, și ce-i cu asta?

Blackstone a ridicat sceptic o sprânceană, iar Hazelwood s-a aplecat înainte.

– Cred că, dacă tatăl ei ar fi vrut să-i trimită un mesaj fără ca idioții de la Ministerul de Externe...

– Sau fără ca alți spioni...

– ...să știe care este acel mesaj, l-ar trimite prin bancherii săi. Știm cu toții că Hammersley sunt pricepuți la coduri și la obținerea de informații de pe continent.

Blackstone a dat din cap.

– Și vrei un al doilea exemplar al cărții. De ce?

– De dragul comparației. Vreau să știu ce este scris acolo, astfel încât, atunci când pun mâna pe exemplarul ei, să-mi dau seama ce a fost adăugat sau modificat.

– Ce crezi că încearcă să-i transmită tatăl ei?

– Asta depinde de cât de multe știe ea deja.

– Asta ar fi treaba lui Hazelwood să afle.

– Probabil că tatăl ei încearcă să-i spună să nu se implice în activitatea de spionaj și să-și ia un soț cât mai rapid, a remarcat Clare, așezându-și paharul pe masă.

Hazelwood a râs.

– Goldsworthy întocmește o listă de tineri eligibili.

– În cazul acesta, fata nu mai are scăpare. Mai bine ar apela la toate mamele care se ocupă cu aranjarea căsătoriilor din Londra decât la Goldsworthy. Are familie? Are bani?

Clare se poziționase deja de partea fetei.

– Bănuiesc că nu prea mulți bani. Hazelwood s-a întors către Blackstone. Soția ta, banchera, știe cu siguranță asta.

– Iar Violet nu-mi va spune niciodată. Dar crezi că această Jane Fawkener știe că tatăl ei a fost un agent guvernamental și nu doar un simplu comerciant?

– Nu am nici un dubiu în privința asta, iar ea crede că poate dovedi că el este în viață. Pare să aibă informații care contrazic cele scrise în raportul oficial al guvernului.

– Atunci, ce se întâmplă dacă altcineva pune mâna pe carte? Rușii nu vor rata această ocazie.

– Va fi momentul în care vom fi nevoiți să intrăm în scenă și să începem să spargem câteva capete și să aruncăm cadavrele pe scări. Mă aștept ca voi, domnilor, să fiți pregătiți pentru oricare dintre aceste situații.

Hazelwood le-a zâmbit celor doi prieteni ai săi. În cele din urmă, aveau să fie implicați cu toții în această misiune.

Nate Wilde a traversat grădina golașă din spatele clubului și a intrat în magazinul croitorului, pe ușa din spate. Un hol lung și îngust ducea spre intrarea magazinului, care dădea spre o stradă frecventată, având o firmă falsă de drogherie care vindea articole de toaletă pentru domni — săpunuri și perii, unguente și pomezi, pudre de dinți și parfumuri. Deși pe firma de pe ușă stătea scris Kirby & Fiii, nu exista nici un fiu, doar o fiică – Miranda.

De când venise să lucreze la club, Nate nu putuse rezista să nu dea târcoale drogheriei. De abia apucase să se bucure de cea mai mare șansă din viața lui pentru a uita de copilăria petrecută într-o suburbie rău famată din Londra, pentru ca în momentul următor să dea de Miranda Kirby și să descopere cât de importante pot fi cele mai mărunte detalii în mintea unui bărbat. Detalii precum bucle castanii pe un gât alb și umflătura unui sân acoperit de mătase.

A închis ușa în urma lui. A venit prin spate pentru că în acest fel clopoțelul de la magazin nu suna, așa că Miranda nu fusese avertizată cu privire la prezența lui. Îi plăcea să o surprindă în timpul serviciului și să o tachineze după aceea. Ea îi servea pe domnii care erau uimiți de frumusețea ei sau își ajuta tatăl cu măsurătorile și croielile ținutelor spionilor pentru deghizările lor. Miranda îl privea pe fiecare gentleman care intra pe ușă ca pe un potențial soț, un bărbat care ar putea face din ea o lady, nu o simplă vânzătoare.

S-a oprit lângă draperiile de catifea purpurie care separau holul de restul magazinului pentru a asculta dacă nu era vreun client înăuntru. Miranda avea o poveste pe care îi plăcea să le-o spună clienților săi sus-puși despre mama ei franțuzoaică, care, pe când era doar o copilă, fugise din Franța din pricina Revoluției și a cataramelor argintii de la pantofi[1]. Ea era convinsă că mama ei i-a dat numele

[1] Istoria pantofilor cu cataramă era în plină desfășurare în 1789, când a început Revoluția Franceză. Datorită naturii decorative a cataramei pantofilor, acestea au fost folosite ca o declarație politică pentru a arăta sprijinul pentru monarhie. După sfârșitul Revoluției Franceze din 1799, toate modelele asociate cu aristocrația, inclusiv pantofii cu catarame, au fost respinse pentru o purtare mai puțin extravagantă.

de Miranda după fiica unui duce, personaj într-o piesă de teatru, pentru a-i aminti de originile ei nobile. Nate era destul de sigur că, în realitate, avusese o mamă irlandeză care venise la Londra și intrase în bucluc până când bătrânul domn Kirby o salvase.

Totuși, Miranda lui era perspicace și foarte atentă la ceea ce se petrece în jurul ei, așa că și-a dat seama repede care dintre pretendenți nu se potriveau planului ei de a deveni Lady Cutărescu, dar, tocmai grație agerimii minții ei, l-a luat în calcul pe Hazelwood. Vicontele aflat în dizgrație, cu farmecul lui discret și cu ochii zâmbitori, i se păruse Mirandei ca fiind candidatul pe care putea să pună mâna. Din punctul ei de vedere, nici o lady de rangul lui nu l-ar fi dorit, așa că era al ei, ca un tort apetisant trimis înapoi la bucătărie pentru că oaspeții se ghiftuiseră deja. Fusese încântată cu o zi înainte când a aflat că noua misiune a lui Hazelwood nu mai însemna haine pătate și mirosind a băutură. Îl ajutase pe tatăl ei în timp ce îi pregătea vicontelui ținutele noi.

Nate nu a auzit nici un zgomot, așa că a împins draperia și a intrat în magazin. Miranda și-a ridicat privirea de la ceea ce lucra, ceva fin și mătăsos cu nasturi mici înveliți în țesătură, cel mai probabil o vestă pentru Hazelwood. Purta mănuși fără degete și un șal albastru de lână care-i acoperea umerii.

– Ai putea să mai aduci ceva cărbuni să aprinzi jarul, a remarcat el.

I se vedea respirația în aerul rece al magazinului.

– Să înțeleg că ești disponibil să mai aduci tu câțiva?

– Pot să îți fac rost.

– Nu este nevoie. Voi închide în curând pentru pauza de ceai.

Cu o mișcare rapidă a brațelor, s-a ridicat și s-a așezat pe blatul lat de marmură. A vrut să-i arate că rana de la claviculă i s-a vindecat și îi plăcea să se uite de sus la ea. Și-a înclinat capul în timp ce lucra. Urechea stângă îi ieșea dintre buclele strălucitoare, iar curba ușoară rotunjită a sânului ei se ridica deasupra decolteului de dantelă. În ziua aceea pielea îi părea și mai albă în contrast cu lâna albastră a șalului. De obicei, nu putea să-i detecteze parfumul între mirosurile care umpleau magazinul – citricele, bergamota și lavanda săpunurilor și pomezilor, apa de trandafiri a diferitelor loțiuni și cuișoarele și scorțișoara din praful de dinți sau menta din

pastile. Dar astăzi, Miranda era singurul lucru cald din magazin și mirosea ca loțiunea de lapte de migdale cu care se dădea pe piele.

– Atunci, simte-te ca acasă.

– Sunt acasă. Primăvara trecută, fusese bătut și lăsat să zacă mai mult mort decât viu de niște bătăuși angajați din Wapping pentru că se apropiase prea mult de bârlogul lor, în timpul unei misiuni. De atunci, petrecuse o vreme departe de club și de prietenii lui importanți din elegantele case din Londra. Perioada în care fusese plecat ar fi trebuit să-l vindece de dragostea pe care o nutrea față de Miranda.

– Magazinul aparține clubului, nu-i așa?

– Atunci, de ce stai degeaba? Nu are nimeni nevoie de tine în cealaltă clădire?

El a clătinat din cap.

– Mi s-a dat o misiune, să obțin ceva important pentru un caz apărut recent.

Îi plăcea să folosească cuvinte mari pentru a descrie sarcinile pe care i le dăduseră.

Ea i-a aruncat o privire bănuitoare.

– Asta înseamnă că poți fi lovit din nou fără nici un motiv?

El a clătinat din cap.

– Nu este vorba despre așa ceva de data aceasta. Tu m-ai putea însoți.

– Să merg cu tine în locurile pe unde bântui tu? Ha!

– Nu se va întâmpla așa de data asta. Ar trebui să te îmbraci ca o lady, dacă ai vrea să mă însoțești.

– De parcă nu m-aș îmbrăca așa de obicei.

Ea a mișcat trufașă din cap, făcându-i buclele să tresară. Cu atenția ei pentru detalii, s-a îmbrăcat întotdeauna ca doamnele adevărate pe care le cunoștea – soțiile prietenilor săi, Cleo Jones și Helen Jones, și cea mai elegantă lady dintre toate, marchiza de Daventry. Miranda pur și simplu nu a fost în stare să vorbească niciodată așa cum o făceau acele lady; dar nici nu semăna cu femeile din Strada Pâinii, unde el își petrecuse primii ani de viață.

– Crezi că îmi doresc să fiu văzută cu tine?

Tânărul a remarcat că ea nu-l refuzase încă.

– S-ar putea. Mi s-a cerut să merg la niște librari.

– Librari?

– Să caut o carte.

Aproape că îi auzea creierul precaut cum se învârtea, ca un câine din rasa Turnspit care aleargă prins în niște roți uriașe pentru a împiedica friptura să se ardă. Se gândea la librăriile faimoase – Hatchard's și Lackington's – și spera că o va duce mai întâi în acele locuri și fără a mai fi nevoie să cutreiere dughenele mizerabile ale anticarilor de pe Holywell Street. Nu voia să o ducă în vechile sale suburbii.

– Ce fel de carte ar putea ajuta la rezolvarea unui caz?

Miranda lui nu era lipsită de inteligență.

– Nu o să-ți vină să crezi. A scos ziarul cu notița lordului Hazelwood, din interiorul hainei. Se simțea jenat chiar și citindu-i titlul. Și-a dres vocea: *Ghidul vânătoarelor de soți.*

Ea i-a aruncat o privire sceptică.

– M-ai lăsat fără cuvinte. Cum poate o astfel de carte să-l ajute pe unul dintre gentlemenii noștri să prindă un spion?

S-a dat jos de pe tejghea. Îi admira judecata, dar nu voia ca ea să o facă pe inteligenta cu el.

– Ei cred că această carte conține un cod, precum acea bancnotă spaniolă pe care ți-am arătat-o primăvara trecută.

– Ei? l-a întrebat. Al cui este cazul? Și-a lăsat deoparte cusătura și s-a ridicat de pe scaun. Este noul caz al lordului Hazelwood, nu-i așa? Ochii i s-au luminat. El a dat din cap, distras pe moment de agitația bruscă a sânilor ei. Bineînțeles că merg cu tine. Când mergem? Ea s-a ridicat puțin pe degetele de la picioare și a făcut o mișcare care i-a distras cu totul atenția. Mădularul lui Nate, și nu creierul lui, a luat act de această schimbare de atitudine.

– Mâine-dimineață.

A înghițit cu greu. A câștigat și a pierdut în aceeași fracțiune de secundă. Avea să se bucure de câteva ore în compania ei, în timp ce ea se gândea la vicontele ei. Era întuneric beznă și un frig pătrunzător când a trecut din nou din spatele magazinului spre club.

Clive Walhouse se sprijinea de peretele acoperit cu foiță de aur al unei săli de joc destinate unui anumit grup de persoane din Cleveland Row în timp ce o admira pe Lady Pamela Ravenhurst

pe când aceasta își plasa pariurile la jocul de faro. Nerăbdarea care străfulgera în ochii violeți ai lui Lady Pamela și lumina lumânărilor care făceau să-i strălucească cupele sânilor, care se iveau din catifea albastru-închis a rochiei, i-au stârnit mădularul, aducându-l într-o stare plăcută de excitare. Nu putea să nu se gândească deloc că modul în care Pamela era total captivată de joc s-ar traduce, fără îndoială, și printr-un abandon în pat, sau chiar în trăsura închisă, care îi va duce de la club mai târziu în noapte.

Ea a mizat nechibzuit, așa cum făcea atunci când era mânată de frustrările ei conjugale. La nouăsprezece ani se căsătorise cu un bărbat cu cincisprezece ani mai mare, al cărui interes pentru detaliile politicii externe îi umplea tot timpul, fiind dispus, în schimb, să închidă toți cei o sută de ochi ai lui Argus. Clive auzise niște bârfe care circulau în interiorul Ministerului de Externe, cum că Ravenhurst dormea mai des cu valiza diplomatică decât cu soția sa. Cu toate acestea, în șapte ani de căsătorie, Lady Pamela a produs trei copii credibile ale soțului ei și acum se pare că era liberă să-și vadă de propriile plăceri. Clive ar fi primul care ar elibera-o de responsabilitățile statutului de femeie măritată.

A ridicat un pahar din vinul casei, într-un toast tăcut. Îi datora totul răposatului văr al tatălui său, George Fawkener.

„Odihnește-te în pace, vere!"

O agitație iscată la ușa sălii de joc i-a distras atenția de la farmecele Pamelei. Prietenii lui Clive, Lutrell și Archer, sosiseră împreună cu contele Malikov și cu grupul obișnuit de tineri spadasini care îl înconjura pe emigrantul rus. Lutrell și Archer s-au îndreptat direct spre Clive, în timp ce Malikov, cu privirea ațintită în permanență pe doamne, s-a înclinat peste mâna gazdei clubului, îmbrăcată cu o rochie mov și având pe cap un turban.

– Walhouse, câine viclean, a început Archer. Credeam că ai ieșit din joc și că ești dator vândut.

Clive s-a îndepărtat de perete și a strâns mâna prietenilor săi.

– Nu subestimați niciodată un Walhouse, prieteni. Noi cădem mereu în picioare.

I-a făcut semn unui chelner să aducă o tavă cu băuturi.

– Trebuie să fi fost un văr foarte bogat cel care a dat ortul popii, Walhouse. Lutrell a luat un pahar oferit de chelner. L-am văzut pe

venerabilul tău tată joia trecută la licitația de cai de la Tattersall achiziționând o pereche de cai gri superbi.

– Un baron trebuie să trăiască după cum îi dictează rangul, prieteni.

Clive și-a înclinat paharul spre ei. Acesta a fost principiul după care s-a ghidat tatăl său când a venit vorba de administrarea banilor. Theodore Walhouse, baronul Strayde – Teddy pentru prietenii săi – își irosise propria avere încă de pe vremea copilăriei lui Clive, și apoi s-a menținut pe linia de plutire cu ajutorul averii soției sale.

Din cealaltă cameră, Pamela i-a surprins privirea lui Clive și i-a zâmbit provocator. Schimbul lor de priviri nu a fost ratat nici de cei doi prieteni ai săi. Domnii înclinați să parieze pe numele celui care avea să devină primul amant al femeii căsătorite au mizat pe rivalii săi. Clive a avut satisfacția că în seara asta au pierdut pariul.

– Acum, că ne-ai furat-o pe frumoasa Pamela de sub nas, Walhouse, ai putea cel puțin să pariezi un *rouleau* pentru ruletă. Câte unul pentru fiecare, a sugerat Archer.

– Desigur.

Clive nu s-a opus. Acum, că tatăl său se bucura de averea imensă a lui George Fawkener, Clive a primit în cele din urmă o rentă care îi permitea să ducă traiul unui gentleman și nu al unui simplu funcționar. I-a oferit lui Archer un rulou consistent de bancnote, iar, când cei doi prieteni au plecat în căutarea mesei de ruletă, Clive și-a reluat studiul sânilor lui Lady Pamela.

Încă din anii lui de studenție a fost numit *bietul* Walhouse, bătaia de joc a tuturor, singurul din cercul lui de prieteni care abia dacă avea bani să treacă trimestrul. Sărăcia îl obligase în cele din urmă să-și găsească un loc de muncă la Ministerul de Externe, pe postul de subsecretar al lordului Chartwell. Era genul de slujbă pentru care i se spusese că ar fi trebuit să se simtă recunoscător, pentru că i se făcuse un favor doar pentru că era fiul unui nobil, ce-i drept, scăpătat, dar cu titlu. Cu toate acestea, Clive nu reușise să fie prea recunoscător pentru o slujbă care implica ore de muncă asidue și un grad de anonimat care îi afecta stima de sine. Avea idei. Dorea să fie auzit. Dar nimeni nu i-a cerut părerea sau nu și-a închipuit măcar că avea vreuna.

Se simțise sufocat de povara datoriilor crescânde, care nu proveneau dintr-un stil de viață extravagant, ci, pur și simplu, din

efortul de a trăi ca un gentleman la Londra, fiind influențat negativ de nenorocirile care se strângeau la ușa familiei. Tatăl său s-a rezumat doar la a ridica neputincios din umeri în fața datoriilor familiei și a comentat că Clive primise o educație bună și că ar putea să-și croiască singur destinul în lume.

– Și în plus, a adăugat tatăl său, aruncând în el cu o bucată de hârtie, Fawkener ar putea să moară și, prin urmare, îi voi moșteni averea blestemată.

Cuvintele rostite de tatăl său l-au făcut pe Clive să se gândească la câtă bunăstare s-ar fi revărsat asupra lor dacă vărul tatălui său, Fawkener, aflat în misiune pentru Ministerul de Externe, într-un loc plin de bălegar de cămilă copt la soare și triburi combatante, ar fi murit. Din acel moment, Clive se interesase de cariera lui George Fawkener. Clive era convins că ar fi continuat să se spetească pentru Chartwell și să spere să primească vești despre moartea lui Fawkener, dacă nu ar fi apărut Lady Pamela. Într-o seară, la o serată interminabilă, în timp ce o privea pe Lady Pamela atingându-l cu evantaiul de-a lungul coapsei pe scandalosul lord Blackstone, Clive și-a mărturisit pasiunea fără de speranță în fața lui Malikov. Frustrările sale datorate carierei și dependenței teribile a familiei față de o moștenire care ar putea să nu vină niciodată s-au amestecat în relatarea lui despre nebunia lordului Chartwell.

Prietenul său rus l-a sfătuit să aibă răbdare și l-a consolat cu vechiul proverb care spunea că „Cimitirele sunt pline de oameni de neînlocuit" Contele, plin de compasiune, a sugerat în continuare o modalitate prin care Clive ar putea câștiga niște bani în timp ce aștepta dispariția inevitabilă a lui George Fawkener. Dacă Clive ar fi fost dispus, l-ar fi putut ajuta pe Malikov să-și creeze un climat politic favorabil lui în țara natală, Rusia.

Din acel moment, misiunea lui Clive devenise ușoară și destul de profitabilă. Nu îi era peste mână să strecoare o scrisoare unuia sau un document altuia, toți cunoscuți de-ai lui Malikov, în schimbul unei sume echivalente cu renta pe care tatăl lui Clive nu i-o putea oferi. Aproape imediat reușise să intre în cursa pentru câștigarea favorurilor lui Lady Pamela și găsise ceea ce până și Malikov nu reușise, o cale către inima doamnei. Și acum, odată cu vestea morții lui Fawkener, Clive a renunțat la postul lui de la biroul lui

Chartwell. Putea în sfârșit să trăiască ca un gentleman, fără să mai fie nevoit să muncească sau să vândă documente. Și o câștigase și pe Pamela.

A zâmbit când Malikov s-a îndreptat în cele din urmă spre el. Deși Clive nu a mai putut să-i mai fie de nici un ajutor prietenului său, au rămas în relații bune. Într-adevăr, era imposibil să fii certat cu rusul atât de amabil. Malikov se făcuse remarcat de către cei mai de seamă reprezentanți ai societății londoneze și îi cunoștea aproape pe toți cei care aveau legătură cu Ministerul de Externe. Sosise în Anglia la sfârșitul lungului război cu Napoleon și s-a acomodat foarte bine aici. Cu manierele sale elegante și cu silueta înaltă și atrăgătoare, reușise să fie acceptat în toate mediile. În seara aceasta, în ciuda obișnuitei bune dispoziții a contelui, chipul sobru cu care l-a întâmpinat prietenul său pe când se apropia de el l-a surprins pe Clive.

– Ai vești proaste despre situația din Sankt Petersburg? l-a întrebat Clive, dezlipindu-se de peretele de care se sprijinea.

– Deloc, prietene. Malikov a aruncat o privire către Lady Pamela. Am auzit că ai câștigat inima frumoasei doamne.

Clive a lăsat să-i scape un zâmbet.

Malikov l-a bătut pe umăr, felicitându-l.

– Știam că tu vei fi acela, indiferent de ce se paria prin cluburi. O vei face fericită.

Contele l-a studiat cu o expresie destul de serioasă.

– Dar n-ai venit la mine să mă feliciți pentru asta, nu-i așa?

Malikov s-a uitat în jos la băutura din pahar, amestecând-o. A dat din cap.

– A, nu. Informațiile pe care le am te vor pune pe gânduri, prietene. Poate că nu înseamnă mare lucru, nu vreau să te alarmez, totuși, un om prudent...

Contele s-a uitat prin cameră de parcă ar fi putut fi auziți, dar așa ceva nu ar fi fost posibil. Clive a observat că Pamela era absorbită de joc și că grămada de fise aflate în fața ei era încă suficientă pentru ca ea să poată continua să joace.

– Spune-mi despre ce este vorba.

– Fiica vărului tău s-a întors în Anglia.

– Era de așteptat, nu crezi?

A studiat chipul contelui și și-a dat seama că este surprinzător de golit de orice expresie, lipsit de obișnuita lui înțelegere amicală.

– Jane Fawkener nu moștenește aproape nimic, cel mult o mie de lire.

– Nu pierderea moștenirii ar trebui să te preocupe.

– Atunci, ce? Nu ne-a atacat în justiție, nu-i așa?

– A mers la Ministerul de Externe.

Clive a înghițit o dușcă zdravănă de vin roșu. Malikov îl făcea să nu se simtă în largul lui și bănuia că asta îi făcea plăcere.

– Ei bine, atunci cred că familia mea nu are de ce să se teamă. Cu toții știm gradul de confuzie și greșelile care domnesc în acel departament.

Malikov a râs, deși Clive a remarcat lipsa oricărei amabilități în tonul lui.

– Jane Fawkener pretinde că are dovezi că tatăl ei este în viață.

– În viață?

Malikov îl urmărea cu atenție.

Clive simțea că autostăpânirea lui l-a ajutat să facă față acelei cercetări minuțioase la care era supus.

– Un pic cam ciudat, nu crezi? Și nu cred că Ministerul de Externe va acționa pe baza supozițiilor unei orfane.

A mai luat o înghițitură de vin. Privirea lui Malikov s-a îndreptat spre Pamela.

– Ai dreptate, desigur. Menționez asta doar pentru că se pare că Ministerul de Externe a încercat să o plaseze în grija familiei tale, iar mama ta a refuzat să o primească.

– Crezi că ar trebui să o luăm la noi?

Malikov a ridicat din umeri.

– Bineînțeles că depinde de tine să-ți urmărești propriile interese, dar, dacă aș fi în locul tău, mi-aș dori să o am sub ochii mei pe această fată.

Clive a înțeles mesajul. Malikov îl punea în gardă, sugerându-i o portiță pentru a face față situației. Părinții lui erau complet pierduți, continuând să cheltuiască, fără să țină seama de amenințarea pe care o reprezenta fata și fără să își ia măsuri de siguranță pentru a păstra ceea ce câștigaseră cu toții în urma morții lui George Fawkener. Surorile lui și fratele mai mic, care încă nu simțiseră efectele devastatoare ale obiceiurilor familiei de a arunca cu bani

în stânga și-n dreapta ar avea de suferit. Clive era cel care trebuia să facă ceva. Ar trebui să o caute pe această Jane Fawkener, să-i afle secretele și să se asigure că tatăl ei este mort și îngropat.

Pamela a râs încântată și s-a aplecat în față pentru a primi un morman de jetoane. Clive și-a promis că nu va lăsa nimic și pe nimeni să-l împiedice să se bucure de ceea ce câștigase.

Capitolul 5

Tânăra vânătoare de soți trebuie să aibă cât mai multe apariții publice și, prin urmare, trebuie să aibă mare grijă de aspectul ei. Această atenție în privința aspectului nu izvorăște din vanitate, ci dintr-un efort de a arăta cât mai bine oriunde ar merge. Primul element important pentru aspectul ei este culoarea. Cea care se află la vânătoare de soți trebuie să se inspire dintr-o paletă de culori cât mai variată, care să-i pună în valoare tenul. Al doilea element este moda. Tânăra vânătoare de soți trebuie să aibă grijă să nu fie nici vreo avangardistă, adepta unor stiluri care se vor demoda înainte de a se termina Sezonul, nici vreo nostalgică, îmbrăcându-se cu haine care oglindesc mai degrabă tinerețea mamei sale decât pe a ei. În acest scop, o croitoreasă de încredere și un prieten cu o părere avizată sunt ajutoare neprețuite.

Ghidul vânătoarelor de soți

Jane stătea la fereastra camerei de hotel, cu cărticica albastră în mâini, încercând să compună un blestem adecvat pentru un funcționar guvernamental cu un stil enervant de a-i da ordine. Peisajul de dincolo de fereastră era de un cenușiu care nu o inspira, începând cu norii plumburii care acopereau cerul până la trotuarul umed de sub picioarele trecătorilor. Nu-i dorea lui Hazelwood să dea vreo molimă peste el sau vreun ghinion, dar nu putea să scape de sentimentul supărător, ca și cum ar fi avut un grăunte de nisip în încălțări, care-i spunea că el era mai mult decât un ofițer de protocol.

Menirea unui blestem, așa cum o învățase tatăl ei, era să-și imagineze o situație reală în care asupra dușmanului s-ar revărsa o ploaie de ghinioane. Era o tehnică de a potoli frica, de a-i reaminti unei femei că, indiferent de puterea dușmanului ei, acesta nu era nici nemuritor și nici mai puternic decât ea și, în egală măsură, trebuia să facă față ghinioanelor și situațiilor neprevăzute. Împreună cu tatăl ei, se străduise să conceapă blestemul perfect.

Cu o zi înainte, Hazelwood o dusese la hotel, lăsând-o pe mâinile a două femei competente și de ajutor – doamna Augusta Lowndes, fosta guvernantă a lui Lady Violet și o tânără servitoare pe nume Nell. În scurt timp, Jane se bucurase de o baie lungă, mâncase o supă de praz și o friptură de pui și își aranjase puținele bunuri în apartament. Apoi fusese lăsată singură să se odihnească într-un pat magnific cu baldachin pentru a-și reveni după călătorie. Nu a avut nimic de reproșat acestor aranjamente, cu excepția prețului lor. Fiecare ban cheltuit era un ban pe care nu-l mai putea investi în căutarea tatălui ei. Chiar și Nell, crescută în Londra, fusese șocată de tarifele de la Mivart și refuzase să dea angajatelor hotelului hainele lui Jane pentru a fi spălate, când a aflat cât percepeau pentru fiecare articol.

Fereastra a zdrăngănit de la o rafală puternică de vânt. Jane s-a întrebat dacă își pierduse abilitatea de a inventa un blestem, acum că era atât de departe de vechiul ei cămin. Blestemul din ziua precedentă nu avusese nici un efect asupra *Ghidului*. Își petrecuse jumătate din noapte citind cărticica. Nu se transformase în țărână în timp ce lumânarea ei arsese până la capăt și nici nu îi dăduse indicii clare despre locul în care s-ar afla tatăl ei. Când se trezise din moțăiala ce o toropise, nu simțise că ar fi fost mai aproape de el. Cartea era plină de observații ironice care o făceau să zâmbească și de sfaturi de care nu ar avea niciodată nevoie. O carte nu putea ține locul unui tată.

Adnotările făcute de el pe margine se întrezăreau pe tot parcursul cărții, mai mult de o duzină de perechi de litere fie răsfirate pe pagina din stânga sau din dreapta textului. Creierul ei obosit știa că literele alcătuiesc un cod, dar avea nevoie și de cealaltă jumătate a codului, care trebuia să fie o hartă. Dar singura hartă din cartea ei era cea a Londrei, nu a Orientului, unde se pare că tatăl ei dispăruse, pierdut în ramificațiile vechiului Drum al Mătăsii. Pe lângă notițele tatălui ei, mai erau câteva scrise de cineva a cărui caligrafie nu o recunoștea și pe care nu le putea desluși deloc. Asta însemna că ea era într-un punct mort cu eforturile de a-și găsi tatăl.

În decursul anilor, Jane începuse să înțeleagă că, în realitate, tatăl ei nu era un comerciant. Mai degrabă era un fel de explorator, unul care nu cartografiase râurile și munții, ci cercul lor de

prieteni. Cunoștea istoricul familiilor a zeci de mici conducători, începând cu bătălia de la Kerbela, căsătoriile mixte, punctele vulnerabile, pierderile suferite, atât pe cele răzbunate, cât și pe cele nerăzbunate, care aveau să fie hotărâtoare când avea să vină timpul de a decide de partea cui s-ar fi situat. Astfel, el ar fi putut identifica pe acel calif, prieten al britanicilor, sau pe acea căpetenie a beduinilor și să fi știut într-o oarecare măsură gradul în care legăturile de rudenie și loialitatea fiecăruia i-ar situa de partea Angliei sau i-ar face să treacă de cealaltă parte într-un moment de criză. Și era convins că se apropia criza. Căile ferate rusești se întindeau din ce în ce mai adânc spre sud, cu scopul de a transporta trupele și proviziile țarului.

Acum, când tatăl ei ar fi trebuit salvat, când își dăduse și ultima suflare pentru Anglia, guvernul a refuzat să-l ajute, iar fiica lui a omis un indiciu important. Lovitura pe care a primit-o din cauza lipsei de recunoștință din partea guvernului și săptămânile pierdute cu toată călătoria ei pe mare au făcut-o să ardă de nerăbdare să înceapă, dar disperarea ei nu-și avea rostul. Era nevoie de răbdare și de atenție constantă la detalii. Undeva exista o închisoare sau o peșteră. Erau paznici și bucătari, care aveau veri și vecini. Era un comandant care supraveghea închisoarea. Și el avea o soție și slujitori și rude și se supunea unui conducător. În palatul domnitorului exista probabil un servitor care ducea un coș de caise și nuci, și care auzea ce se vorbea în palat, un servitor care, în schimbul unei recompense frumoase, i-ar spune ce a auzit. Așa mergeau lucrurile în Orient.

În spatele perdelei de nori groși, a răsărit soarele, luminând firav peisajul, deși aici nu putea zări cupole albastre care să strălucească în lumina lui. Lumea ei încetase să se legene, iar în rochia ei împrumutată, avea înfățișarea unei lady. Cu ajutorul lui Nell, făcuse rost de un corset care nu-i tăia respirația. Nu exista nici un pericol să leșine în brațele unui străin. Și-a luat geanta și a băgat cărticica albastră înăuntru. Un comentariu pe care a crezut că l-a înțeles a fost *Madame Celeste*, adnotat chiar lângă un pasaj în care se menționa numărul și stilul de rochii pe care ar trebui să le aibă o adevărată vânătoare de soț. Magazinul croitoresei ar putea fi chiar locul de unde să-și pornească căutările.

Pe strada unde se afla hotelul s-a oprit o trăsură neagră deschisă, cu un scaun înalt. Un vizitiu a făcut un pas înainte pentru a ține hamurile cailor, iar Hazelwood a sărit jos. Blestemul perfect i-a venit în minte. „Fie ca vântul rece să-ți arunce pălăria în gura de canal. Fie ca lavaliera ta albă ca neaua să se ofilească la fel ca iasomia în căldura deșertului. Fie ca murdăria să atingă faldurile vestei tale de mătase, iar noroiul de pe străzile Londrei să-ți mânjească cizmele de la ciucuri până la vârf."

Când a auzit o bătaie în ușa apartamentului, s-a întors, și Nell, servitoarea ei, s-a grăbit să deschidă ușa. Făcând o reverență rapidă, nu a dat cu ochii de Hazelwood, ci de doi străini.

Aveau părul blond-auriu și ochi albaștri, cu fețe prelungi și semănau atât de mult, încât Jane și-a dat seama imediat că sunt frate și soră. Erau la fel de strălucitori și de colorați precum căruciorul unui vânzător de mirodenii, tânăra cu o bonetă de mătase trandafirie, căptușită cu blană, iar tânărul într-o haină verde peste o vestă îndrăzneață cu dungi verzi și aurii. În comparație cu boneta cu panglici a doamnei, a lui Jane, care era așezată pe birou, arăta ca o felie uscată de pâine neagră.

– Verișoară, a spus domnul, făcând o plecăciune, am venit să îți urez bun venit în Anglia.

– Suntem veri?

Jane nu putea să-și ascundă suspiciunea din voce. Domnul a râs.

– Domnișoară Fawkener, trebuie să ne ierți îndrăzneala. Cu certitudine suntem rude. Părinții noștri au fost veri, iar asta ne face și pe noi veri de-ai doilea. S-a înclinat din nou. Clive Walhouse. Permite-mi să ți-o prezint pe sora mea, Allegra.

Privirea tăioasă și cercetătoare a Allegrei a examinat salonul aglomerat, observând biroul de la fereastră, canapeaua de catifea albastră și scaunele cu dungi trandafiri de lângă șemineul de marmură albă. Ea s-a uitat prin Nell, de parcă fata nu ar fi existat. Zâmbetul lui Clive nu s-a abătut de pe chipul lui Jane.

– Am venit să-ți propunem un tur al Londrei, verișoară.

Sora lui a adăugat.

– Trebuie să-ți fi lipsit foarte mult o companie bună după ce ai locuit atât de mult în străinătate.

– Mulțumesc.

Jane se uita la primii membri ai familiei pe care îi văzuse în ultimii ani. Existau opt cuvinte în arabă pentru *văr primar* și șaisprezece pentru *văr de-al doilea*, și nici unul dintre ele nu părea să se potrivească celor doi. Jane habar n-avea cum să se comporte cu ei. În casa tatălui ei din Halab, i-ar fi invitat să stea pe divanele joase, cu perne și le-ar fi oferit cafea, pâine și roșii. Dar nu păreau obișnuiți să stea pe perne și să mănânce roșii.

– Ei bine, a spus Allegra, vrei să vii cu noi? Clive are o trăsură elegantă, așa că vom sta destul de comod.

Jane s-a uitat de la unul la altul. La fel ca Hazelwood, au vrut să se impună în fața ei și, ca și el, au presupus că este neajutorată. S-a gândit că avea să le clarifice acest lucru și a sperat că o va putea face fără să-i supere. Chiar dacă nu putea angaja un ghid și o pereche de măgari, era sigură că va reuși să ajungă la o croitorie din Londra și fără ajutor.

Clive a făcut un pas înainte.

– Verișoară, pari că nu știi ce să spui. Mi-e teamă că te-am surprins, dar eu și Allegra vrem doar să îți urăm bun venit în familie și să-ți deschidem drumul în societatea londoneză.

Clive s-a uitat la sora lui de parcă avea nevoie de o confirmare, dar Allegra își aranja panglicile bonetei, căzute peste mantie.

Jane le-a oferit zâmbetul plin de diplomație pe care-l învățase de la tatăl ei. Un refuz politicos părea cea mai bună soluție.

– Mulțumesc, dar trebuie să refuz invitația. M-ați prins nepregătită. Am deja o întâlnire stabilită pentru această dimineață.

Allegra a pufnit.

– Unde ai putea să te duci? Nu ai cunoștințe în oraș, nu-i așa?

– Totuși, am câteva afaceri de care trebuie să mă ocup.

Jane a sesizat pentru o secundă o licărire de enervare în ochii lui Clive, dar care a trecut aproape neobservată.

– Nu vrem să te reținem.

Bărbia Allegrei s-a ridicat, dezvăluind modelul sofisticat al bonetei.

– Hai, Clive.

Clive a oprit-o pe Allegra, punându-i o mână pe cot.

– Scuză-ne că am venit neanunțați, verișoară. Nu vrem să neglijăm îndatoririle față de un membru al familiei.

– Nu poți să mergi prin Londra neînsoțită, să știi, a adăugat Allegra.

– Nu se va întâmpla așa ceva.

– Și știi că nu ai voie să stai singură într-un hotel.

Allegra a aruncat o privire disprețuitoare către Nell.

Clive i-a aruncat rapid o privire ascuțită surorii sale.

– Jane, pot să-ți spun Jane, verișoară? A așteptat o confirmare tăcută din partea ei. Te rog să ierți francheța surorii mele. Ea îți vrea binele. Cu siguranță, ți-ar fi mai bine alături de familia ta, decât într-un hotel.

Jane nu a crezut că auzise cuvântul *verișoară* rostit de atâtea ori în viața ei, dar, de un lucru era sigură, și anume că legătura de sânge nu le dădea dreptul acestor străini să preia controlul asupra ei.

– O, nu trebuie să-ți faci griji pentru situația mea. Permite-mi să te prezint însoțitoarei mele. Jane a trimis-o pe Nell să o cheme pe doamna Lowndes, care a intrat în salon exact în momentul în care în ușa apartamentului s-a auzit o bătaie puternică, sacadată, distrăgându-le atenția.

Din prag, Hazelwood a examinat scena care se derula în fața ochilor. Camera i s-a părut extrem de aglomerată pentru planul lui. Pe lângă formidabila însoțitoare a lui Jane, doamna Lowndes, lângă ea, Clive Walhouse și sora lui foarte drăguță ocupau o bucată destul de mare din covorul întins la picioarele lui Jane. Doamna Augusta Lowndes era o femeie voluptuoasă, cu bucle de culoare blond-nisipiu care se revărsau de sub o pălărie de dantelă. Pieptul ei generos și ținuta fermă i-au amintit lui Hazelwood de un anumit fotoliu înalt, tapițat, din biroul tatălui său, de unde lordului Vange îi plăcea să-i dea niște pedepse teribile. A simțit un ușor val de compasiune pentru Walhouse. Silueta autoritară a Augustei Lowndes, îmbrăcată în mătase cenușie, anula drastic speranțele oricărui bărbat.

Și-a mutat privirea spre chipul precaut al lui Jane. Expresia ei spunea că resimțea compania verilor ei ca fiind una sufocantă. Nu știa dacă era genul care se lăsa cucerită de efuziunile familiale, dar scopul lui era să o țină lângă el. Misiunea lui depindea de asta.

– Jane, sper că nu te-am lăsat să aștepți. Știu că vrei să începem devreme ce ne-am propus. A traversat camera, având grijă să treacă printre Jane și rudele ei, făcându-i pe cei doi să se îndepărteze. Și-a menținut privirea pe Jane, arătându-i, în timp ce trecea, un coș în care era ceva acoperit cu un prosop de finet. Ea a aruncat o privire

circumspectă spre pachet, până când a simțit aroma care răzbătea din el. Ochii i s-au mărit plini de admirație. Nu greșise când bănuise că ea avea obiceiul de a bea dimineața o ceașcă de cafea, un obicei deprins în perioada lungă petrecută în Orientul apropiat. El a lăsat coșul pe birou și s-a așezat lângă ea.

Abia atunci s-a întors către ceilalți, cu o expresie smerită, de parcă tocmai atunci i-ar fi observat.

– Îmi cer scuze. Bună dimineața, Walhouse, domnișoară Walhouse. Nu vreau să întrerup o reuniune de familie.

S-a înclinat ușor. A dat de privirea inexpresivă a lui Walhouse și a privit-o pe Allegra cum stătea țeapănă, cu gura ei ca o linie disprețuitoare în timp ce s-a întors spre Jane.

– *Hazelwood* era întâlnirea ta programată? Îl preferi pe *el* în locul familiei?

Hazelwood a luat-o de braț pe Jane. Ea nu a ripostat.

– Eu și Jane suntem vechi prieteni de familie.

A-i spune pe nume a fost o provocare deliberată, dar el dorea să afle câte probleme i-ar fi putut crea Walhouse. Zâmbetul lui Walhouse s-a stins.

– Nu am știut că ai prieteni de familie, Hazelwood.

– Poate părea surprinzător, dar, după cum vezi, o socotesc pe Jane ca fiind unul dintre ei.

Allegra l-a tras de mânecă pe fratele ei, cu privirea revoltată îndreptată spre Jane.

– Nu vrem să fim *noi* cei care te reținem, Jane, mai ales când ai astfel de prieteni.

Walhouse s-a eliberat de mâna surorii sale. Ea s-a uitat la el și s-a învârtit pe călcâie spre ușă. S-a întors către Jane și a zâmbit din nou, scoțând un plic din haină. Chiar și în eventualitatea în care Jane Fawkener nu s-ar fi priceput deloc la descifrarea zâmbetelor, tot și-ar fi dat seama că rânjetul lui Walhouse era fals ca niște dinți de lemn.

– Verișoară, chiar dacă nu ești pregătită să accepți invitația noastră de astăzi, sper că o să ni te alături la o serată muzicală în familie pe care mama mea o găzduiește. Bărbatul s-a aplecat suficient de aproape încât să-i lase lui Jane un miros de pomadă parfumată, păstrându-și buclele aurii într-o dezordine atât de perfectă.

– De abia ai ajuns la Londra și sper că îi vei permite familiei tale să te îndrume. Te putem scuti de multe probleme.

– Îți mulțumesc, vere, pentru vizita din această dimineață. Jane a luat plicul, desprinzându-și brațul de cel al lui Hazelwood. Și te rog să-i mulțumești mamei tale pentru invitație. Este a doua mea invitație la o *serată* și o voi aprecia în consecință.

Hazelwood a admirat cât de bine se descurca fata. L-a pus pe Walhouse la punct, fără ca el să apuce să se supere.

Bărbatul nu a mai avut de ales decât să se încline și să-și urmeze sora afară. Când ușa s-a închis, Jane s-a întors către Hazelwood.

– I-ai mințit.

– Te rog să te servești.

A scos prosopul de finet din coș și a avut satisfacția de a o simți apropiindu-se. Nimeni nu făcea o cafea mai bună decât Nate Wilde. Hazelwood contase pe asta și pe anii ei lungi petrecuți într-o lume în care, pe lângă o ploscă din piele plină cu apă, cafeaua era cel mai de preț obiect dintr-o gospodărie. Nu fusese în Orient, dar auzise adeseori povești de acolo prin cluburi.

– Nu îți mulțumeam ție, i-a spus în timp ce îl privea cum deschidea recipientul cu cafea.

– O, așa mi s-a părut. I-a zâmbit. Dar poate ai fi mai recunoscătoare dacă aș lua măsuri mai drastice. Aș fi bucuros să-l arunc pe vărul tău Clive pe scări dacă vrei, sau să arunc boneta Allegrei unei capre înfometate.

I-a aruncat o privire precaută înainte de a vorbi.

– Sunt sigură că atribuțiile tale de ofițer de protocol nu includ și îndepărtarea familiei mele.

– O, cred că tu i-ai îndepărtat, și chiar destul de ușor. Am făcut doar parte din garda ta de corp, împreună, desigur, cu doamna Lowndes.

– Absolut inutil, a spus ea, ferindu-și privirea de a lui.

Vigilentă, doamna Lowndes a pus o tavă cu cești pe birou, iar Hazelwood a deschis recipientul, eliberând aroma de cafea. A început să toarne.

– Ce i-a adus la ușa ta la o oră atât de matinală?

– M-au invitat să fac un tur al Londrei.

Ea l-a privit cum turna cafeaua.

– Ți-ai întâlnit prima ta rivală, o altă vânătoare de soți.

– Înțeleg că întâlnirea mea cu croitoreasa devine o urgență dacă vreau să fac față competiției.

Jane a acceptat ceașca pe care i-a oferit-o și și-a dus-o la buze. A închis ochii și a inspirat adânc, ceașca pictată cu flori palide, lipită de rozul întunecat al buzei inferioare. Pentru o clipă, cafeaua a transportat-o în mod evident într-un alt timp și loc. Și-a întors privirea, oferind o ceașcă doamnei Lowndes, care a refuzat-o, iar Hazelwood și-a turnat una pentru el.

Ochii lui Jane s-au deschis din nou, cu o mică licărire de surpriză.

– De unde ai această cafea?

– Secretul meu, dar sunt pregătit să ți-o ofer în fiecare dimineață.

Ochii ei întunecați au devenit precauți.

– Cu ce preț?

– Toate fac parte din atribuțiile mele de serviciu. Și îți pot oferi și un tur al Londrei.

– Și de ce ar trebui să accept invitația ta când tocmai am refuzat-o pe a verilor mei?

– Pentru că o să-ți fac turul care i se potrivește unei tinere vânătoare de soți.

Ea a lăsat ceașca de cafea și a întins mâna spre geantă, scoțând la iveală micuța carte albastră.

– Cred că mai întâi trebuie să merg la croitoreasă. Ea a răsfoit paginile. Există o recomandare aici. A ridicat privirea. Madame Celeste.

Hazelwood și-a compus cu atenție expresia când s-a uitat la ea. Nu a aruncat nici o privire către doamna Lowndes, care nu a dat nici un semn că ar fi recunoscut numele croitoresei, deși Hazelwood bănuia contrariul. Printre clienții lui Celeste se numărau cele mai faimoase amante, cele ai căror protectori deschideau cu generozitate băierile pungilor pentru ținutele lor. Cândva, se numărase și el printre aceștia.

– Ce s-a întâmplat? Jane i-a privit pe amândoi. Vă încruntați de parcă aș fi rostit ceva nelalocul lui.

– Nu, nici într-un caz. Hazelwood s-a întors către doamna Lowndes. Dar ar fi mai bine să o trimitem pe doamna Lowndes înainte cu o listă cu cerințele tale, astfel încât Celeste să fie pregătită când apari.

Doamna Lowndes i-a susținut privirea. S-au înțeles.

– O idee bună, milord. O voi anunța pe Madame cu privire la genul de clientă întruchipat de domnișoara Fawkener și la doleanțele sale cu privire la ținutele de zi și de seară. Bănuiesc că domnișoara are nevoie de o rochie pentru ceremonia de la palat?

Hazelwood a dat din cap, iar doamna Lowndes s-a scuzat, luându-și haina și pălăria. Când s-a întors, a dat de Jane, care-l studia din priviri.

– *Milord?* Este ceva ce ai omis să-mi spui ieri, când te-ai prezentat drept ofițerul meu de protocol. Ar trebui să-ți spun *Lord* Hazelwood?

În ciuda a ceea ce simțea, a evitat s-o privească în ochi. Și-a pus înapoi ceașca pe tavă.

– Nu te lăsa indusă în eroare de titlu. În cazul meu, „lord" este o simplă formalitate. Nu există nici o avere ancestrală alimentată de hectare nesfârșite de teren și nu câștig zeci de mii de lire *per annum*.

I-a luat mantia de pe spătarul scaunului și i-a întins-o. Ea l-a privit cu răceală, fără să se miște.

– Nu cred că este ceva obișnuit ca guvernul să angajeze lorzi ca ofițeri de protocol pentru niște persoane lipsite de importanță.

– Cu toate acestea, pentru că familia mea nu a avut nimic de obiectat, guvernul are libertatea să se folosească de mine pentru serviciul națiunii britanice. Poți să-mi spui Hazelwood fără teamă că m-ai jigni. Și-a păstrat tonul echilibrat și plat. Observase reacția familiei Walhouse când îl văzuseră și avea să observe destul de curând cum era tratat de cei din înalta societate. Ce spui, ești gata să faci acel tur al Londrei? Ce te sfătuiește cartea ta să vizitezi?

Jane s-a întors să accepte mantia pe care o ținea în mâini. I-a așezat pliurile din lână peste umeri. A fost un gest obișnuit de etichetă aristocrată, deprinsă încă de la o vârstă fragedă. Exersase pe mama lui de când o depășise în înălțime. De atunci, ținuse de sute de ori haina unei doamne, indiferent sau nerăbdător, așa că nu ar trebui să simtă brusc că oferea mai degrabă protecție, decât un simplu gest de curtoazie și nu ar trebui să conteze că degetele lui i-au mângâiat umerii sau că parfumul ei l-a amețit puțin.

Ea s-a întors și și-a legat mantia cu o mișcare sigură și rapidă.

– Domnii le însoțesc de obicei pe doamne la croitoresele lor?

– Ofițerii de protocol o fac întotdeauna.

Era pe jumătate ieșită din casă.

– Și de când am devenit „Jane" pentru tine?

– De când am devenit vechi prieteni de familie, nu-ți amintești?

Ea s-a oprit și s-a uitat peste umăr.

– Și, dacă suntem prieteni atât de vechi de familie, atunci cu siguranță știu și ce fel de „lord" ești.

– Un viconte, a spus printre dinți.

La douăzeci de minute după eșecul înregistrat la întâlnirea cu Jane Fawkener, Clive stătea și o urmărea din caleașca lui, în timp ce pleca împreună cu Hazelwood, fără însoțitoarea ei. Planul lui Clive de a oferi verișoarei sale orfane adăpostul casei și a numelui familiei sale nu a avut succes. Fusese o greșeală să o aducă și pe Allegra, dar sosirea neașteptată a lui Hazelwood provocase cele mai multe probleme. Cum naiba a apărut în viața acelei fete un ticălos atât de păcătos? Și ce a fost în mintea însoțitoarei-dragon de l-a lăsat pe Hazelwood să plece cu prada ei?

Clive a încercat să-și amintească ultimul loc în care-l văzuse pe Hazelwood. Era sigur că bărbatul fusese băut și că nu avusese mintea limpede la ultima lor întâlnire. Declarația lui despre o prietenie de lungă durată cu Jane a fost cea care i-a creat probleme. Mama lor nu ar fi de acord să o ia pe fată sub aripa ei dacă legăturile ei cu Hazelwood ar fi fost făcute publice.

Trăsura lui Hazelwood a făcut colțul. Caleașca lui nu a putut urmări vehiculul mai ușor, dar Clive a remarcat un tip cu o pălărie cu boruri largi, pe un cal împrumutat, care a pornit după ei. I-a trecut prin minte că Malikov se afla în spatele acestei operațiuni. Informațiile lui Malikov despre Jane Fawkener fuseseră se pare incomplete, iar acum poate că prietenul său rus dorea să afle mai multe. Întrebarea era de ce.

Lângă el, Allegra și-a așezat rapid mantia în jurul genunchilor și și-a pus manșonul la loc.

– Putem pleca acum? Am înghețat, iar mama nu va fi prea bucuroasă când îi voi spune în ce ne-ai băgat în această dimineață.

– Nu-i vei spune nimic.

– Chiar așa? Ai scos caleașca și i-ai oferit o invitație la petrecerea mea unei fete modeste, fără simțul modei și cu foarte mult prost gust în ceea ce privește alegerea prietenilor.

– Este verișoara noastră.

– La naiba! Este bătrână. Ar trebui să poarte bonete de dantelă și nu are nimic în comun cu noi. I-ai văzut boneta? Serios, nici măcar servitoarea mea nu ar purta așa ceva. Una peste alta, este prietenă cu Hazelwood. Mamei nu-i va plăcea deloc că m-ai expus companiei lui.

Clive i-a făcut semn vizitiului să dea bice cailor și s-a întors spre sora lui.

– Jane Fawkener este ruda noastră și trebuie să o ținem aproape.

– De când îți pasă de familie? Întotdeauna ți-ai dorit să ai o altă familie.

– Te înșeli, Allegra. Vreau doar ce e mai bun pentru familia noastră.

– Ei bine, mama se va supăra. Cunoști ce reputație are Hazelwood mai bine decât mine, îndrăznesc să spun, și eu trebuie să fiu atentă la orice detaliu! Este Sezonul meu.

Clive a luat-o pe Allegra de umeri și a lipit-o cu spatele de tapițeria trăsurii. Nici nu-i trecea prin capul ei drăguț cât de mult depindea Sezonul ei de faptul că averea lui George Fawkener trebuia să rămână în mâinile tatălui lor.

– Uită de Hazelwood, Allegra. Îi poți spune mamei că am invitat-o pe sărmana noastră verișoară orfană la o petrecere, verișoara noastră care are nevoie disperată de îndrumarea mamei, pentru că habar nu are cum să se descurce la Londra.

Allegra a încercat să scape din strânsoarea lui.

– Clive, oprește-te. Îmi învinețești umerii.

– Allegra, promite-mi că nu-i vei spune nimic mamei.

Ea a dat din cap, privindu-l, iar el i-a dat drumul. Într-un fel, Allegra îl ajutase. Acum îi era cât se poate de clar ce avea de făcut. Trebuia să o scoată pe Jane Fawkener din hotelul Mivart și să o instaleze în casa mamei sale.

Capitolul 6

Foarte rar o să găsești o femeie care să fie conștientă de virtuțile ei și care să se vadă așa cum o percep și ceilalți. Degeaba își consultă oglinda sau prietenii dragi pentru a se autoevalua corect, căci ambele o vor măguli. Ea poate observa interesul cu care persoane necunoscute îi studiază chipul în locurile aglomerate. Din nou, este destul de probabil să eșueze în a se autoevalua corect dacă se bazează pe impresiile pe care le-a lăsat în timpul Sezonului căsătoriilor. Deci, cum poate o femeie cu capul pe umeri să își dea seama dacă interesul ei față de un anumit domn este rezonabil sau dacă îi va provoca dezamăgiri de ordin personal, de genul celor care i-ar putea inhiba feminitatea și i-ar putea diminua șansele de a fi cu adevărat fericită? Este ea fiica unui gentleman? Este el un gentleman? Dacă este așa, totul este bine. Sau poate este fiica unuia dintre marii negustori ai Londrei, iar el fiul tot al unui negustor. Este în continuare bine. Nu este nimic greșit să cauți un echilibru între statutul părinților tăi și cel al părinților unui viitor soț ca un prim indiciu al oportunității unei potriviri. Pe de altă parte, este periculos să pui ochii pe un domn al cărui rang îl depășește cu mult chiar și pe cel al celui mai sus-pus cunoscut al unei doamne. În astfel de cazuri, toată inițiativa trebuie să vină din partea domnului, iar doamna trebuie să fie foarte precaută.

Ghidul vânătoarelor de soți

Vicontele de Hazelwood s-a dovedit a fi o problemă mai mare decât anticipase Jane la început. O ajutase să scape de verii ei, dar devenise aproape imposibil să scape de compania lui și o trimisese la plimbare și pe însoțitoarea ei. S-a străduit să alunge din minte senzația mâinilor lui pe talia ei în momentul în care o ridicase pentru a o ajuta să urce în trăsură. În timp ce reacția corpului ei la acea atingere se stingea, au apărut alte senzații care au tulburat-o. Umărul lui Hazelwood, acoperit de mantia lui de lână, îl atingea pe

al ei în timp ce acesta mâna caii. Șoldurile li se întâlneau pe scaunul îngust, iar trupurile lor se sprijineau unul de celălalt de fiecare dată când trăsura vira la câte un colț de stradă. Cu fața ascunsă de bonetă, Jane a fost nevoită să-și întoarcă capul pentru a privi fie pe companionul ei, fie peisajul, dar se simțea mult mai confortabil să privească mai mult împrejurimile. Hazelwood era prea aproape.

Cel puțin în momentul de față era preocupat de condusul trăsurii și nu se uita la ea. Ea își dăduse deja seama că semăna cu tatăl ei în modul în care părea să nu-i bage în seamă pe ceilalți, în timp ce observa multe, prea multe. Și apoi mai era și vocea lui, cu magnetismul ei, cu tonalitatea aceea caldă și gravă care apărea și dispărea în funcție de cei cu care vorbea. Fusese instructiv să-l audă vorbind cu verii ei cu o voce diferită, rece și distantă, care a dispărut de îndată ce au plecat.

Trăsura lui, la care era înhămată o pereche de cai cu coama neagră, se deplasa ușor pe caldarâm. Ea s-a concentrat asupra acestei mișcări, care nu semăna deloc cu mersul pe o cămilă care se legăna. Înălțimea îi oferea o perspectivă destul de bună, oferindu-i șansa de a observa draperiile de catifea care străjuiau ferestrele camerelor elegante ale caselor înșiruite una lângă alta, precum cărțile pe un raft aglomerat. Când prima stradă a dat într-o piață largă, unde au avut de înfruntat vântul rece, era pregătită din nou să îi facă față însoțitorului ei. Au cotit spre capătul pieței, ocolind spre stânga până când Hazelwood a oprit în fața intrării cu coloane a bisericii impunătoare.

– Piața Hanovra, biserica Sf. George, a spus el, cu acea tonalitate distinctă care i-a reapărut în voce. Destinația finală a unei tinere care vânează un soț.

Jane a privit porticul cu coloane al bisericii care se întindea până pe stradă și firidele grele din piatră umbrind ferestrele mici.

– Are un aer pe cât de solemn, pe atât de demn.

El a râs.

– Vrei să spui că arată gri și plictisitor, la fel ca o instituție bancară sau o închisoare. Un loc potrivit pentru a începe o condamnare pe viață.

Ea nu a vrut să se lase atrasă în jocul lui.

– Sunt sigură că există și alte biserici unde te-ai putea căsători.

S-a întrebat dacă se gândise vreodată să se căsătorească – un gând total neașteptat.

S-a uitat peste umăr înainte de a se întoarce în trăsură și i-a adresat un cuvânt vizitiului său. Cu doar câteva întoarceri rapide și o cursă în viteză pe o arteră largă, au ajuns într-o altă piață, care avea o formă ovală, cu zeci de platani înalți în partea centrală, golași acum pe timp de iarnă. În colțul de sud-est al pieței, Hazelwood a oprit din nou trăsura, lângă parapetul de fier care încercuia centrul pieței.

– Ce ar trebui să văd aici? l-a întrebat.

Piața era aproape goală în bătaia vântului rece și a cerului care anunța că o să plouă.

A făcut un semn cu o mână acoperită cu mănușă de piele către un magazin din colț.

– Ceainăria lui Gunter. Vei dori să fii văzută aici și îți vei putea comanda tortul de nuntă de la Gunter însuși, mai precis, de la fiul său.

Ea a aruncat o privire înspre magazin. Tatăl ei o adusese aici o dată, vara, să mănânce o înghețată de culoare mov, sub copacii din centru. Piața era plină de calești. Și-a amintit de doamne cu bonete și umbrele de soare care să le protejeze de căldura Londrei și râsete, multe râsete. Chelnerii se strecurau prin aglomerația pieței ducând comenzi și tăvi cu dulciuri.

Hazelwood a aruncat o privire spre cerul acoperit de nori cenușii și întunecați.

– Mă îndoiesc că va ploua înainte de prânz. Poți să mai reziști câteva minute?

El a sărit jos din trăsură înainte ca ea să răspundă.

– Unde te duci?

Bărbatul și-a dat jos haina de pe umeri și i-a pus-o peste genunchi.

– Ca să îți țină de cald, a spus el.

Apoi a întins mâna în trăsură și a înșfăcat o umbrelă mare și neagră care se afla la picioarele lor.

– Unde te duci? a repetat ea.

El a aruncat o privire prin piață.

– Este un tip cu o pălărie cu boruri largi pe care-l interesează prea mult trăsura noastră.

– Atunci, să înțeleg că la Londra este o ofensă gravă să se uite cineva prea mult la trăsura altuia?

– Destul de gravă. Să nu faci niciodată asta când ești singură.

S-a îndepărtat, cu un zâmbet.

Pentru o clipă, a rămas uluită. Ce se aștepta să facă într-o trăsură deschisă, fără umbrelă?

Staționaseră la capătul de jos al pieței ovale. Pălăria lui Jane îi limita vederea, cu excepția a ceea ce se afla în fața ochilor ei. A desfăcut panglicile, uitându-se ușor în dreapta ei, peste cai, unde putea zări o porțiune de piață și pe Hazelwood plimbându-se, cu umbrela pe umăr, de parcă nu ar fi avut nici o grijă. A dispărut din raza ei vizuală pe la jumătatea drumului, intrând în piață pe o alee, reușind astfel să traverseze parcul până în partea cealaltă. După numai un minut, ea l-a auzit salutând vesel pe cineva.

Și-a scos boneta. Un bărbat cu o pălărie cu boruri largi, aflat lângă un cal, a tresărit când Hazelwood s-a apropiat de el. În clipa următoare, Hazelwood a deschis umbrela neagră chiar sub nasul calului. Animalul a pufnit și s-a ferit, cu copitele zvâcnind pe caldarâm. Bărbatul cu pălăria cu boruri largi s-a împleticit, încercând să se mențină pe picioare și scăpând frâiele calului său speriat. Hazelwood a prins frâiele și a îndepărtat capul animalului de umbrelă. Bărbatul a apucat umbrela și Hazelwood a deschis-o, forțându-l pe bărbat să se clatine un pas în spate.

În clipa următoare, Hazelwood s-a aruncat în spatele calului și s-a așezat în șa, ținând capul calului întors și lăsându-se pe spate pentru a nu cădea. Bărbatul cu pălăria cu boruri largi s-a ridicat în picioare și a folosit umbrela deschisă, deasupra capului, ca pe un topor. A lăsat-o să cadă. Vârful ascuțit al unei spițe a ratat cu puțin fața lui Hazelwood, dar s-a agățat în cusătura de la umărul jachetei lui. Bărbatul cu pălărie s-a împiedicat din nou, greutatea lui trăgând umbrela în jos, smulgând mâneca lui Hazelwood și zgâriindu-i brațul de la umăr până la cot.

Hazelwood s-a aplecat peste gâtul calului și a îndemnat animalul, schimbând direcția de mers. Într-un minut au apărut galopând prin piață. El s-a dat jos de pe cal, a legat animalul de spatele trăsurii și a sărit la loc lângă ea, luând frâiele. Vizitiul lui s-a urcat în spate și au pornit, în timp ce bărbatul cu pălăria cu boruri largi alerga după ei de-a lungul parcului, răsuflând din greu, fluturând umbrela și strigând:

– Oprește-te. Hoțule!

Hazelwood a aruncat o privire spre ea. A avut senzația că preț de câteva clipe a uitat să mai respire – ca și când o priveliște uimitoare i-ar fi apărut pe neașteptate în fața ochilor, ca atunci când poteca de munte devenea o cărăruie strâmtă și abruptă, iar pietrele mișcate de picioarele măgarului ar fi sărit și ar fi căzut cu zgomot, lovindu-se pe pereții abrupți ai unui canion nesfârșit –, până când a reușit să inspire din nou. Acum înțelegea ce ascundeau hainele englezești bine croite ale lui Hazelwood – la ce erau buni mușchii, oasele, înălțimea și forța.

El a ridicat o sprânceană întunecată.

– Va trebui să îți pui boneta pe cap, Jane. O să plouă.

Ploua deja când Jane își lega panglicile sub bărbie.

Nate ținea umbrela în timp ce Miranda cobora din trăsură. Ploaia torențială a forțat-o să-l ia de braț și să stea cât mai aproape de el când au intrat în librăria Lackington's. Au lăsat umbrela udă unuia dintre angajații aflați la ușă și au intrat în librărie.

În ciuda ploii, vitrinele înalte care dădeau în stradă lăsau cu generozitate să pătrundă lumina zilei, în care Miranda strălucea. Arăta foarte bine și era conștientă de asta. Prezența lor a fost remarcată de un funcționar care a început imediat să se agite, grăbindu-se să-i întâmpine.

– Cu ce vă pot ajuta?

Se prea poate ca bărbatul să se fi adresat amândurora, dar privirea lui era fixată doar pe Miranda.

Ea i-a strâns subtil brațul lui Nate. Spre dezamăgirea ei, observase în timpul vizitei de dinainte, de la Hatchard's că, de îndată ce a rostit câteva cuvinte, accentul ei a stricat aproape tot efectul produs de frumusețea și rafinamentul ei. Acum voia ca Nate să vorbească, pentru a păstra mai mult iluzia că ar putea fi o lady.

Nate a făcut apel la manierele lui cele mai rafinate.

– Eu și *sora* mea căutăm o carte anume, dar, mai întâi, ea ar dori un roman de maniere și moravuri, ceva scris de o doamnă, iar eu aș prefera ceva din domeniul istoriei.

Funcționarul a reușit să-și dezlipească pentru a secundă privirea de pe chipul Mirandei.

– Sir, veți găsi cărțile de istorie pe peretele din stânga. Dacă domnișoara ar avea amabilitatea să mă urmeze, avem toată colecția doamnei Ross, și cel mai recent roman al domnișoarei Musgrave, dar și multe altele.

Miranda i-a aruncat lui Nate o privire prin care îi dădea de înțeles că nu voia să rămână singură cu funcționarul. El a zâmbit. Cel puțin, pentru moment, nu se mai gândea la Hazelwood. Într-adevăr, și-a dat seama că era puțin speriată de impozanta librărie și avea nevoie să-și revină puțin. Ar putea să-i dea câteva sfaturi în această privință. S-a aplecat spre ea, pe la spatele funcționarului și i-a șoptit:

– Doar dă din cap și zâmbește, și încearcă să nu te holbezi ca o țărancă. Mă întorc în câteva minute.

I-a aruncat o privire rapidă înainte de a-i oferi un zâmbet fermecător funcționarului.

Lackington's nu semăna deloc cu magazinul întunecat și înghesuit al tatălui ei. Librăria imensă deținea mii de cărți așezate în șiruri largi de rafturi care se întindeau pe două niveluri, de la podea până la tavan, cu mormane de cărți stivuite direct pe podea. Scări înalte montate pe niște șine rulau de la un capăt la celălalt al fiecărui perete. Funcționarii îmbrăcați în frac se mișcau într-un du-te-vino pe scări sau îi ajutau pe domnii și pe doamnele așezați în jurul tejghelei mari circulare din centrul magazinului. Miranda, fiica unui proprietar de magazin, putea să calculeze valoarea atâtor mărfuri.

Nate a găsit raftul cu romanele istorice și s-a uitat la prețuri, dar a rămas cu ochii pe Miranda, în timp ce funcționarul scotea un volum de pe raft pentru a i-l prezenta. Poate într-o zi obișnuită, Nate ar putea petrece ore și ar cheltui destui bani în librărie, dar astăzi, s-a întors destul de repede la tejgheaua mare în formă de cerc. A sesizat că Lackington's păstra la etajul principal doar marfa de primă calitate, în stare bună.

Punând o întrebare unuia dintre funcționarii de la tejghea, acesta i-a spus că, dacă el și Miranda ar urca scările largi către camerele de relaxare, ar găsi cărțile mai ieftine, dar, l-a avertizat funcționarul, într-o stare nu atât de bună. Adevăratele chilipiruri aveau să fie la ultimul etaj.

Când Nate s-a apropiat de ei, a văzut că funcționarul care o ajuta pe Miranda întinsese pe o masă o serie de volume pe care ea să

le răsfoiască. El a râs în sinea lui la titlul care i-a atras ei atenția, *Marchiza*.

– Cred că îl va cumpăra pe acesta, i-a spus el funcționarului, arătând spre *Jurnalul unei fete bătrâne*.

Funcționarul s-a încruntat și s-a uitat la Miranda.

– Domnișoară? Nate și-a dat seama că ardea de nerăbdare să îl certe, așa cum o făcea de obicei, dar ea s-a stăpânit și a zâmbit, a clătinat din cap și a pus mâna pe prima carte, cu un gest timid, feminin, care nu l-a păcălit pe Nate. El a râs și l-a sfătuit pe funcționar să le pună deoparte pe tejghea, explicându-i că urmau să caute chilipiruri la etajele superioare.

De îndată ce s-au îndepărtat și nu au mai putut fi auziți de ceilalți, Miranda l-a lovit cu putere în coaste.

– Nate Wilde, nemernicule, mă faci să intru în pământ de rușine.

– Nu vreau să uiți cine ești, *surioară*, nimic altceva.

– Mulțumesc Domnului că nu sunt *sora* ta. Nu sunt una dintre scursorile de pe Strada Pâinii.

– Doar să nu ții nasul prea pe sus, că ai să te împiedici.

S-a uitat la el, dar apoi a lăsat privirea și și-a ridicat fustele pentru a urca scările.

– Unde mergem?

– Să găsim cartea lordului Hazelwood. O să dăm de ea la unul dintre etajele superioare.

În cele din urmă, au găsit-o la etajul al treilea, cu puțin ajutor din partea unui funcționar cu un aer de superioritate, care a avut impresia că cei doi au glumit, atunci când Miranda i-a cerut-o. Dar își verificase catalogul și îi condusese direct la micul volum albastru. Coperta avea o pată de apă, dar paginile erau intacte, iar cartea era completă.

– Este vorba despre o *lady* în căutarea unui soț? a întrebat-o.

Evident, observase că accentul Mirandei era în contradicție cu înfățișarea ei. Bărbatul arăta ca un băț îmbrăcat. Nate avea nu doar umerii destul de lați, dar și brațul destul de lung pentru a-l pune la pământ pe tip cu un singur croșeu sănătos de stânga. S-a rezumat doar la un comentariu plin de condescendență.

– Sărmanei mele surioare orfane îi lipsește sfatul unei mame în acest moment important al vieții ei. Va fi o binecuvântare pentru ea să fie îndrumată de o femeie în astfel de chestiuni.

La tejgheaua de la intrare, a plătit pentru cartea lordului Hazelwood și romanul pe care Miranda și-l pusese deoparte. Părea surprinsă. El a ridicat din umeri.

– Pentru că ți-ai îndeplinit partea ta de misiune.

Nu își permitea mai mult de atât și a primit și o recompensă. Fața i s-a luminat de la cel mai frumos zâmbet al ei.

Dar, pe când se aflau din nou în trăsură, ea a preferat să țină în poală micul volum albastru al lui Hazelwood, în timp ce mângâia titlul cu vârful degetelor.

– Crezi că lordul Hazelwood mă va lăsa să o citesc?

– De ce nu-l întrebi? S-ar putea să-i poți fi de ajutor cu acest caz dacă știi conținutul cărții.

– Tu o s-o citești?

– Eu! Nu am nevoie de un soț, nu ți se pare?

– Dar într-o zi vei avea nevoie de o soție. Ai putea învăța cum să faci curte cuiva așa cum scrie la carte.

– O soție este pentru oamenii în vârstă, îmbrăcați cu veste de flanel. Trebuie să-mi las amprenta asupra societății înainte de a mă căsători.

Nu avea de gând să-i spună că își alesese deja soția.

– Ha! De parcă ai putea să faci ceva măreț pentru societate.

– E menirea noastră, a bărbaților, iar Londra este locul potrivit.

– Atunci, ce se întâmplă cu femeile?

– Se căsătoresc.

A bătut cu degetul arătător spre cărticica din poala ei.

Miranda a strâns din dinți.

– Așteaptă și ai să vezi! Pun pariu că eu o să realizez mai multe lucruri măreție căsătorindu-mă, decât vei reuși tu vreodată.

– Ai grijă, Miranda. S-ar putea să accept pariul tău.

În bătaia ploii, cu trăsura în mișcare, Jane nu avea altă opțiune decât să se țină bine. S-au oprit o dată sub o copertină pentru ca vizitiul lui Hazelwood să se dea jos și să ia calul bărbatului cu pălăria cu boruri largi. Hazelwood i-a explicat că bietul animal avea să fie dus înapoi la grajdul din care fusese închiriat. S-au certat puțin dacă Hazelwood ar fi trebuit sau nu să-și îmbrace din nou haina. Jane a pierdut.

Madame i-a întâmpinat în ușa magazinului. În timp ce Jane privea în jur la pereții acoperiți cu damasc de culoare verde pal și la scaunele fine, aurite, una dintre asistentele doamnei i-a luat mantia și boneta ude, iar Madame și-a îndreptat atenția spre Hazelwood. Într-o fracțiune de secundă, Jane și-a dat seama că se cunoșteau.

Hazelwood stătea chiar în ușă, cu apa șiroindu-i de la vârful capului fără pălărie până spre tălpile cizmelor sale împroșcate cu noroi, în timp ce Madame îi dădea jos jacheta ruptă, fiind atentă la mâneca sfâșiată. Era murdar de noroi, plin de sânge, ud până la piele, dar perfect mulțumit de situația în care se afla. Blestemul lui Jane își atinsese scopul, dar nu-l îngenunchease pe dușmanul ei.

În timp ce asistentele lui Madame se grăbeau să aducă prosoape și să-l ajute să se descalțe de cizme, Hazelwood și-a smuls de la gât lavaliera distrusă, desfăcându-i pliurile ude și frecând-o în mâini până când a transformat-o într-o minge. Buclele întunecate s-au prelins spre baza gâtului. Una din asistente i-a întins o găleată pentru a arunca în ea lavaliera distrusă.

Transparente din cauza apei îmbibate, mânecile cămășii sale de in erau lipite de piele, expunându-i umerii și curbura brațelor. Brațul său drept avea o tăietură vie, de culoare roz, de la umăr până la cot, pătând țesătura. Ploaia îi întunecase părul până când ajunsese să aibă culoarea cernelii. L-a uscat cu prosoape, lăsându-l să cadă neglijent peste fața lui, ca hieroglifele pe papirusurile antice. Jane a înghițit în sec. Își simțea gâtul uscat fără vreun motiv anume, corpul cald, în ciuda umezelii propriilor haine. A încercat să se liniștească și să redevină rațională.

– Am întâlnit căpetenii din Orient, atât satrapi, cât și bey, care aveau nenumărați ofițeri de protocol obișnuiți să se aplece atât de mult încât spatele lor era în permanență curbat ca o salcie pe malul unui pârâu. Nu am întâlnit niciodată pe cineva cu o asemenea chemare pentru acțiune.

Chipul lui era serios, cu excepția ochilor verzi care râdeau.

– Cred că lucrurile sunt diferite în Orient. A aruncat un prosop deoparte, însoțit de un zâmbet pentru asistenta care îl ajuta. Acum ești la Londra. S-a întors către Madame Celeste și i-a spus: Doamna Lowndes ți-a transmis ce vrem?

– Da, milord, a răspuns Madame. Vino, domnișoară Fawkener, să ne ocupăm de dumneata.

Jane i-a aruncat o ultimă privire. Mâinile i s-au oprit pentru scurt timp pe nasturii vestei.

– Du-te, a spus el. În curând voi reuși să mă încălzesc și să-mi usuc hainele, iar tu vei fi o tânără în pas cu moda.

Cu puțin ajutor din partea asistentelor lui Madame și a unui pachet livrat de la club, Hazelwood reușise să se mai încălzească și să îmbrace haine uscate, iar acum era așezat pe podeaua magazinului, înconjurat de o grămadă de perne, cu picioarele întinse, descălțate de cizme. Asculta murmurul vocilor feminine din spatele draperiilor de catifea trandafirie din cabina de probă a lui Madame. În ceea ce privește misiunea, a considerat-o a fi o reușită, asemenea celei pe care Blackstone sau Clare le trecuseră deja în contul lor. Vizitiul lui aflase din ce grajd provenea calul bărbatului cu pălăria cu boruri largi, iar Hazelwood se gândea deja la următoarea mișcare pe care avea să o facă împotriva dușmanilor lui Jane Fawkener. S-a auzit un sunet de protest din spatele perdelei de catifea, urmat de o singură silabă spusă pe un ton indignat și o înșiruire lungă și rapidă de cuvinte într-o limbă necunoscută. A recunoscut vocea joasă ca fiind a lui Jane.

– Hazelwood, a strigat ea. Pregătește-te, că ies!

S-a ridicat în picioare.

– Ești îmbrăcată decent?

Perdeaua de catifea s-a mișcat, iar Jane Fawkener, cu brațele îndepărtate de corp, și-a făcut apariția.

A simțit cum se schimba la față și s-a străduit să nu se holbeze la forma zveltă din rochia albă. Au apărut curbe și goluri și brațe rotunjite voluptuos, puse în evidență de rochia simplă. Mirosul corpului ei cald a ajuns până la el. Probabil că părea la fel de uluit pe cât se simțea, pentru că ea și-a mișcat brațele ca pe niște aripi.

– Bună, Hazelwood, te rog spune-mi că acesta nu este un giulgiu și nu sunt îmbrăcată ca pentru înmormântare.

„Mai degrabă ca pentru pat."

– Albul este culoarea obligatorie pentru prima întâlnire a unei lady cu monarhul.

S-a uitat la el de parcă nu mai era în toate minţile.

– I-ai spus lui Madame că ai de gând să nu te duci la întrevederea cu Alteţa Sa Regală?

– Da, i-am spus, dar se pare că ordinele tale sunt mai presus de dorinţele mele.

– A, a spus el, relaţiile mele la nivel guvernamental au o anumită influenţă în această chestiune.

– Rochia nu are culoare. Aş prefera să nu par la fel de veselă precum un mănunchi de oase albite de soare, răsfirate pe marginea unei cărări prin mijlocul deşertului.

– Aşa crezi că arăţi? El s-a apropiat. Ţi-au obosit braţele?

A dat din cap.

– Am stat ore în şir ca un indicator la o răscruce de drumuri. Şi mai sunt şi acele. Sute de ace. Aş putea deschide o tarabă în bazar.

El i-a întins mâna şi i-a oferit palmele deschise pentru ca ea să-şi odihnească braţele. Ea s-a înfiorat la contactul dintre ei. Îşi ţinea mâinile neclintite, în ciuda dorinţei lui de a le lăsa să alunece pe interiorul mătăsos al acelor braţe.

– Eşti obişnuită să te faci invizibilă, nu-i aşa? Ea a clătinat din cap, negând. Neobservată, atunci. Cu ce te îmbrăcai când ieşeai din casa tatălui tău? Purtai vălul?

– O basma cu care îmi acopeream mereu capul, ţinuta unei femei decente care se află în locurile publice din Halab. Şi uneori *chadri*, paravanul meu albastru, cu o vizieră de plasă prin care să pot privi.

Şi-o putea imagina purtând vălul, doar ochii întunecaţi zărindu-se prin plasa umbrită a acoperământului, precum sclipirea luminii lunii prinsă într-o fântână.

– Nu vrei să fi remarcată, aşa-i? a spus el, ridicând o sprânceană. Ea a ridicat din umeri. Te asigur că nici un bărbat din Londra nu se va gândi la o grămadă de oase albite de soare uitate în deşert când te va vedea în această rochie, a spus el serios, ca un fel de promisiune. Apoi, pentru a detensiona atmosfera, a adăugat: Cred că ştii că rochia nu este finisată.

– Nu este finisată?

– Mai trebuie şi nişte crinoline, cred.

Madame a ieşit din spatele perdelei.

– Crinoline, cu siguranţă.

– Te referi la acele coșuri pe care le cară un măgar?

Hazelwood a încercat să nu râdă când a observat suspiciunea care-i apăruse în privire. În mod evident, se gândise la coșurile împletite pe care negustorii le legau de măgari ca să-și transporte marfa.

– Și cred că este obligatorie încă o rochie care va veni deasupra, strânsă cu câțiva metri de panglică. Și-a retras palmele de pe brațele ei și s-a dat înapoi. Apoi a trebuit să se întindă din nou spre ea. Cu vârfurile degetelor i-a ridicat bărbia. Ai puțină încredere în măiestria lui Madame.

Când a văzut-o data următoare, rochia albă părea doar o un drapaj ușor pornind de la sâni până la degetele de la picioare, înconjurată cu ornamente de mătase roz pal, cu panglici și dantelă și întinse pe ambele părți pentru a acoperi crinolinele, absolut obligatorii. Deși nu semănau cu coșurile pe care le purtau măgarii, ofereau femeii o siluetă voluptuoasă. Curbele și adâncițurile pe care le admirase s-au pierdut în rochia extrem de elaborată, gândită exclusiv pentru momentul în care avea să se prezinte în fața monarhului.

– Cum să mă mișc îmbrăcată așa? a întrebat ea.

– Cu grijă. A afișat un zâmbet controlat. Să nu-ți treacă prin cap să te întorci brusc. Vei doborî gărzile regelui ca pe niște popice.

– Voi cădea în nas.

– În calitate de ofițer de protocol, Jane, este de datoria mea să mă asigur că nu se va întâmpla asta. Va trebui să exersăm. Ore în șir.

Ea s-a uitat pieziș la el.

– Ți-ar plăcea, nu-i așa? Să-mi petrec ore întregi ascultând de ordinele tale.

El a dat înapoi, aruncându-i o privire scurtă.

– Este meseria mea, datoria mea față de rege și față de țară. Va trebui să faci o reverență, să îngenunchezi, să stai în picioare, orice o să îți spun să faci.

Ea a clătinat din cap.

– Cred că voi cere ceva la schimb înainte de a fi de acord să fiu instruită de tine.

Jane a făcut un sfert de întoarcere spre dreapta și a ocolit perdeaua deschisă a lui Madame, de parcă ar fi purtat o rochie de gală de când se știa.

A înghițit cu greu. Nu avea de unde să știe cum puteau fi interpretate cuvintele ei de un bărbat cu faima lui, însă el putea să își imagineze o duzină de lucruri pe care i le-ar putea oferi în schimbul acceptului ei de a-i urma indicațiile.

Capitolul 7

Unii dintre cititorii acestei cărțulii s-ar putea să nu fie de acord cu titulatura de „tânără vânătoare de soți", crezând că sugerează o anumită îndrăzneală, nepotrivită pentru o tânără care-și face debutul în societate. Deși acest ghid nu recomandă comportamentul obraznic sau arogant, nu încurajează nici timiditatea. Timiditatea este într-adevăr o crimă, așa cum ar spune poetul, într-o lume în care există întotdeauna un număr mai mare de domnișoare în raport cu partenerii eligibili. Prin urmare, trebuie să insist pe ideea că o tânără ar trebui să pornească la vânătoare de soți, pentru că nici o femeie nu dorește să fie doar „o marfă pe un raft", ci să se implice cu forțe proprii în găsirea propriei fericiri și bunăstări. Ceea ce urmărește o femeie, mai presus de toate, este să fie stăpâna propriului ei destin.

Ghidul vânătoarelor de soți

Jane a rămas uitându-se la ușa apartamentului ei de hotel, dorindu-și ca aceasta să se deschidă singură. Era aproape nouă. Brațele îi atârnau fără putere, la fel de ofilite ca frunzele unui palmier în timpul iernii. Stomacul ei gol protesta după acea după-amiază lungă, în care mâncase doar macaroons. Creierul ei neobosit s-a gândit ce concesie să smulgă de la Hazelwood – o explicație reală a episodului cu bărbatul cu pălărie din parc, o recunoaștere a vreunei fapte din trecutul lui care le-a provocat din prima secundă disprețul verilor ei sau o confesiune privind împrejurările în care a cunoscut-o Madame Celeste. Jane insistase ca rochia pentru ceremonia de la curte să rămână la Madame până la momentul potrivit.

În spatele ei, Hazelwood și doamna Lowndes au schimbat câteva cuvinte, iar în urma lor, după câte aflase, veneau trei lachei care cărau cutii cu ținute împachetate în hârtie, pentru noua ei garderobă de tânără vânătoare de soți. Profitând de soluția ingenioasă oferită de doamna Lowndes, croitoreasa avea să trimită mai

târziu bonetele pentru ca Jane să le încerce a doua zi în camera ei de hotel.

Înconjurând-o, Hazelwood s-a întins spre ușă, care s-a deschis, lăsând la iveală imaginea unei Nell tulburate, cu mâinile strânse la piept.

– O, domnișoară, îmi pare atât de rău. Cineva a intrat în camerele apartamentului în timp ce eu am fost la cină.

O stare de alarmă rapidă a înlocuit oboseala lui Jane. A întins mâna către fată.

– Ai pățit ceva, Nell?

Nell a dat din cap, iar Jane a țâșnit pe lângă ea direct în dormitor pentru a căuta scrisorile tatălui ei, ascunse într-o carte roșie, legată în marochin, ferecată inteligent cu o balama ascunsă în legătură. Se așteptase să dispară, dar zăcea printre alte cărți împrăștiate pe podea lângă patul ei. S-a lăsat în genunchi, a luat-o cu mâinile tremurânde și a deschis încuietoarea aflată sub marginea capacului. Cutia mică s-a deschis. Scrisorile erau încă acolo, panglica albastră cu care le legase, neatinsă. A închis la loc cutia.

În mod clar, cineva care știa că stă la Mivart a transmis acele informații unui inamic, fie accidental, fie cu un scop. Cineva credea că deține informații importante. Inima îi bătea cu putere. Când a ridicat privirea, Hazelwood o privea din prag.

– Nell a plecat după niște întăritoare. Când îți mai revii din sperietură, poate reușești să te dumirești ce ar fi putut lua hoțul sau hoții.

Jane a dat din cap, fericită de lumina slabă din cameră. Cuvintele lui Hazelwood erau rostite pe un ton neutru, dar el nu era persoana căreia să-i scape nici cel mai mic detaliu. S-a uitat în jur în timp ce el aprindea și mai multe lumânări. Sertarele și ușile dulapului din nuc atârnau deschise și tot conținutul lor fusese aruncat pe podea. Pantofi și perne îmbrăcate în huse de pânză fuseseră azvârlite pe jos. Un scaun cu spătar zăcea răsturnat la picioarele patului. Părea că o cizmă de mărimea unui copil a lovit draperiile și le-a doborât la podea.

Hazelwood îl numise „hoț", și nu „spion", dar Jane știa că intrusul nu cotrobăise după bani sau bijuterii ascunse. Purta o mantie nouă, călduroasă, oferită de Madame Celeste, și totuși strânsese din

dinți ca să nu-i clănțăne de frig. Știa cu o certitudine rece ce se urmărise prin răscolirea camerelor ei și era sigură că fusese o percheziție, nu un jaf – ceea ce însemna că un dușman al tatălui ei se afla aici, la Londra. Și-ar fi dorit să știe dacă acel dușman provenea din interiorul guvernului sau din afara lui și ce se așteptase să găsească.

Cărticica era în siguranță în geanta ei, singurul lucru pe care îl mai avea de la el. S-a cutremurat la gândul că ar putea ajunge în mâinile unui spion.

Hazelwood a traversat camera și i-a întins mâna pentru a o ajuta să se ridice de pe podea.

– Focul a fost aprins în sufragerie, iar lacheii au plecat.

Își scosese mănușile. Jane l-a luat de mână. El a ridicat-o în picioare cu o smucitură rapidă și ametitoare. Senzația de ameteală s-a războit pentru scurt timp cu cea a palmei lui calde pe pielea ei, fără a fi aspră, ci vădit masculină. El i-a dat drumul, iar ea a strâns pumnul ca o reacție involuntară a stării ei de nervozitate. A rămas nemișcat, aproape de ea, privind prin cameră.

– S-au cam grăbit, nu crezi? a remarcat el.

Așa se gândise și ea, altfel spionul ar fi observat că acea carte în care ascunsese scrisorile nu avea parte de același tratament precum celelalte cărți. Nu fusese deschisă până la cotor. Paginile acestei cărți nu fuseseră răsfoite. Și-a dat seama că își ținuse respirația și a început să expire. În cazul acesta, cel mai probabil, bărbatul care intrase în camera ei trebuie să fi fost trimis de cineva, dar fără a avea informații clare despre ce anume trebuia să găsească. Mintea ei a început să bifeze posibilitățile.

Hazelwood o privea în timp ce strângea cutia la piept. Avea talentul de a o surprinde în momentele ei de vulnerabilitate.

– Lipsește ceva? Bijuteriile familiei?

Ea a clătinat din cap și și-a relaxat brațul care strângea cutia, de parcă nu ar fi avut nici o importanță. I-a aruncat o privire golită de orice expresie.

– Nu au căutat bijuterii. Bănuiesc că hoții voiau bani.

A examinat din nou camera.

– Trebuie să fii destul de curajos să dai o spargere la Mivart.

Privirea lui atentă s-a întors spre ea. S-a străduit să pună cutia falsă cu cărți cu atenție pe masa de lângă pat și s-a întins să adune

celelalte volume căzute. Hazelwood luase deja două dintre ele de pe jos, iar ea le-a stivuit pe masă. Nu credea că observase cutia cu fund dublu, dar nu putea fi sigură.

– Ai spus ceva despre un foc în șemineu?

El a dat din cap și i-a făcut semn să se întoarcă în camera de zi. A dat de doamna Lowndes care pregătea o farfurie cu sendvișuri și aranja câteva cești pe o tavă cu ceai, și de Nell care stătea lângă ea, părând neliniștită. Jane a trimis-o pe Nell să pregătească dormitorul și i-a spus fetei că putea să se ducă la culcare. Apoi a lăsat-o pe doamna Lowndes să o ajute să-și dea jos mantia și s-a așezat pe o canapea mică situată lângă șemineu, cu o ceașcă de ceai în mână.

Hazelwood era în picioare și se uita la biroul din sufragerie. Și acesta fusese răscolit, iar sertarele lăsate deschise. Privirea lui Hazelwood a căzut pe invitația primită de la verii ei, care rămăsese neatinsă, sprijinită de lampa unde o lăsase Clive. Ei i-a trecut prin minte că doar în imaginația ei ar fi putut exista spioni chiar și în biroul lordului Chartwell. Poate că verii ei vorbiseră fără nici o rea intenție despre vizita pe care i-o făcuseră la Mivart, iar un dușman al Angliei îi auzise vorbind, absolut întâmplător. Existau astfel de dușmani, știa asta. O bătaie în ușă a făcut ca Hazelwood să dispară pentru scurt timp. Când s-a întors, a acceptat o ceașcă de ceai și s-a întors către Jane.

– Am decis ca un bărbat să stea în fața ușii tale în seara asta, dar trebuie să te mutăm într-un loc sigur.

Jane a clătinat din cap. Hazelwood și-a luat destul de în serios îndatoririle de ofițer de protocol, dar ea nu avea de gând să-i lase nici pe el, nici pe cei din guvern să-i controleze mișcările.

– Aș prefera să nu mă bazez prea mult pe guvern, ci, mai degrabă, pe un protector mai de încredere și mai implicat.

I s-a părut că era pe punctul să se înece cu ceaiul, dar și-a revenit.

Jane s-a întors spre imperturbabila ei însoțitoare.

– Doamnă Lowndes, poți să-mi spui ce greșeală de etichetă am mai făcut acum?

– Nu se spune *protector*, draga mea. Cuvântul implică faptul că domnul în cauză nu te-a cerut în căsătorie înainte de a-i permite să se bucure de toate drepturile.

Jane a lăsat ceașca jos.

Hazelwood, ce slujbă solicitantă ai să mă protejezi de pericolele care mă încolțesc peste tot în societate.

– Iartă-mă, a spus el cu o voce în care nu a sesizat nici o urmă de pocăință, am fost pentru moment mai preocupat de pericolul care te pândește pe tine în mod direct.

Jane a așteptat cu răspunsul până când a dus din nou cana de ceai la buze.

– Ai dreptate. Mai ales după ce am fost urmăriți astăzi pe când mergeam la croitoreasă.

Încă o dată l-a făcut să tresară și să înghită cu greu lichidul fierbinte. Îi luase ceva timp să descopere ce-l făcuse să se ducă după bărbatul cu pălăria cu boruri largi. Confruntarea dintre ei nu pornise din cauza vreunei încălcări de etichetă imaginare. Privirea ei a susținut-o pe a lui pentru o clipă, în timp ce doamna Lowndes încerca să se facă una cu fotoliu tapițat.

Hazelwood și-a pus ceașca de ceai pe șemineu.

– Ai cartea la tine, Jane?

– În geanta mea, a spus ea, arătând-o cu degetul.

A scos cartea albastră. Cu o privire, i-a cerut să-și aranjeze jupoanele pentru a-i face loc pe canapea. În mâinile lui, cartea părea destul de mică și de lipsită de importanță.

A luat un sendviș de pe tavă.

– Stai, lasă-mă pe mine. Știu unde începe. Am citit-o aproape pe toată aseară.

– Ești nerăbdătoare să începi vânătoarea, nu-i așa?

Ea i-a ignorat sarcasmul. Treaba ei era să urmeze sfaturile ghidului lăsat de tatăl ei, indiferent care ar fi fost scopul final.

– Ar trebui să începem cu capitolul despre prima apariție a unei femei în societate. Ea a găsit pagina. Aici.

Focul din șemineu s-a însuflețit și a șuierat, transmițând o căldură plăcută. Fiecare plimbare prin Londra de până acum o făcuse pe Jane să înghețe până în măduva oaselor. I-a întins lui Hazelwood un sendviș și s-a descălțat de pantofi, încrucișându-și picioarele sub ea pe canapea. În Halab și-ar fi lăsat pantofii chiar la ușă. Pentru o clipă, în timp ce se dezmorțea, începuse să se simtă cât de cât confortabil. În timp ce cartea îi captase atenția lui Hazelwood, ea se gândea ce strategie să aplice în privința spionului sau a spionilor.

Nici nu se punea problema să nu ia măsuri, dar a aflat deja că o femeie la Londra avea alte restricții în comparație cu o femeie din Halab. Noile reguli și-au făcut loc în viața ei la fel de repede pe cât le uitase pe cele vechi. Cu cât avea să-și dea seama mai devreme care putea fi destinația unde ajunsese tatăl ei, cu atât mai repede putea acționa.

A ronțăit un sendviș în timp ce el citea. Îi era dor de pâinea caldă de acasă, sub formă de turte, cu bulele maro ridicate ca niște pistrui, pe care o rula în jurul cărnii și legumelor, dar s-a obișnuit și cu gustul dulce, de drojdie, al pâinii englezești. Doamna Lowndes s-a ridicat și s-a scuzat.

– Vă las să vă faceți planurile pentru mâine.

Atmosfera din cameră s-a schimbat, iar Jane a simțit asta imediat. Deși nici unul nu făcuse nici o mișcare pe micuța canapea, distanța dintre ei se micșorase, ca și când spațiul s-ar fi comprimat. În mâinile lui, cartea părea mică și feminină. Trecuse de capitolul indicat de ea, răsfoind-o și ajungând la o pagină pe care adnotările tatălui ei erau lizibile pe margine, degetul lui mare fiind așezat chiar în dreptul lor. Ea și-a ținut respirația.

– Ai de gând să-mi spui ce ascunzi în dormitorul tău?

– La fel de mult cum și tu ai de gând să-mi spui cine ne-a urmărit astăzi.

– A, o luăm de la capăt.

Ea i-a zâmbit cordial.

– Cu excepția faptului că am convenit că îmi voi continua vânătoarea de soți.

În ochi i-a reapărut privirea ironică. Nu era genul de bărbat pe care să-l pui ușor cu spatele la zid.

– Nu-ți pierde vremea aiurea. O femeie trebuie să-și caute un soț cât este tânără. Marele ei șarm, frumusețea, este efemeră.

S-a întors pe canapea pentru a-l înfrunta. Replicile pline de ironie făceau parte din jocul lui.

– Vrei să spui că șarmul unui bărbat rezistă mai mult decât cel al unei femei?

– Desigur. Un bărbat se poate căsători oricând dorește, dacă nu este sărac. Poate fi un octogenar bolnav de gută, dar, dacă are avere, va găsi o doamnă binevoitoare. Desigur, s-ar putea să fie chiar și mai vânat, cu cât speranța lui de viață este mai scurtă.

– Nu mă gândisem la domnii mai în vârstă, dar poate că ar trebui să-mi reconsider prioritățile.

– Și unde vei găsi acești potențiali pretendenți?

În vocea lui era o tonalitate pe care ea începea să o recunoască. L-a enervat când i s-a părut că ia în serios vânarea unui soț.

Vocea lui îi amintea în mod periculos de toate întâmplările prin care trecuse în timpul zilei, în care s-a bucurat de compania lui. Chiar dacă o prinsese ploaia și din părul și hainele ei șiroise apa, ceea ce o răvășise complet fusese furtuna numită Hazelwood. Încă de la prima lor întâlnire, ochii, mâinile și vocile lor avuseseră libertatea de a se împleti în moduri pe care ea nu și le imaginase vreodată posibile pe când locuia în Halab. Și-a reamintit că astfel de atingeri și priviri erau ceva obișnuit pentru el. S-a gândit că o cunoștea pe Madame Celeste pentru că mai venise la magazin cu o femeie de a cărei garderobă era preocupat, dar nu pentru ca aceasta să fie prezentată la curtea regală, ci pentru propriile lui plăceri.

Jane a luat cartea cu mâini șovăielnice și a deschis-o la un pasaj pe care și-l amintea și pe care a început să-l citească cu o voce puțin tremurată.

– „Cea care se află la vânătoare de de soți se pregătește pentru prima ei apariție în societate cerând ajutorul unor membri de familie și unora dintre cunoștințele care ar putea-o prezenta partenerilor lor interesați, aflați în sala de bal."

El a lovit cu degetul pagina respectivă.

– M-am gândit că verii tăi Walhouse te-au făcut să-ți pierzi interesul pentru familia ta de la Londra.

– Nu-i cunosc. Presupun că ar trebui să mă străduiesc mai mult.

În timp ce spunea toate astea, și-a dat seama că literele scrise pe marginea textului, aflat lângă degetul mare al lui Hazelwood erau probabil niște inițiale. *EF* ar putea fi mama tatălui ei, Lady Eliza Fawkener. *TD* ar putea fi unchiul ei, fratele mamei sale, Thaddeus Drummond. Majoritatea codurilor tatălui ei de-a lungul timpului implicaseră numele rudelor lui. I-a aruncat o privire lui Hazelwood. Mesteca din sendvișul lui, fără a lăsa impresia că ar fi observat adnotările de pe margine.

Tatăl ei îi descrisese întotdeauna pe cei care alcătuiau familia extinsă ca pe niște personaje dintr-o farsă. El a ținut să-i precizeze

că preferase să se întâlnească cu ei pe rând, pentru că altfel i-ar fi fost imposibil să-i suporte laolaltă și că o vizită la oricare dintre ei era un exercițiu suprem de diplomație. Așa că, în aceste momente, i-a trecut prin minte că s-ar fi putut folosi de această caracterizare a familiei lor pentru a semnala informații legate de conducătorii pe care îi întâlnise în călătoriile sale prin Orientul Apropiat.

Ea și-a îndreptat poziția, meditând la această posibilitate, iar Hazelwood s-a întors spre ea cu o privire pătrunzătoare. Era timpul să-l trimită pe ofițerul de protocol la plimbare. A întins mâna spre tava cu sendvișuri. El a prins-o de încheietura mâinii, oprind-o.

– Jane, ce-ți trece prin cap?

I-a zâmbit în cel mai fermecător mod de care capabilă.

– Știi, mâine aș vrea să-mi vizitez bunica.

– Te-a lovit un sentiment atât de cald și de familial din partea verilor tăi în această dimineață, încât vrei să le cunoști și pe celelalte rude ale tale?

– Trebuie să îți cunoști rădăcinile. Mama tatălui meu este invalidă, din câte știu. Fratele mamei mele a sărăcit din cauza jocurilor de noroc, iar tatăl meu are o pereche de verișoare gemene, care nu și-au putut întrerupe programul de evenimente sociale în care erau deja implicate pentru a mă primi. Ești șocat?

– De lipsa sentimentelor față de membrii de familie în rândul aristocrației din Marea Britanie? Nu prea! Doar de dorința ta de a-ți vizita bunica.

– Poate cunoaște unul sau doi văduvi octogenari.

Și-a mascat un căscat cu mâna.

Poate că rudele ei de la Londra nu au primit-o în casele lor, dar ar putea fi dispuși să o ajute să-și găsească tatăl. Jane și-a ridicat privirea și l-a văzut cum se uita la ea.

– Cred că și tu ești obosit și abia aștepți să te pui în pat.

Ea i-a văzut zâmbetul ironic și a știut că iar a făcut o greșeală de exprimare.

– Ce s-a întâmplat?

– Atunci îți urez noapte bună.

S-a ridicat și i-a oferit o mână. Ea a luat-o ca să se poată ridica mai ușor de pe canapea, dar piciorul pe care îl băgase sub ea s-a prins de fuste și s-a împleticit înainte. Întinzând o mână pentru a-i opri căderea, palma ei s-a lipit de abdomenul lui.

– Ușurel, i-a spuse el. Piciorul e adormit deja?

Ea a negat din cap, rămânând cu privirea ațintită pe mâna ei lipită de suprafața tare și plată a mijlocului lui, simțurile încercând să înțeleagă mesajul necunoscut care îi stârniseră terminațiile nervoase începând cu buricele degetelor până în vârful degetelor de la picioare.

El a râs.

– Nu este nevoie să-mi rupi coastele. Plec.

Și-a desprins mâna și și-a revenit. Cu o scurtă plecăciune, el a dispărut, iar ea a rămas întrebându-se ce simțise, de parcă trăsese cu coada ochiului printr-o ușă lăsată întredeschisă și zărise o priveliște neașteptată, iar acum nu mai știa ce văzuse.

Capitolul 8

Tânăra vânătoare de soți la Londra își va da seama destul de repede că un gentleman de la oraș, spre deosebire de un gentleman de provincie, are o altă viziune asupra căminului lui. Din experiențele trăite de-a lungul anilor, la școală, în armată sau la bordul corăbiilor victorioase ale marinei regale, domnii învață să trăiască în medii exclusiv masculine. La cluburile lor, mărimea și culoarea mobilierului, obiectele expuse, mâncarea și băutura servite, modul în care își petrece momentele zilei și chiar picturile de pe pereți sunt în întregime masculine.

În general, tânăra vânătoare de soți nu ar trebui să se îngrijoreze când descoperă că un domn de care este interesată are tendința de a se împrieteni cu persoane de același sex. Însăși cea care a pornit la vânătoare de soți trebuie să lege prietenii strânse și de durată cu femeile.

Cu toate acestea, o tânără vânătoare de soți va încerca să stabilească, în ceea ce-l privește pe cel care i-ar putea deveni partener de viață, măsura în care acesta este atașat de clubul său, adică de tribul său. Observându-l îndeaproape și ascultându-l cu atenție când își spune părerea cu privire la acest subiect, ea va stabili dacă el este capabil de un atașament serios și în afara cercului său de prieteni exclusiv masculin. Nu dorești să-ți transformi casa într-o insulă spre care el să vâslească ocazional dinspre țărm, unde are parte de toate plăcerile, cu excepția uneia.

Ghidul vânătoarelor de soți

Când Hazelwood s-a întors la club, a fost întâmpinat de Wilde adormit, care s-a ridicat brusc în picioare de pe o canapea aflată în cafenea. Tânărul a luat haina și pălăria lui Hazelwood și i-a oferit un al doilea exemplar al cărțuliei albastre.

– L-am găsit la Lackington's, sir. Tânărul a căscat. Goldsworthy este în biroul lui.

Wilde nu a mai făcut nici o altă remarcă și nici nu era nevoie să îi spună că șeful lor aștepta raportul lui Hazelwood. Hazelwood l-a bătut pe tânăr pe umăr.

– Acum du-te la culcare, Wilde. Am o altă misiune pentru tine mâine-dimineață.

Tânărul s-a uitat peste umăr la el.

– Sir, Miranda vrea să citească cartea, dacă nu vă deranjează.

– Dacă asta te va ajuta să-ți atingi scopul, Wilde, o să i-o dau.

Hazelwood s-a îndreptat spre biroul șefului. În toată perioada în care locuise la club, schelele ascunseseră fațada clădirii, de-a lungul Albemarle Street. Camerele interioare, cu excepția celei în care serveau cafeaua și a dormitoarelor, erau drapate în pânză. Trecătorii trebuiau să rămână cu impresia că locația este nelocuită și în curs de renovare și nici într-un caz că ar adăposti un cuib de spioni. În timpul zilei, cei mai mulți dintre ei treceau prin spatele casei și ieșeau prin drogheria lui Kirby de pe Bond Street pentru a-și masca plecările.

Această găselniță cu renovarea era valabilă și pentru biroul lui Goldsworth, care semăna mai degrabă cu o bază militară. Când a intrat, Hazelwood a văzut că în cameră erau doi bărbați, Goldsworthy, în spatele biroului său uriaș, și căpitanul Harry Clare, așezat comod într-unul dintre fotoliile din piele verde ale clubului, cu fața spre șeful lor. Chiar și așezat pe scaun, Samuel Goldsworthy era la fel de impozant ca atunci când s-a ridicat, dezvăluind înălțimea lui falnică. O duzină de lumânări luminau biroul și proiectau umbra impunătoare a bărbatului masiv pe peretele drapat cu pânză din spatele lui.

Hazelwood s-a așezat pe scaunul îmbrăcat în piele de lângă Clare, vizavi de bărbatul uriaș. În jacheta lui de ofițer de regiment, de culoare stacojie, Clare arăta ca o copie palidă a unui ofițer invitat la banchetul anual de la Waterloo, organizat de Wellington.

– Hazelwood, l-a salutat Goldsworthy, exact omul pe care voiam să-l văd. Ce ai de raportat?

– Inamicul se află pe urmele fetei. Am fost urmăriți de la Mivart până la croitorie în această dimineață și, în jurul orei șapte, în cursul acestei seri, în timp ce servitoarea ei era la cină, camerele fetei au fost percheziționate.

Sprâncenele stufoase și roșcate ale lui Goldsworthy s-au ridicat.

– Și? Au dispărut documente?

– Fata nu ar recunoaște așa ceva. Ea a fost foarte îngrijorată de o carte legată în marochin. De îndată ce a găsit-o, nu a mai interesat-o ce căutaseră hoții.

Clare s-a îndreptat în fotoliu.

– Clienți cam îndrăzneți, aș spune, trebuie să dai dovadă de curaj ca să pătrunzi în Mivart. Ce au căutat?

– Aceasta este întrebarea care mă tot frământă.

Hazelwood se uita la Goldsworthy, încercând să citească orice tic sau spasm pe fața roșie impenetrabilă. Chipul uriașului era la fel de indescifrabil precum lichenul de pe un bolovan. Goldsworthy nu era persoana căreia să-i scape secrete de stat.

– Ce fel de informații i-ar fi putut spune Fawkener fiicei sale de inamicii sunt atât de nerăbdători să afle? Goldsworthy nu părea că îl aude. A mai insistat fata că tatăl ei este în viață?

– Nu a mai spus nici un cuvânt. Hazelwood i-a arătat cartea pe care o primise de la Wilde. Are o copie a *Ghidul vânătoarelor de soți* și plănuiește să-și încerce norocul în acest Sezon. M-am oferit să o ajut, desigur.

El nu a dezvăluit faptul că ghidul i-a fost trimis de tatăl ei prin intermediul bancherilor săi și nu prin guvern.

Goldsworthy a dat din cap aprobator, în timp ce Clare a pufnit de pe fotoliul de lângă el.

Hazelwood s-a întors către prietenul său.

– Te îndoiești de capacitatea mea de a-i fi de folos unei domnișoare care înfruntă apele periculoase ale primul ei Sezon londonez?

Clare a afișat o expresie inocentă.

– Sunt sigur că, dacă ea caută un trăgător de elită sau unul care se pricepe la spart capete, tu ești bărbatul potrivit. Asta își dorește?

Hazelwood a clătinat din cap.

– Cred că mai degrabă se așteaptă să găsească un tip casnic, absolut plictisitor și respectabil, care să aibă un venit frumușel.

– Atunci ești în siguranță, a glumit Clare.

Goldsworthy și-a dres glasul cu un zgomot la fel de puternic precum al unei căruțe încărcate cu cărbune.

– Domnilor, aș vrea să vă reamintesc că fata în cauză deține probabil informații vitale pentru guvernul Majestății Sale și că trebuie să intrăm în posesia acestor informații.

Tonul lui Goldsworthy i-a amintit lui Hazelwood de anumite discuții neplăcute pe care le-a avut în tinerețe cu directorul școlii sale. Goldsworthy avea simțul umorului, dar avea și o prezență care înăbușea orice revoltă din față. Acum îl fixa pe Hazelwood cu o privire serioasă.

– Guvernul se așteaptă să faci ceea ce trebuie să faci, Hazelwood. Convinge-o pe Jane Fawkener să-ți mărturisească ce știe.

– Adică să fac ceea ce știu mai bine?

Și-a păstrat tonul neutru, în ciuda unui dezgust brusc față de sugestia șefului său.

Goldsworthy a făcut un gest de dezaprobare cu mâinile lui mari cât un pepene. Clare i-a tradus gestul.

– Ceea ce vrea să spună, Hazelwood, este că trebuie să apelezi la acea metodă elegantă prin care poți să o faci pe fată să-ți mănânce din palmă, aceea care te-a făcut faimos.

Hazelwood nu se înșelase. Goldsworthy dorea ca el să redevină persoana de dinainte de a fi recrutat ca spion. Fusese prea dornic să-și satisfacă plăcerea de a se desfăta cu farmecele feminine încă de la prima menajeră îmbujorată care chicotise la el și până la femeile cele mai experimentate care își oferiseră serviciile, conform tarifului perioadei respective. L-a lăsat pe Goldsworthy să aștepte. Dacă ar reuși să se prindă ce informații căuta guvernul, poate că ar putea evita să joace rolul nemernicului pentru sărmana fată.

– Cred că, indiferent dacă Jane Fawkener este conștientă sau nu, tatăl ei i-a transmis numele prietenilor lui din Orientul Mijlociu și acum aceștia ar putea fi expuși unui mare pericol dacă informația ar cădea în mâinile Rusiei.

Goldsworthy s-a prefăcut că și-a pierdut brusc auzul în timp ce cotrobăia printr-o grămadă de documente răsfirate pe biroul masiv. Hazelwood și Clare s-au uitat unul la celălalt. Pretinsul dezinteres al uriașului putea fi un semnal că teoria lui Hazelwood nu fusese greșită.

Un moment mai târziu, cu hârtiile așezate spre aparenta lui satisfacție, Goldsworthy a scos un plic din grămadă și și-a ridicat privirea. L-a fixat pe Hazelwood cu o altă privire aprigă.

– Te simți în stare să faci ce ți-am cerut?

– Vrei să spui dacă voi reuși să o cuceresc pe fată? Să o fac să-mi zâmbească, să mă urmărească cu privirea când intru într-o cameră

aglomerată, să-i ignore pe toți ceilalți parteneri și să-mi spună toată secretele? Desigur.

– Bun. Știi cine te-a urmărit astăzi?

– O iscoadă angajată, un localnic, dar nu unul dur. S-a speriat ușor. Mâine îl voi trimite pe Wilde la grajdul unde a fost tipul, să aflu cine l-a trimis. Mai doriți să știți și altceva, sir?

– Ai asigurat sursa de informații în seara asta? Încă o dată, atitudinea lui Goldsworthy l-a lăsat cu un gust amar față de misiunea lui.

– Vreți să spuneți dacă i-am asigurat protecție fetei? I-am pus un gardian în fața ușii.

– Aceasta este o invitație la o cină, programată pentru săptămâna viitoare. Ia fata cu tine. Vezi ce poți afla de la ea. A aruncat un plic peste birou și, cu o mișcare a mâinii, le-a făcut semn să plece. Noapte bună, domnilor.

Hazelwood și Clare s-au ridicat. Au traversat cafeneaua întunecată fără să-și adreseze vreun cuvânt până au ajuns în fața scărilor, unde s-au oprit să ia câteva lumânări, iar Clare a vorbit din nou.

– Crezi că Malikov se află în spatele acestor atacuri care o vizează pe fata ta?

Hazelwood a luat lumânarea. Trebuia să-și limpezească mintea. Se gândise la Jane Fawkener ca fiind partenera lui, ceea ce era drumul sigur spre eșec, riscând să-și rateze misiunea.

– Dacă Malikov este implicat, atunci cineva din cadrul Ministerului de Externe divulgă nestingherit informații despre fată. Verii fetei, Walhouse, erau la ușa ei la o oră nepotrivită pentru vizite în această dimineață.

– Chartwell ar fi putut să anunțe familia fetei că s-a întors, a sugerat Clare.

– Adevărat, dar nu-mi place că o mințim pe fată la fiecare pas.

Clare a râs.

– Este ultimul tău caz și te plângi pentru că ți s-a ordonat să faci o fată drăguță să se îndrăgostească de tine. Fă-ți datoria și fii recunoscător că nu ești nevoit să ataci un fort spaniol, luat la țintă de niște soldați francezi bine instruiți.

– Clare, vorbește invidia din tine? O să-mi amintesc să-ți arăt și eu greșelile tale, dacă există așa ceva. Te-a pus Goldsworthy să faci ceva extrem de dezagreabil sau de periculos?

– Mai rău decât atât. Plictisitor. Caut un orb, care ar putea fi nebun.

– A!

Hazelwood a înțeles. Lui Clare îi plăcea să primească misiuni în care să lupte, cu sabia scoasă, să își înfrunte inamicul. Nu-i stătea în fire să pândească prin locuri întunecate, să tragă cu urechea, să strângă firimituri de informații.

– Până acum orbul meu nu a apărut în nici unul dintre locurile obișnuite și nu este o figură cunoscută nici prin aziluri. De obicei, un orb are teritoriul lui, iar oamenii din cartier au grijă de el sau știu cum să-l evite. Nu cred că tipul ăsta cerșește.

– Atunci cineva îl adăpostește. De ce este interesat Goldsworthy de el?

– El pare a fi singurul martor al unei crime.

– Un martor orb?

Clare a ridicat din umeri.

– Acesta este Goldsworthy. Liderul nostru suprem nu îți va împărtăși ceea ce știe până când nu-ți ajunge apa peste cap. În vârful scărilor, în timp ce se pregăteau să meargă fiecare spre camera lui, Clare i-a mai pus o ultimă întrebare: Ți-ai făcut planuri ce o să faci când o să părăsești clubul mântuirii?

– „Clubul mântuirii"? Așa îi spui? Nici un plan. Tu?

– Nici unul.

Clare i-a zâmbit și s-au despărțit.

Hazelwood s-a îndreptat spre camerele lui. Deși a glumit cu Clare, lui Hazelwood nu-i plăcea rolul pe care îi fusese distribuit să-l joace în viața lui Jane Fawkener. Se aruncase în aventuri amoroase în tinerețe, dar nu înșelase niciodată cu bună știință o femeie pentru a obține ceva de la ea.

A intrat în camera lui, a lăsat lumânarea și a început să se dezbrace. Clubul lui Goldsworthy nu era hotelul Albany, dar proprietarul inițial al clubului proiectase camere spațioase pentru chiriașii nobili. Lui Hazelwood îi plăcea patul său simplu și destul de confortabil, cu lenjeriile sale proaspete cu parfum de ierburi. I se potriveau mobilierul frumos întunecat și covoarele turcești. Avea un șemineu, un scaun de piele, un birou și rafturi pentru cărți. Și-a dat seama că ajunsese să se gândească la toate acestea ca fiind bunurile lui, totuși, nimic din club nu-i aparținea. Și nu avea să dețină nimic

nicăieri, până nu avea să-și termine misiunea și datoriile aveau să-i fie plătite.

Îi plăcea munca lui, de a-i salva pe cei mai tineri de influența lui Malikov, ceea ce fusese misiunea lui aproape un an de zile, presărată din când în când cu scurte episoade în care avusese de-a face cu asasini străini, alături de Blackstone și Clare.

Nu ar trebui să fie deranjat de faptul că fusese nevoit să o mintă pe Jane Fawkener. Știa ce voise să spună Clare. Erau englezi în misiune în locuri periculoase, aflate de cealaltă parte a lumii, care depindeau de ei să le transmită informații cu privire la inamic, păstrând astfel în siguranță secretele guvernului britanic. De ce i-ar păsa lui dacă, peste câțiva ani, Jane Fawkener, sau Lady Oricare Alta, avea să dea peste un evantai, o panglică sau o mănușă care avea să-i stârnească o amintire ascunsă în ungherele minții despre acea perioadă din viața ei, când, un bărbat pe nume Hazelwood jucase rolul personajului negativ? Ea ar deveni și mai înțeleaptă atunci când avea să se mai întâlnească cu o altă relație asemănătoare. În plus, Jane Fawkener era inteligentă. Existau șanse ca ea să-l vadă așa cum era în realitate.

Pentru a reuși să ajungă la cartea ei, trebuia să o seducă pentru a-i câștiga încrederea. Îi dăduse lui Goldsworthy asigurări că este capabil de așa ceva, dar, gândindu-se la Jane, și-a dat seama că nu semăna deloc cu fostele lui aventuri. Îl surprinsese în prima zi cu intenția ei de a refuza onorurile oferite tatălui ei și cu declarația că avea să înceapă vânătoarea de soți. Comparația cu verișoara ei, Allegra, i-a confirmat faptul că Jane avea o gândire prudentă, sceptică și un simț pronunțat al ridicolului. A crezut că ea va omite unele dintre sfaturile din *Ghid*, cu toate acestea părea hotărâtă să urmeze cartea pas cu pas. Cel puțin, citind-o, ar fi putut anticipa acțiunile ei, cum ar fi dorința ei de a-și vizita bunica.

Abia după ce s-a așezat în pat cu un sfeșnic plin de lumânări lângă el și copia sa din *Ghidul vânătoarelor de soți* și-a amintit un lucru care l-a frapat în camera de hotel întoarsă pe dos. Hoțul lăsase invitația lui Clive Walhouse neatinsă pe birou.

Clive a încercat să pară indiferent când a trecut pe lângă Lady Pamela în salonul aglomerat al reședinței unui parlamentar de

vază. Tocmai când Clive începuse să prindă gustul reprizelor zilnice de desfătare cu plăcerile oferite de corpul ei voluptuos, o vizită a socrilor ei a făcut-o să fie mai reținută decât de obicei. În seara aceasta nu avea să fie nici o întâlnire la miezul nopții.

A servit un al patrulea pahar de vin de la un lacheu aflat în trecere și și-a adunat forțele pentru a face față conversației cu prietenii săi despre activitățile lor preferate. Discuțiile despre arme și cai și despre numărul de păsări vânate și depozitate în saci erau inevitabile. Nu fusese niciodată pasionat cu adevărat de nimic din toate astea. Poate și datorită faptului că drumul spre ruină al tatălui său fusese pavat cu cheltuielile irațională pentru achiziționarea de câini și cai.

Și-a lipit pe buze un zâmbet amabil, s-a poziționat în așa fel încât să n-o piardă din ochi pe Lady Pamela care se afla în colțul opus al încăperii, lăsându-se purtat de amintirea plăcută a uneia dintre întâlnirile lor recente, din căsuța pe care o luase în St. John's Wood.

Vocea lui Malikov care i-a șoptit ceva la ureche l-a făcut să tresară atât de tare încât brațul i-a zvâcnit, iar câteva picături de vin i-au pătat marginea manșetei.

– Să înțeleg că nu ai reușit să o convingi pe verișoara ta Jane să vină la tine acasă?

– Bună seara, conte.

– Arăți rău, în seara asta, Walhouse. Tu și frumoasa Pamela v-ați și certat deja?

– Nu, deloc. Clive a simțit că voia să-l enerveze. Malikov punea la cale ceva. Soacra ei a venit în vizită. Știi, trebuie să fim discreți.

– Văd că sora ta are o seară încununată de succes.

– Serios?

Clive s-a încruntat. Probabil că greșise atunci când nu îi supraveghease mai atent mișcările Allegrei. S-a întrebat dacă nu cumva contele o căutase și o făcuse să-i povestească despre vizita lor matinală. Ar fi destul de ușor pentru un bărbat cu statutul lui să o facă pe Allegra să-și verse toate nemulțumirile. Clive s-a simțit puțin iritat de modul în care acționase prietenul său.

Nu prea-i plăcea ca acesta să se învârtă pe lângă Allegra. Bărbatul era o companie acceptabilă, dar cu greu îl putea considera un partener potrivit pentru sora lui.

Malikov a ridicat paharul într-un toast.

– Pentru un partener minunat, pentru sora ta și pentru victoria ta finală în fața creditorilor insistenți.

Clive s-a abținut să nu-i dea replica furioasă care îl făcea să fiarbă de mânie. Acum regreta că s-a confesat rusului cu privire la problemele sale financiare.

– Mulțumesc. Te asigur că familia noastră va avea grijă de Jane Fawkener.

Malikov l-a bătut pe spate.

– Așa și trebuie. Păstreaz-o în sânul familiei, de unde nu îți poate pune în pericol averea.

Capitolul 9

Rolul familiei în eforturile depuse de tânăra vânătoare de soți este în primul rând de a-i oferi acele conexiuni prin care pot fi obținute invitații și prezentări necesare demersului ei. Nici o legătură de familie, oricât de neinsemnată ar fi nu ar trebui ignorată, mai ales acolo unde considerentele ce țin de rangul acestora pot cântări destul de mult. Verișoara de-a doua, o rudă îndepărtată, ducesa văduvă de Grandpark, este la fel de demnă de o vizită, precum bunica cea mai apropiată sufletului tău.

Ghidul vânătoarelor de soți

În jurul orei nouă, Hazelwood stătea în fața oglinzii înalte cu rama de mahon din camera din spate a drogheriei Kirby & Fiii, în timp ce Kirby studia cum îi vine noua haină albastră, care urma să o înlocuiască pe cea distrusă în urmă cu o zi de bărbatul cu pălărie. Cabina de probă a lui Kirby era la fel de simplă pe cât de luxos era sediul lui Madame Celeste. Pereții vopsiți în galben, mesele și scaunele solide și masive, o banchetă tapițată, în stil turcesc, și rafturile pline de stofe și instrumente de cusut ofereau încăperii un aer masculin, plăcut. Doar Miranda, ghemuită într-un colț, cu *Ghidul vânătoarelor de soți*, dădea o notă feminină. În această dimineață, tatăl ei a trebuit să-i vorbească pe un ton mai sever când i-a cerut creta sau centimetrul.

Hazelwood a zâmbit când a văzut cât de concentrată era Miranda. Noaptea în care citise cartea fusese destul de edificatoare pentru el. Dacă ar fi citit-o cu un deceniu mai devreme, ar fi știut cum să le facă să înțeleagă pe mame și pe fiicele lor pline de speranță, de-a lungul celor trei Sezoane la care participase, că greșiseră când și-au imaginat că el și-ar fi dorit să se lase prins în acest joc. Dacă Isabella Walhouse, sora cea mai mică a lui Teddy, ar fi citit-o, nu i-ar mai fi trimis o scrisoare plină de regrete chiar înainte de a se căsători cu Stafford, implorându-l să o salveze. Astfel, primul

dintre multele scandaluri care au urmat ar fi fost evitat. Până la urmă, decizia luată de tatăl său de a-l dezmoșteni i-a redus semnificativ toate șansele de a mai fi considerat un partener eligibil. Acum putea citi ghidul cu o detașare plină de amuzament.

În cele câteva minute în care a reușit să studieze exemplarul pe care-l avea Jane, observase literele *EF*, *HC* și *TD* adnotate pe pagina douăzeci și șase. Noaptea trecută scrisese cu creionul acel comentariu pe aceeași pagină a propriei copii. A fost un început. De fiecare dată când avea să reușească să lectureze exemplarul ei, avea să mai culeagă și alte comentarii, dar nu era suficient de rapid pentru a ține ritmul cu strategia plănuită de Goldsworthy. Se părea că inamicul acționa la fel de repede pentru a pune mâna pe informații. Singurul avantaj pe care îl aveau de partea lor era că inamicul nu știa despre cartea pe care Jane o primise de la tatăl ei.

Hazelwood și-ar fi dorit să fi avut mai mult timp să-i examineze exemplarul cu atenție.

Kirby i-a netezit noua jachetă de-a latul umerilor și a dat din cap, satisfăcut de propria-i croială.

– Am mai adăugat puțin material la umăr, dacă Excelența Voastră va fi nevoită să se mai ia la trântă cu un alt bătăuș.

Hazelwood i-a mulțumit și s-a întors spre Miranda, chiar în momentul în care Wilde a intrat în cameră, pregătit pentru misiunea pe care i-o dăduse, de a-l găsi pe bărbatul cu pălărie.

– Sir, trăsura este gata și termosul cu cafea pe care l-ați comandat.

– Mulțumesc, Wilde. Lasă-mă să te duc eu cu trăsura până la hotel. Îți voi spune pe drum care este ținta.

Miranda încă nu își ridicase privirea. Era aplecată deasupra cărții, cu buclele ei castanii strălucitoare căzându-i peste obrajii catifelați. Hazelwood s-a întins și a acoperit paginile cărții cu mâna.

– O, o vreți înapoi, milord?

Nu părea a fi dispusă să se despartă de comoara ei.

– În seara asta, Miranda.

– N-o mai încurajați, Excelență, mai are și treabă de făcut, a spus Kirby cu severitate.

Hazelwood se oglindea într-o pereche de ochi care îl implorau și a clătinat din cap.

– Miranda, acordă, te rog, o atenție deosebită acelor capitole care te vor învăța să te ferești de escrocii fermecători, plin de intenții necinstite și să nu pui preț pe promisiunile lor.

– Nu vă faceți griji, pentru mine, Lord Hazelwood. Nu sunt o persoană cu capul în nori.

– Vezi să nu devii una când începe vreun idiot, cu limba meșteșugită, să compună o odă pentru ochii tăi.

– De parcă aș crede în prostiile poeților.

– Așa te vreau. Și, nu uita, cartea îmi este necesară pentru o misiune.

După ce și-au băut cafeaua și au avut o mică ezitare cu privire la prioritatea zilei, Hazelwood a fost de acord să o ducă pe Jane în acea dimineață, într-o plimbare, până la bancă. Acolo, în timpul unei întâlniri între patru ochi cu Violet, Jane i-a predat scrisorile tatălui ei pentru a le păstra în siguranță și a aranjat să-și expedieze propriile scrisori tot prin intermediul băncii. Când cele două și-au încheiat discuția, Violet a anunțat că Excelența Sa, Lady Penelope Frayne, i-a invitat la o cină exclusivistă.

Hazelwood a preluat din nou frâiele trăsurii. El a pretins că ea nu avea nevoie de însoțitoare pentru a-și vizita bunica. A condus cu o siguranță nepăsătoare, fără să tresară atunci când ceilalți vizitii care se apropiau în viteză se strecurau prin mulțime. Un cer gri, plin de nori se lăsase peste coșurile de fum și peste acoperișurile de tablă, dar nu existau semne de ploaie. În schimb, la Londra se făcuse teribil de frig, cu petice de gheață neagră acoperind străzile și cu trecătorii alunecând în timp ce mergeau, unii dintre ei ferindu-se de ger doar purtând pălării și fulare lungi de lână înfășurate în jurul gâtului.

Jane nu reușise să țină evidența exactă a numărului de cai pe care-i văzuse la Londra. Chiar și englezii de condiție modestă păreau să nu se gândească la nimic altceva decât să sară pe spinarea unui cal sau să biciuiască unul care trăgea o căruță încărcată. În orașele din deșert în care călătorise tatăl ei, era un delict pentru care plăteai cu viața ca un necredincios să călărească un cal, iar el, deși se prefăcuse a fi un credincios, nu călărise niciodată pe un cal în Orient.

S-a înfipt mai bine în scaunul înalt și s-a gândit la probabilitatea ca ei să fie urmăriți din nou după ce camera ei fusese răscolită cu o seară înainte. Încă purta boneta împrumutată care îi limita vederea. Au trecut atât de aproape de vânzătorii răsfirați pe caldarâm, încât ar fi putut să atingă iepurii atârnați de un băț azvârlit peste umărul unui vânzător ambulant sau să smulgă o prăjitură cu ghimbir de pe tava purtată pe cap de un negustor care le vindea amatorilor. Nici unul dintre trecători nu părea să-i privească atent sau să-i urmărească.

Rămăsese trează mult timp, gândindu-se la intrus și la motivul acestuia și ajunsese la concluzia că el căutase informații referitoare la numele persoanelor care-l găzduiseră pe tatăl său, în timpul călătoriilor sale secrete prin Asia. Dacă ea era persoana căreia să-i fi încredințat acele informații, însemna că erau codificate, iar cheia codului era strecurată fie prin scrisorile lui, fie în cartea pe care i-o trimisese prin bancherii săi. Scrisorile lui erau acum în siguranță la banca Hammersley's, iar ea avea să păzească ghidul cu prețul vieții.

Guvernul considera că ultima călătorie a tatălui ei îl dusese spre est de Halab și apoi spre sud, de-a lungul râului Oxus, până când și-ar fi găsit sfârșitul inevitabil într-un califat ostil, aflat pe acest itinerariu spre Afganistan. Dar Jane credea că a călătorit spre nord, până la Tabriz și Baku și a traversat marea pentru a ajunge la zona de stepă, apoi și-a urmat ruta spre Askabad, în căutarea inginerilor ruși care făceau planuri pentru a construi o cale ferată care să-i ducă cât mai adânc în inima Asiei, facilitându-le astfel cucerirea orașului Merv. Ea și l-a imaginat de-a lungul traseului, oprindu-se peste noapte împreună cu alți călători, stând în jurul focului, bând ceai negru cu bătrânii, în timp ce ar fi ronțăit un cub de zahăr pentru a-i îndulci gustul amar. Și-a dat seama că faptul că i-a mărturisit lordului Chartwell că ea credea că tatăl ei era în viață fusese o greșeală. Acum, un dușman voia să afle ce știa Jane, iar asta însemna că oricine fusese cel care-l trădase, încă mai avea acces la informațiile din Ministerul de Externe.

– Crezi că astăzi ne mai urmărește cineva? l-a întrebat ea pe Hazelwood în timp ce treceau printr-o poartă îngustă, lăsând Strandul în urmă.

– Dacă avem pe cineva pe urmele noastre, probabil că nu-l vom vedea până când nu ajungem în cartierul bunicii tale, unde nu se

va mai putea ascunde în mulțime. Apropo, care este boala de care suferă bunica ta?

– Nu știu, iar tu schimbi din nou subiectul.

– Și-a ales bine reședința pentru o doamnă bolnavă. Vecinii ei de pe Conduit Street sunt cei mai la modă doctori din Londra.

– *Doctori la modă*? O persoană cu adevărat bolnavă nu ar căuta un medic care să fie un bun profesionist?

– Nu în Londra. A mai trecut de un colț. Va fi o vizită scurtă.

– Nu ești un susținător al cultivării unor relații de familie cât mai apropiate? l-a întrebat ea în timp ce traversau o piață largă și deschisă în care tot felul de vehicule și mai multe animale se amestecau ca apele agitate pe sub un baraj.

Înălțimea vehiculului lor îi făceau vizibili deasupra mulțimii. Aproape că a ratat răspunsul lui în momentul în care s-a întors pentru a studia marea de capete care se legăna în jurul lor.

– Deloc. Sunt sigur că există familii în Anglia care manifestă o afecțiune caldă și sinceră. Însă nu vreau să las caii să stea mult timp afară pe vremea asta rece.

I-a studiat profilul și a observat cum i s-a încordat maxilarul.

– Ce s-a întâmplat între tine și familia ta? Ar fi mai bine să aud asta chiar de la tine, altfel o face altcineva.

– Nu-ți bate capul cu asta, a spus el. Nimic nu este mai plictisitor decât un bărbat care își plânge soarta.

S-a uitat din nou la el. Pentru un minut, ochii li s-au întâlnit, ai lui cu acel verde rar, ca iarba rece, neatinsă de razele soarelui.

– Mă faci să cred că în realitate ți-ai dori să ți se mai acorde o șansă ca să-ți răscumperi greșelile.

Era aproape primul lucru pe care îl observase la el, autoironia. Nu mai întâlnise un bărbat ca el până atunci.

El a râs.

– O adevărată luptătoare pentru drepturile celor loviți de soartă. Ești periculoasă, Jane. Sunt ca o carte deschisă pentru tine.

Au traversat în sus, spre nord, lăsând în urmă piața, pentru a ajunge la o stradă mai îngustă.

S-a întors din nou, obligată de bonetă să se răsucească în scaun.

– Și, ce părere ai, am putea să ne dăm seama acum dacă suntem urmăriți?

– Mai degrabă cred că o să prindem un hoț de buzunare obișnuit. Fetele sunt cele mai bune.

Toată atenția lui era acum orientată asupra fluxului de trăsuri și de oameni.

– Fete hoți de buzunare?

Jane văzuse fete cu niște șaluri extrem de subțiri care le acopereau umerii mici.

– Ești șocată?

– Sunt impresionată. Trebuie să știi că fetele din Halab nu au o astfel de șansă de a-și manifesta talentele și încrederea în sine.

Râsese din nou.

– O susținătoare a feminismului, nu?

– Da. O femeie poate face oricând orice este necesar, să știi.

S-a răsucit să privească în jur, dar nimeni nu părea să le remarce prezența.

– Am mai fost urmărit și înainte. N-aș vrea să te sperii.

– Și ce *ai făcut* ca să scapi de un urmăritor tenace pe străzile Londrei?

A smucit ușor de hățurile cailor când i-a sesizat tonul.

– Mai degrabă este vorba despre ceea ce n-am făcut. Ai crede că orice negustor care se respectă se poate tocmi pentru o sumă de trei, patru, șase sau unsprezece lire ca să te urmărească, dar Poole și Davies vânează un om de parcă ar fi împrumutat toată Trezoreria regală.

A vrut să sune ca o glumă, a înțeles asta, deși s-ar fi putut să fie adevărat că ar avea probleme cu creditorii, iar creditorii din Anglia puteau fi nemiloși. Dar a fost și un răspuns evaziv când a pretins că el era cel urmărit. Camera lui de hotel nu fusese jefuită. Nu era dispus să recunoască că era altceva decât un ofițer de protocol. Ar face bine să-și aducă aminte că el era omul guvernului și că era la fel de interesat de informațiile tatălui ei ca și inamicul.

În fața casei de pe Conduit Street, vechile obiceiuri au făcut-o să ezite înainte de a intra. Era o singură ușă, prin care treceau atât bărbații, cât și femeile.

El i-a interpretat greșit ezitarea.

– Ești sigură că vrei să faci asta? a întrebat-o. Spune-mi, ce îți mai amintești despre bunica ta?

– Aproape nimic.

– Și ce vrei de la ea?

Tonalitatea caldă a vocii lui era aproape blândă. O durere bruscă i s-a ridicat în gât.

A închis ochii. Ceea ce dorea ea era o *bunică*. Auzise destul de des cuvântul care denumea bunica în bazarurile din Halab — *teta*. *Teta*, cuvântul care avea puterea de a te proteja de deochi, cea care oferea dulciuri și-l umplea de mândrie pe un copil. Deci, ce așteptări avea de la bunica ei englezoaică? Bunătate. „O primire călduroasă. O șansă de a vorbi despre tatăl meu. O mână de ajutor în încercarea de a-l găsi." Ea a deschis din nou ochii. Probabil că a fost o prostie să-și dorească acele lucruri și cu siguranță o prostie să recunoască faptul că i-au putut trece prin minte asemenea gânduri.

– Cartea mea spune că familia din care faci parte poate fi cea mai bună șansă de a fi prezentată potențialilor soți. Poate că bunica mea cunoaște un văduv bogat.

El a privit-o ridicând o sprânceană și a întins mâna spre ciocănelul de la ușă.

Un majordom sobru, de o vârstă înaintată și cu o siluetă încovoiată, a deschis ușa la bătaia lui Hazelwood și i-a condus într-o sală cu marmură alb-negru, fără un loc special amenajat unde să se descalțe. Jane a privit în jur. Un lacheu le-a luat hainele, iar majordomul i-a condus într-o sufragerie cu pereți albaștri, plină de mobilier elegant și supraîncălzită de un foc care trosnea într-un șemineu de marmură albă.

– Nu uita, a avertizat-o Hazelwood din prag, o vizită scurtă.

Majordomul le-a anunțat prezența celor două persoane aflate în cameră. Bunica lui Jane, Lady Eliza Fawkener, fiica unui conte și văduva unui domn bogat, era o femeie minionă, cu părul cărunt, care se zărea de sub o bonetă de dantelă. Pielea ei albă, plină de vinișoare albastre, era atât de subțiată, încât i se vedeau oasele. Stătea într-un fotoliu tapițat de culoare roșie cu auriu, îmbrăcată într-un capot de mătase argintie, picioarele încălțate sprijinindu-i-se pe un taburet de catifea roșie. Numeroase borcănele și fiole erau îngrămădite pe o tavă de argint așezată lângă mâna ei dreaptă. Cealaltă femeie, Margaret Leach, care părea să aibă vreo patruzeci de ani, cu trăsături pline și rozalii, cu bucle de un șaten-închis care ieșeau de

sub boneta de dantelă și ochelari rotunzi de sârmă pe nas, stătea în dreptul cotului lui Lady Eliza, oferindu-i o poțiune dintr-una dintre fiolele de pe tavă. Margaret a repetat mișcarea pentru fiecare fiolă, ca într-un ritual.

După ce a băut o ultimă înghițitură de apă dintr-un pahar, Lady Eliza a vorbit.

– Margaret, să nu cumva să dispari.

Margaret s-a retras pe un scaun din partea opusă a focului, luând o carte și ținând-o închisă în poală. Lady Eliza și-a încovoiat o mână palidă, cu oase fine, pentru a o chema pe Jane mai aproape.

– Lasă-mă să mă uit mai bine la tine, fetițo.

Jane a făcut un pas în față, conștientă că avea parte de o mică dezamăgire. Nu vedea nimic în înfățișarea sau în atitudinea lui Lady Eliza care să-i amintească de tatăl ei. A bănuit că bunica ei voia să o sperie prin lipsa de menajamente cu care o examina, dar Jane a simțit cum căpăta curaj sub privirea albastră de gheață. Hazelwood o lăsase singură pentru moment, preferând să stea la fereastră pentru a urmări forfota străzii.

– Bănuiesc că fiul meu rătăcitor te trimite drept ofrandă pentru că s-a omorât cu bună știință. Știi că ar trebui să te căsătorești acum, a început Lady Eliza, cu vocea ei puternică în contrast cu aspectul ei firav.

– Așa mi s-a spus, doamnă.

– Cred că ai cam douăzeci și trei de ani, dacă nu mă înșel.

– Adevărat.

– Ți-a cam trecut vârsta măritișului. La ce s-a gândit tatăl tău când a decis să stea departe atâta vreme?

Jane nu avea un răspuns pentru ceea ce era evident, iar tata ar fi sfătuit-o să nu se pună cu o persoană supărată.

– Și eu ce să mă fac cu tine? Nici măcar nu ai moștenit frumusețea mamei tale! O, ești suficient de înaltă, asta e bine. Nu este nimic de făcut cu nasul și bărbia, dar cu părul există o posibilitate de îmbunătățire. Ai un ondulator?

Lady Eliza a răsucit ușor un deget osos în direcția lui Jane.

– Mă îndoiesc că vreun bărbat se va uita la nasul ei.

Hazelwood a vorbit de la fereastră, cu spatele la ele, pe un ton scăzut, leneș și distinct masculin în camera plină de ornamente.

– Câtă dreptate ai, Lord Hazelwood. Domnii nu se îndrăgostesc de nas, nu-i așa? a adăugat Margaret de pe scaunul ei.

– Nu vorbi prostii, Margaret, a ironizat-o Lady Eliza. Să știi că Margaret citește romane de dragoste. Ce domni s-ar putea îndrăgosti vreodată de fată? Nu are avere. Presupun că nu ai nici unul dintre talentele cu care se poate mândri o tânără de vârsta ta, nu-i așa? Vorbești limbi străine? Desenezi? Cânți la pian?

– Vorbesc arabă și greacă și citesc în latină.

Jane nu a menționat celelalte abilități pe care tatăl ei i le cultivase, cum ar fi să-și dea seama când cineva era urmărit și să se bazeze pe tact atunci când era agresată verbal.

– Hm. Mai bine ți-ai ține gura închisă decât să le arăți bărbaților că ai fost mai bună decât ei la școală.

Hazelwood a râs și s-a întors de la fereastră.

– Asta face de fiecare dată când deschide gura.

Lady Eliza a pufnit într-un mod cât se poate de ireverențios, ca replică la spusele lui. Jane i-a aruncat o privire lui Hazelwood, prin care îi sugera că nu-i era de ajutor. Drept răspuns, el s-a așezat lângă ea, cu pasul lui leneș. Lady Eliza și-a fixat privirea ageră asupra lui Hazelwood.

– Fata este prea serioasă, prea incoloră, prea bătrână. Bărbaților le place emoția și vivacitatea. A făcut o pauză pentru a ridica paharul cu apă de lângă ea. Și ce caută nepoata mea în compania ta scandaloasă, tinere, dacă mai vrea să mai tragă speranțe să-și facă debutul în societatea londoneză?

– Trebuie să dați toată vina pe guvern, doamnă. Sunt ofițerul de protocol al domnișoarei Fawkener.

– Șarlatani neobrăzați, tu și protocolul nu aveți nimic în comun.

O tuse puternică a cuprins-o pe Lady Eliza. Jane a întins mâna pentru a ține paharul cu apă care se clătina în mâna bunicii ei. Mirosurile amestecate din tava de argint i-au luat cu asalt nasul, un miros puternic de oțet dintr-o cutie de argint găurită, ceva sărat ca marea dintr-un borcan deschis, șofran și cuișoare, vin dulce și carne fiartă. În camera caldă combinația era destul de greu de suportat. Tatăl ei nu ar fi fost de acord nici în ruptul capului cu automedicația bunicii ei, care se trata de capul ei cu o jumătate de duzină de remedii dubioase care trebuie să fi fost și total nerecomandate constituției ei fragile.

Când Lady Eliza și-a revenit din criza de tuse, s-a uitat la foc, cu mâinile ei subțiri frământând faldurile halatului.

– Presupun că te aștepți să te ajut să debutezi în societate.

Jane a clătinat din cap, dar bunica ei părea să nu observe asta.

– La vârsta mea, nu pot face nimic.

– M-am gândit, bunico, că poate mai ai câteva dintre lucrurile tatălui meu, cărțile lui sau amintiri dragi din copilărie.

– De ce aș păstra hărți și tinichele păgâne? Tatăl tău ar fi trebuit să lase toate lucrurile în ordine pentru viitorul tău, înainte de a pleca într-o călătorie prostească prin deșert. Lady Eliza a privit pierdută spre foc, căzând pe gânduri pentru un moment mai lung, înainte de a se întoarce spre Jane. Cred că ar trebui să te prezint ca pe o ființă inedită. Probabil că ai mâncat creier de miel și nu ai purtat aproape nimic pe tine.

– Nu deloc, doamnă, vă asigur. În Halab o femeie decentă trebuie să fie acoperită din cap până în picioare în orice moment în care se află în locuri publice. Am purtat vălul.

Jane a fost agresivă, dar nu s-a putut abține. Ignoranța bunicii cu privire la lumea tatălui ei era insuportabilă.

Lady Eliza s-a cutremurat, iar șalul i-a alunecat de pe umeri. Margaret s-a ridicat și a traversat camera pentru a-l pune la loc.

– Ați putea să o duceți la slujbele de duminică, doamnă, i-a sugerat Margaret.

Lady Eliza s-a lăsat pe spătarul scaunului.

– Să merg la slujbe în starea în care mă aflu? N-am mai fost de luni de zile.

– Nu ai mai fost la slujbe, bunico? a întrebat-o Jane. Undeva în interiorul femeii dure și arțăgoase din fața ei era o *teta*, iar Jane își dorea să o găsească. O ieșire îți va face bine, sunt sigură, și aș fi bucuroasă să te însoțesc.

– Ha! Dacă speri că vei întâlni un iubit eligibil în strana din spate a capelei Grosvenor, ești la fel de romantică precum Margaret. Cum se numește acel grup din care faci parte, Margaret?

– Ne intitulăm Biblioteca din Ultima Strană. Avem ultima strană, înțelegi, și avem trei membri ai grupului care sunt burlaci.

– O prostie, a comentat Lady Eliza. Unde i-a fost capul lui Fawkener să moară într-o țară păgână și să lase o avere frumoasă

acelor nenorociți de Walhouse? În doi ani, Teddy Walhouse va distruge ceea ce s-au străduit generații să realizeze.

– Doamnă, dacă îmi permiteți îndrăzneala, a întrerupt-o Hazelwood.

– Întotdeauna ai fost un îndrăzneț, băiete.

– Însuși regele s-a interesat de nepoata dumitale. Intenționează să-i ofere Ordinul Sf. Mihail și Sf. Gheorghe răposatului dumitale fiu. Domnișoara Fawkener va primi onoarea în numele tatălui ei.

– Regele îi oferă acest favor?

Jane a înlemnit când a surprins strălucirea vicleană apărută în privirea bunicii ei. A ridicat bărbia.

– Nu intenționez să particip la nici o ceremonie de învestitură.

– Nu vrei să participi la o ceremonie în care regele îl onorează pe tatăl tău? O vei face dacă vrei să mai am de-a face cu tine.

– Bineînțeles că așa va face, doamnă, a spus Hazelwood, întorcându-se către Lady Eliza. Are deja o rochie pentru ceremonia de învestitură. Veți primi o invitație, iar domnișoara Fawkener va fi bucuroasă să vă însoțească la slujbele de duminică.

Bunica ei s-a uitat de la unul la altul.

– Ai face bine să o aduci, băiete. Acum plecați, am obosit.

Ajunsă pe treptele de la intrarea în casa bunicii ei, lui Jane i-a înghețat respirația instantaneu și Hazelwood a prins-o de braț în timp ce piciorul ei aluneca pe o treaptă înghețată. Întorcând capul, a putut să observe aproape orice mișcare de pe Conduit Street. De ambele părți ale străzii se înșiruiau case îngrijite. Nu exista nici un colț sau ungher unde s-ar fi putut ascunde răufăcători care să-i urmărească. Câteva uși mai jos, la numărul treizeci și șapte, un grup de doamne și însoțitoarele lor așteptau să li se permită accesul pe o ușă pe care era un semn care indica prezența unui cabinet medical. Întorcându-se în cealaltă direcție, Jane a văzut doar trăsura unui domn mișcându-se într-un ritm alert. Lângă ea, Hazelwood i-a făcut semn vizitiului să aducă caii.

– Această vizită a constituit însăși pledoaria mea despre familie, a spus el.

– Cel puțin bunica mea a fost sinceră în privința perspectivelor mele de a-mi găsi un soț.

– Perspective, pe care nu ai reușit să ți le îmbunătățești, punând-o la punct, i-a spus el zâmbind.

– Am o scuză. Este îngrozitor de ignorantă în ceea ce privește Orientul și crede că Londra este centrul universului.

– Un urs cu dureri de dinți este la fel de ignorant, dar nu arunci spre el cu un băț.

– Nici tu nu mi-ai fost de prea mare ajutor.

– Chiar așa? N-ai văzut că m-am aruncat de bunăvoie în bătaia puștii? Și nu am făcut-o să accepte să meargă la slujbe cu tine?

– Sper să nu se răzgândească. Nu cred că-i face bine să-și petreacă toată ziua în încăperi atât de încălzite, abuzând pe acea femeie drăguță și să joace dame cu cine știe cine.

Undeva, în spatele vocii arțăgoase și a mirosului de medicamente al bunicii ei, era o *teta*. O ieșire la biserică ar ajuta-o pe Jane să o găsească.

– Schema inventată de doctorul Sydenham, bănuiesc.

– Poftim?

– O poțiune puternică obținută dintr-un amestec de opiu, șofran, cuișoare și vin din insulele Canare. Se pare că face minuni împotriva tusei.

– O, Doamne!

– Crezi că ai avut ghinion cu rudele?

– Deloc. Bunica trebuie doar să iasă în lume.

Era prea perspicace. S-a simțit surprinzător de dezamăgită. Indiferent de ce i se spusese despre familia ei, se așteptase să simtă o legătură aproape instantanee cu bunica ei, dar nu avea de gând să renunțe încă la Lady Eliza.

El i-a aruncat o privire circumspectă în timp ce vizitiul i-a adus trăsura în fața ușii reședinței bunicii. Hazelwood a ajutat-o să se ridice pe scaunul înalt, a sărit după ea, a aranjat o pătură peste genunchii lor și a pus caii în mișcare. Și-a strecurat geanta între ei pe scaun. A creat o ușoară barieră între șoldul lui și al ei. Și-a fixat privirea drept înainte.

Hazelwood a avut dreptate când a spus despre Lady Eliza că era supărată ca un urs. Deși Jane nu a fost încântată de atitudinea bunicii ei, nu a putut să nu observe că Lady Eliza se comporta așa din cauza frustrărilor. Fiul ei o părăsise pentru niște locuri ale căror atracții misterioase nici măcar nu și le putea imagina, apoi fusese atât de nesăbuit încât să moară și să o lase singură, fără nimeni

altcineva pe care să-și verse amarul. Jane nu era dispusă să fie ea acea persoană, dar și-a dat seama că trebuia să-și forțeze bunica să scape de unele din acele fiole și să-și părăsească salonul.

– Să o însoțesc pe bunica la slujbe va fi un lucru benefic pentru ea, dar nu te gândi să te folosești de bunica mea pentru a mă obliga să merg la acea ceremonie de învestitură.

Hazelwood a ridicat o sprânceană întunecată spre ea.

– Poate că în timp ce luăm prânzul, putem să mai citim din cartea ta, asta ca să nu uităm că scopul tău este să-ți găsești un soț și nu să calmezi urșii furioși.

A întors trăsura spre o arteră principală și s-au trezit brusc prinși într-o ambuscadă. O trăsură mare pierduse o roată din spate și încărcătura i se scursese pe caldarâm. Saci grei de cereale se desfăcuseră, revărsând orz parfumat care urma să fie transformat în malț, peste strada pietruită. Cel care conducea căruța a considerat că nu mai avea nici o speranță să iasă din această situație, pentru că se așezase pe bordura de vizavi și își îndulcea amarul cu o băutură pe care o bea dintr-o sticlă. Un domn dintr-o altă trăsură blocată, aflată în fața lor, îl mustra pe vizitiul nefericit pentru că riscase să-și care marfa pe deal când caldarâmul era acoperit de gheață. În timp ce și alte trăsuri se tot opreau în spatele lor, iar vizitii strigau să elibereze drumul, un bătrân măturător a renunțat la uneltele sale obișnuite și a început să culeagă grânele vărsate cu pălăria. Acțiunea lui a atras atenția altor câtorva persoane care se aflau în trecere și care începuseră să se folosească de orice aveau la îndemână pentru a culege cerealele. Atunci vizitiul s-a trezit, agitându-și brațele și strigând să se oprească jaful. Și-a lăsat sticla și a prins un băiat slab care arunca orzul într-un coș mare de răchită rotund, care îi ajungea până la brâu. L-a aruncat pe băiat deoparte și un alt gunoier s-a năpustit spre el.

Pentru o clipă, bătaia i-a amintit lui Jane de Halab, de harababura și confuzia cu care a avut de-a face într-o zi în bazarul principal, când un măgar a rămas blocat între pereții înguști și o mulțime de băieți au golit coșurile cu rodii cărate de bietul animal.

– Nu-mi miroase a bine. Hazelwood s-a întors către vizitiul său, care a venit să prindă hamurile cailor. O să ieșim de aici, i-a spus el lui Jane.

În timp ce s-a întors pentru a coborî din trăsură, Jane a simțit cum a fost apucată violent de brațul stâng, smucind-o într-o parte, trăgând-o peste marginea scaunului. I-a scăpat un țipăt de uimire. Ea s-a răsucit, ținându-și bine geanta, încercând să-l vadă pe atacatorul ei. Hazelwood a prins-o de genunchi și a ținut-o. Atacatorul a dat drumul strânsorii, iar umărul ei s-a izbit de marginea superioară ascuțită a roții. Nu putea să vadă dincolo de marginea bonetei. A simțit cum niște mâini o trăgeau de haină. Hazelwood a strigat după vizitiu. Bărbatul a țipat la atacatorul ei. Caii s-au mișcat, speriați, scoțând-o din raza atacatorului ei, iar Hazelwood a tras-o înapoi pe scaun. Pentru o clipă, a îmbrățișat-o strâns. Inima i-a bătut nebunește, iar respirația îi era precipitată. Puncte negre îi dansau în fața ochilor în timp ce privea din adâncul bonetei. Și-a dat frâu liber sentimentelor, iar singurele cuvinte care i-au venit în minte în acel moment, s-au înșiruit într-un blestem spus din inimă în direcția umărului lui Hazelwood, revărsând insulte la adresa atacatorilor și a spionilor.

După un moment lung, Hazelwood a mai slăbit strânsoarea. Ea a tras aer adânc în piept și s-a îndreptat, așezându-se cu fața spre drum. Mai mult de o duzină de persoane, bătrâni și tineri, roiau acum în jurul cerealelor vărsate, în timp ce o pereche de muncitori conduși de primul domn furios împingeau căruța, astfel încât caii să poată să tragă atelajul defect până lângă bordură.

– Mai ai geanta? a întrebat Hazelwood. Ea i-a arătat-o. Bine. Nu te mișca. O să ieșim din îmbulzeala asta. Ea a dat din cap. Trăsura s-a înclinat în timp ce el a coborât și a dispărut în mulțimea aflată dincolo de marginea bonetei. Inima ei încetase să mai bată cu putere. Vederea i se limpezise, iar respirația a început să i se calmeze treptat. O dureau brațul și umărul stâng. Frigul i-a transformat respirația într-un abur înghețat, iar energia pe care o depusese în timpul luptei care avusese loc i se scurgea din membre, făcându-le să tremure. Tata i-ar fi spus că era timpul să recapituleze ceea ce învățase din această întâmplare.

Până în momentul în care a auzit vocea lui Hazelwood dând ordine și l-a simțit așezându-se din nou lângă ea, trecuse în revistă evenimentele din ultimele minute până la îmbrățișarea lui Hazelwood.

Era furios. Ea a simțit acea furie în grija pedantă cu care a așezat pătura peste genunchii lor.

– Jane, nu te văd. La o strângere blândă a marginii bonetei ei, s-a întors pentru a-i întâlni privirea verzuie aprigă.

– Unde te doare? a întrebat-o.

– Brațul meu. Bănuiesc că s-a învineți t. Dar nu am nimic rupt, l-a asigurat ea. Putem să ne întoarcem la hotel acum?

El nu s-a clintit. S-a uitat la mâinile lui acoperite cu mănuși. Cu grijă, a pus frâiele într-o poziție de siguranță și s-a întors spre ea. Vârfurile din piele moale ale degetelor lui sub bărbia ei îi transmiseseră un val de căldură care i-a ajuns până la degetele de la picioare.

– Ai nevoie de o bonetă nouă. Dacă o să fim atacați din nou, vreau să-ți vezi atacatorii venind.

El i-a ridicat bărbia și a început să-i desfacă panglicile bonetei, degetele lui rapide și pricepute mișcându-se pe gâtul ei. A înghițit în sec.

– Nu ar fi mai potrivit un băț mare decât o bonetă nouă?

– Mai potrivit, poate, dar nu ar fi și în pas cu moda. Poate că atacatorul tău s-a simțit ofensat pur și simplu de această bonetă groaznică. Și eu m-am simțit la fel.

El i-a dat jos boneta de pe cap și s-a încruntat la acel obiect de îmbrăcăminte, care acum avea o gaură în calotă.

A privit în altă parte, cu o căldură neobișnuită arzându-i în obraji. Ea nu-i dăduse mâinile la o parte, așa cum ar fi făcut o femeie respectabilă din Halab dacă un bărbat din afara familiei ei ar fi atins-o în public. Știa că nimeni nu-i privea din grămada de cai și trăsuri, dar se simțea expusă, cu capul descoperit, cu părul liber, cu gândurile care o luaseră razna.

Lângă ea, Hazelwood învârtea boneta în mâini, studiind-o ca și cum ar fi fost un puzzle de rezolvat.

– Desigur, ar fi putut fi și pălăria *mea* cea care l-a ofensat pe atacatorul nostru. Există foarte mulți bărbați în Londra care nu sunt de acord ca un joben din blană de castor să fie purtat înclinat șmecherește pe cap. Este posibil ca atacatorul nostru să fi încercat să ajungă la mine prin tine.

Atacatorul nostru. El făcuse din acest atac o aventură comună, asumându-și de bunăvoie dușmanii ei ca fiind ai lui. S-a gândit să-i

spună ce credea cu adevărat despre atacuri. A aruncat o privire spre profilul lui. În ciuda tonului său obișnuit de glumă, gura i se transformase într-o linie încordată, implacabilă. Fără să mai fie limitată de borurile bonetei, privirea i se putea derula la fel de liber ca a lui asupra împrejurimilor. Anticipase pericolul din momentul în care văzuse căruța stricată. Ieri, făcuse haz de situația periculoasă în care se aflaseră și acționase cu o nonșalantă lipsă de ezitare în fața acestuia. Se duseseră la croitorie, cu hainele lui moderne ude și sfâșiate, cu fața și brațul zgâriate, nepăsător la aceste neajunsuri. Dar acum afișase cea mai severă expresie, cu fruntea strânsă de nemulțumire, doar pentru a examina boneta ei distrusă.

Ceea ce gândise, înainte ca el să o atingă și să nu mai poată să judece limpede, era că ferocitatea atacului confirma valoarea informațiilor pe care le culesese tatăl ei. Știa ceva ce era cu adevărat vital pentru această înfruntare dintre Anglia și Rusia. Dușmanii lui credeau că i-a transmis ei informațiile, iar acum se aflau aici la Londra. Protejând-o, Hazelwood i-a protejat informațiile. El era, până la urmă, omul guvernului, nu al ei.

Deținea cumva asupra ei sau cu ea informații pentru care tatăl ei riscase și, poate, plătise cu viața. Nu putea să dezvăluie aceste informații până nu știa cu certitudine cine îl trădase pe tatăl ei.

– *Ghidul vânătoarelor de soți* este mai periculos decât am crezut. Nu mi-am imaginat că din cauza lui o să ajung să fiu trasă violent din trăsură și aproape azvârlită pe jos ca un sac cu linte.

El și-a ridicat ochii de pe boneta ei deteriorată cu o privire de nepătruns.

– A, din păcate, vânătoarea de soți nu este pentru cei slabi de inimă. Dar nu ai te gând să renunți, nu-i așa?

A înțeles. Răspunsul lui i-a indicat că jucau un joc, diferit de cel jucat de Anglia și Rusia, iar ea nu cunoștea încă mișcările.

– Se pare că situația mea stârnește îndoieli pentru unele părți cu privire la sinceritatea afirmației mele că sunt la vânătoare de soți.

– Atunci trebuie să facem tot posibilul ca toată lumea să afle că scopul vizitei tale la Londra este de a face un bărbat să cadă în genunchi în fața ta în cel mai onorabil mod posibil. Un anunț în ziare ți-ar fi de mare ajutor. Proaspăt sosită din străinătate, domnișoara Jane Fawkener caută un domn eligibil cu care să încheie acel

parteneriat pe viață, binecuvântat de biserică – legătura sfântă a căsătoriei. Doar bărbații cu venituri vor fi acceptați.

– Ești ridicol. Nu poți fi serios niciodată?

Expresia lui s-a schimbat din nou, o seriozitate surprinzătoare luminându-i privirea, care i-a prins-o și i-a țintuit-o pe a ei.

– Jane, indiferent de câți lași mizerabili se simt ofensați de bonete tale, eu te voi apăra în calitate de ofițer de protocol.

Ea s-a întors. Deși el i-a spus doar niște prostii, și-a imaginat că părul ei ar putea scăpa din agrafe și ar putea cădea peste umeri din cauza privirii pe care i-o arunca. Cu un râs zeflemitor, a aruncat boneta, cu panglicile ei negre fluturând, plutind peste mulțimea de gunoieri și a luat frâiele.

Capitolul 10

Doamna aflată în vizită la Londra nu greşeşte deloc dacă va considera boneta ca pe un articol de modă absolut indispensabil. Ea va observa cu uimire, şi poate cu invidie, confecţii de mătase cu panglici care acoperă capetele doamnelor, indiferent de rang şi condiţie socială. Primul ei impuls este să caute o modistă cunoscută, renumită că din mâinile ei ies lucruri pline de eleganţă, şi să cumpere, contra unei sume considerabilei, câteva articole care să-i împodobească podoaba capilară şi care să-i asigure reputaţia de femeie cu gust, ignorând în totalitate scopul iniţial pentru care au fost concepute bonetele.

În timp ce primeşte complimente din partea prietenilor ei, soarele dogoreşte, ceaţa se ridică de pe Tamisa, vânturile şuieră şi ploile udă pământul. Pe măsură ce ea, cu o satisfacţie plină de superioritate, repetă numele priceputei sale stiliste, o jumătate de milion de coşuri aruncă în aer fumul cărbunelui, care se aşază ca o pătură subţire de funingine pe fiecare stradă şi locuinţă şi înnegreşte şi cea mai albă piatră. Tânăra vânătoare de soţi, care pune preţ pe frumuseţea ei, poartă o bonetă nu pentru a indica gustul fin în materie de modă sau averea sa, ci pentru a-şi proteja părul şi faţa de aceste elemente nocive.

Ghidul vânătoarelor de soţi

Hazelwood a lăsat cartea jos şi a ridicat privirea. Nu o mai atinsese pe fată de când s-au întors la hotel. În timp ce o vizitau pe bunica ei, sosiseră trei bonete pentru ea. Se aşezase cât mai departe de Jane Fawkener, atât cât îi permitea sufrageria hotelului şi îi citise cu voce tare în timp ce ea încerca bonetele. Planul era să-i distragă atenţia, să o menţină concentrată pe vânătoarea de soţi şi nu pe duşmanii Angliei sau pe agenţii ei. De fapt, el era cel distras, îngrijorat că duşmanii Angliei ar putea ajunge la ea nestingheriţi. Cutezanţa atacului l-a pus pe gânduri.

Nu era nici vreo neajutorată, dar nici orfana din descrierile lui Goldsworthy. Ea o înfruntase fără să clipească pe bunica ei şi pe

atacator. Dacă Hazelwood i-ar fi acordat timpul necesar în care ar fi putut să gândească mai mult la ceea ce se întâmplase, creierul ei ar fi descifrat mai multe decât și-ar fi dorit să înțeleagă despre atac și despre modul în care el reacționase. Își depășise cu mult mandatul unui ofițer de protocol obișnuit.

Abia acum s-a aventurat să-i arunce o privire.

– Sunt sfaturi pline de înțelepciune. Sunt dispus să-mi revizuiesc părerea cu privire la utilitatea micului tău ghid.

Ea i-a aruncat o privire de sub o bonetă de catifea albastră.

– Sunt sigură că autorul ar fi bucuros să te audă.

– Ar trebui să fie. Poate aș putea să fac chiar o recomandare scrisă, care să apară pe prima pagină a fiecărei ediții ulterioare.

A pus cartea pe masă lângă el. Mai târziu avea să adauge pe exemplarul său câteva din adnotările pe care tatăl ei le scrisese pe marginea anumitor pagini. Dacă George Fawkener s-a folosit de carte pentru a transmite informații, trebuia să fie un cod, iar literele din marginile paginii trebuiau examinate.

Adnotările tatălui ei erau un alt mod de a-i reaminti care-i era misiunea. Hazelwood avusese un moment nu tocmai plăcut mai devreme când se aflau pe stradă, când furia lui față de atacatorul ei dăduse frâu liber și altor sentimente. Ridicându-și privirea de pe boneta urâtă din mâinile lui, văzuse frumusețea obrazului ei curat și rotund, privirea limpede și sinceră și bărbia hotărâtă. Se simțise de parcă și-ar fi lăsat garda jos și ar fi primit o lovitură direct în figură de la un boxer de categorie grea.

Nu l-a ajutat să-și schimbe starea de spirit nici faptul că stilista de la care cumpărase bonetele, doamna Paxton, fusese proprietara unui stabiliment pe care obișnuia să-l frecventeze. Ultima cucerire pentru care cumpărase bonete de la doamna Paxton fusese o femeie de moravuri ușoare cu un temperament sportiv, care era la fel de familiară ca și el cu *Aretino's Postures*[1] și a cărei reputație l-a făcut pe tatăl său să ia măsuri drastice împotriva lui. Jane

[1] *I Modi* (*Căile*), cunoscută și sub numele de *Cele șaisprezece plăceri* sau sub titlul latin *De omnibus Veneris Schematibus*, este o celebră carte erotică a Renașterii italiene în care o serie de poziții sexuale au fost descrise în mod explicit în gravuri. *I Modi* au fost apoi publicate a doua oară în 1527, de data aceasta însoțite de sonetele care le-au dat titlul tradițional în engleză *Aretino's Postures*, aceasta să fie prima dată când textul erotic și imaginile au fost combinate.

Fawkener, deși era inteligentă, nu avea nici o experiență în ceea ce privește dorințele unei femei sau a efectelor acestora.

Își studia imaginea în oglindă și încerca să-și lege panglica sub bărbie. Boneta strânsă, din catifea albastră precum cerul, îi încadra perfect fața și îi dădea tenului o strălucire palidă, ca a unei perle.

A luat din nou cartea.

– Ce te face să crezi că o femeie scriitoare, probabil o femeie necăsătorită, ar putea fi cea care să te îndrume? a întrebat-o.

– Ce altă persoană ar fi mai potrivită?

Ea își ținea capul într-o poziție perfect dreaptă.

S-a lăsat pe spate pe canapea.

– De ce nu un bărbat, pentru că el este cel vânat. Crezi că unei femei nu i-ar plăcea să audă direct din gura unui bărbat cum poate fi prins în capcană?

– Mă îndoiesc că vreun bărbat ar dezvălui așa ceva. Ea a desfăcut panglicile negre de sub bărbie, continuând: În plus, un soț poate fi obiectul vânătorii, dar el este mai degrabă privit ca o comoară decât ca un trofeu de atârnat pe perete.

– Faci ca această vânătoare de soți să pară o acțiune a unui mercenar.

– Încerci să mă provoci.

Ea și-a îndepărtat privirea din oglindă și a avut mai mult succes în legarea fundei. Bineînțeles, a legat-o cuminte, cu o simetrie perfectă, chiar sub bărbie.

– Crezi?

Îl mâncau degetele să o ajute cu funda.

– Desigur. Ghidul este pentru o femeie deșteaptă care consideră căsnicia ca pe... ca pe un parteneriat. S-a încruntat în oglindă. În Orient, poeții descriu căsătoria ca fiind „expresia liberului arbitru al celor doi parteneri, fiind bazată pe iubire"

– Nu sunt sigur că un bărbat vede căsătoria din această perspectivă.

A lăsat cartea deoparte și a traversat camera, croindu-și drum printre mobilier. Trebuia să o ajute cu funda.

– Atunci, cum vede un bărbat căsătoria?

Ea a părut surprinsă să-l vadă atât de aproape.

– Ca pe o catastrofă pe care trebuie s-o evite până în ultimul moment.

Hazelwood a luat-o de umeri, a întors-o cu fața spre el și i-a ridicat încă o dată bărbia.

L-a privit circumspectă.

– Și cum ai scăpat tu de catastrofă?

El a tras de capetele panglicilor bonetei, desfăcându-i funda anostă.

– În tinerețea mea...

– Să înțeleg că acum ești bătrân?

– Urmează curând perioada vestelor de flanel. El a tras panglicile într-o parte și a început să-i lege o fundă în porțiunea dintre urechea ei dreaptă și marginea maxilarului. În tinerețea mea m-am abătut de la calea ce-mi fusese deja trasată ca moștenitor al averii tatălui meu. Am cochetat cu femei de moravuri ușoare, m-am aruncat în jocuri financiare, am refuzat să mă căsătoresc cu o doamnă cu origini nobile și cu un titlu, cu care tatăl meu mă logodise. A fost un mare scandal. Pentru păcatele mele, tatăl meu mi-a tăiat renta și, când a văzut că nici acea măsură nu părea să-mi oprească decăderea, s-a dus în parlament pentru a mă renega din punct de vedere legal pentru totdeauna.

– Te-a distrus.

El a zâmbit la replica ei directă.

– M-am distrus singur. Tatăl meu a limitat doar daunele pe care i le provocasem, asigurându-și averea.

– Și lipsa ta de avere te face să fii neeligibil?

– În ochii celor care se află la vânătoare de soți, ca tine. El a ridicat din umeri. Cu toate acestea, prietenii mei îmi spun să-mi caut o femeie cu aspirații materne, care va accepta să mă ia de soț pentru a deveni mama următorului conte de Vange.

– O perspectivă atât de idilică despre fericirea conjugală. Nu e de mirare că ai dubii în privința sfaturilor din ghidul meu.

El a întors-o din nou spre oglindă.

– Leagă-ți întotdeauna funda într-o parte, Jane, altfel vei fi considerată demodată.

Hazelwood s-a gândit pentru o clipă că reușise să-i distragă atenția de la conversația de dinainte. Era drăguță, cu ochii aprinși din cauza schimbului de replici.

A sunat după Nell, cerându-i să-i aducă paltonul, pălăria și mănușile.

Jane s-a întors cu spatele la oglindă.

– Și mama ta ce-a spus când tatăl tău te-a renegat?

Nell a intrat cu lucrurile lui, iar el i-a mulțumit și a ridicat din umeri, fără a-i da un răspuns la întrebarea despre reacția mamei sale. Când Nell a plecat, a abordat un alt subiect de conversație.

– Trebuie să exersăm ceremonia de învestitură și știu un loc care ne-ar putea oferi spațiu și intimitate.

– Intimitate?

– Ca să nu te simți stânjenită. Și-a luat pălăria și mănușile și s-a îndreptat spre ușă. S-ar putea să-ți fie destul de dificil să îngenunchezi și și să te înclini așa cum trebuie.

Expresia ei a trecut rapid de la exasperare la șiretenie.

– O să mă descurc. Nu mi-ai răspuns la întrebare.

– Nu?

– Despre mama ta?

El a ridicat din umeri.

– Ea s-a spălat pe mâini, nedorind să mai audă despre un astfel de fiu. Știi, nu-i mai păsa nici dacă aș fi fost spânzurat, aș fi ajuns cerșetor, muritor de foame sau dacă aș fi sfârșit pe stradă.

Îi urmărea chipul cu atenție. Se îndoia că el a înțeles ce simțea cu adevărat mama lui pentru el.

– În concluzie, este benefic pentru tine că îmi citești ghidul. Probabil că te va ajuta la fel de mult pe cât mă ajută pe mine.

– Să mă ajute?

– O, da, pentru că, dacă îți vei alege o soție potrivită, va fi cea mai dureroasă răzbunare pentru cei care te subestimează. Ea și-a mișcat ușor capul dintr-o parte în alta. Cel mai mult îmi place boneta albastră. Cu ea văd cel mai bine ce se petrece în jurul meu.

De la hotel, Hazelwood s-a întors la club. În mod obișnuit, o plimbare în aerul nopții era cea mai bună cale de limpezire a gândurilor, dar Londra se transformase într-o regiune polară așa că și-a iuțit pașii. S-a dus direct în biroul lui Goldsworthy, dar uriașul nu era acolo. Câteva minute mai târziu, ajuns în cafenea, Hazelwood și-a aruncat paltonul și a strigat după Wilde.

– Aici, sir, a strigat tânărul.

A zvâcnit în picioare, rușinat, de pe una dintre canapele în care șezuse, lăsând-o pe Miranda Kirby lângă locul liber lăsat de el.

– Citeam din cartea dumneavoastră, sir.

Hazelwood s-a oprit, dezbrăcându-se de haina groasă și întinzându-i-o tânărului. S-a uitat la cele două fețe întoarse spre el și a citit semnele unei dispute în desfășurare.

– Și, ați găsit ceva util în ea? i-a întrebat.

– Suntem într-un oarecare dezacord în privința asta, sir, a spuse Wilde întunecându-ne la față. Cafea, sir?

Hazelwood a dat din cap.

– O să-ți ascult raportul într-un minut.

– Sir.

Wilde a plecat cu pași mari. Hazelwood s-a întors către Miranda. Fata era de o frumusețe răpitoare și a înțeles de ce Wilde a fost prins în mrejele ei. S-a întrebat ce l-a făcut imun. Vârsta, s-a gândit el, sau „un dezgust pentru frumusețile capricioase precum Miranda, cu gura ei drăguță și bosumflată"

– Vânezi și tu un soț, Miranda?

– Nu așa ne sfătuiește cartea?

Miranda s-a ridicat și i-a oferit cartea cu o scurtă reverență.

– Dar într-o zi vei avea magazinul tatălui tău.

Hazelwood a pus cartea pe o masă de lectură și a deschis-o la una dintre paginile pe care și le amintea ca fiind cu adnotări.

Miranda l-a urmat.

– Un magazin nu ține loc de soț, Lord Hazelwood.

– A, așa că vrei ca un bărbat să fie ceva mai mult decât o sursă sigură de venit.

– Cum vorbiți voi, bărbații, de parcă căsătoria ar fi o afacere. Păreți la fel de lipsit de sentimente ca și Nate Wilde.

– Atunci nu trebuie să-mi iei în serios vorbele.

A găsit un creion și s-a concentrat să completeze din memorie însemnările pe care le văzuse mai devreme pe câteva pagini din cartea lui Jane. Un lucru era clar în urma celor întâmplate în cursul zilei – dușmanii lui Jane își doreau cu disperare informațiile pe care le deținea. În opinia lui Hazelwood, acea informație era conținută în cartea pe care tatăl ei i-o trimisese prin cele mai sigure mijloace pe care le avea la dispoziție, bancherii săi din Londra, mereu atât de discreți. Una câte una, el avea să extragă adnotările tatălui ei din exemplarul ei, dar trebuia să le și decodeze și bănuia că doar Jane Fawkener deținea cheia pentru a le descifra.

În acel moment, inamicul părea să fie cu un pas înaintea lor. Modul în care urmăriseră toate mișcările fetei și încercarea de a o smulge din trăsura lui arătau clar că erau siguri că ea știe ceva.

Wilde i-a pus o ceașcă de cafea aburindă pe masă, în dreptul cotului. Hazelwood a luat o înghițitură și a lăsat lichidul aromat să-l încălzească. A terminat de trecut notițele pe care și le-a amintit, apoi s-a întors spre Wilde pentru a auzi ce avea de raportat.

– Cei care aveau în responsabilitate grajdul l-au dat afară pe tipul care v-a urmărit ieri, sir, dar l-am găsit în Dog's Head, bând și plângându-se de hoții de cai și de ghinion. Potrivit poveștii sale, un bogătaș l-a angajat să te spioneze pentru că a pierdut un pariu.

– Ghinionistul nostru și-a mai amintit și altceva?

– A spus că bogătașul i-ar fi zis că în clubul lui există un pariu pe unde veți merge mai întâi cu noua dumneavoastră... amantă și a vrut să câștige în fața celorlalți.

Hazelwood a dat din cap. Fusese un șiretlic inteligent care explica și de ce omul cu pălărie nu-și bătuse prea mult capul să se ascundă.

– Și-a amintit cum arăta bărbatul care l-a angajat?

Wilde a clătinat din cap.

– L-am tot presat să spună adevărul, sir, dar a insistat că tipul era un bogătaș ca oricare altul. A spus doar că avea o pălărie scumpă. Îmi pare rău, sir.

– Te-ai descurcat bine, Wilde. Am fost atacați astăzi și nici eu nu m-am descurcat mai bine în momentul în care ar fi trebuit să văd fața atacatorului.

– Atacați? a întrebat Miranda.

– Cineva a înscenat un accident în mijlocul străzii, prinzându-ne în capcană și a angajat un bătăuș să o tragă pe domnișoara Fawkener din trăsură.

Wilde a șuierat.

– Credeți că asta schimbă lucrurile, sir?

– Da.

Se uita la notele pe care le adunase până acum. O pereche de litere apăreau pe pagina din stânga sau din dreapta sub numărul paginii. Era vorba despre o secvență? Exista o legătură între numărul paginii și litere? Însemna ceva poziția din stânga sau din dreapta? Gândul care îi trecuse prin minte în timp ce ținea în brațe trupul tremurând al fetei a fost că această carte nu conținea doar

nformații despre prietenii Angliei din Orient, ci că ar putea con-;ine și informații despre planurile rusești pentru regiune. Atacurile repetate și din ce în ce mai numeroase ar putea însemna că rușii se temeau că informațiile despre planurile lor ar putea cădea în mâinile englezilor. A deschis harta împăturită a Londrei. Era trasată o rută de la capătul de est până la capătul de vest al orașului în șase coloane verticale. În timp ce se gândea la hartă, a devenit martorul unei certe din ce în ce mai intense ce se desfășura în spatele lui.

– Nu este o locație respectabilă pentru o doamnă, a spus Wilde.

– Este parcul cel mai vizitat din Londra. *Ghidul vânătoarelor de soți* recomandă ca o domnișoară să fie văzută acolo.

– Nu și dacă este vorba despre un pariu. Nimeni nu se va uita la tine, Miranda.

– Tu ai spus că un bărbat trebuie să facă ceva măreț în Londra.

– Nu și dacă mână patru cai pursânge și o furgonetă peste gheața lacului care s-ar putea sparge sub el și sub oricare alt fraier care patinează pentru a-i fi martor la gestul nesăbuit.

– Ha! Nu vrei să vii cu mine pentru că nu știi să patinezi și nu știi să conduci o trăsură.

– Știu foarte bine când nu trebuie să mă fac de râs.

Zâmbetul obișnuit, deschis, al lui Wilde, dispăruse.

Hazelwood a simțit că sosise momentul să intervină.

– Copii, nu cred că înțeleg care-i motivul certei dintre voi.

Wilde a profitat de ocazie și a început să-ți prezinte pledoaria.

– Sir, toată lumea spune că Serpentine[1] va îngheța, iar fiul Oratorului Hunt[2] a pariat pe o sută de guinee că poate conduce celebra furgonetă cu care tatăl său și-a făcut cunoscută crema de ghete de o parte și de alta a lacului, pe suprafața înghețată. O nebunie!

– A, și când are de gând s-o facă?

Părea genul de lucru pe care l-ar fi făcut Hazelwood în tinerețe.

– Sâmbătă, la ora două.

Hazelwood s-a întors către Miranda.

– Vrei să participi și tu la eveniment?

[1] Serpentine (cunoscut și ca râul Serpentine) este un lac de agrement de 16 ha din Hyde Park, Londra, Anglia, amenajat în 1730 la ordinul reginei Caroline.

[2] Henry Hunt, cunoscut și sub numele de Oratorul Hunt (Upavon, 6 noiembrie 1773 – Alresford, 15 februarie 1835), a fost un politician și publicist englez.

– Aș vrea, milord, iar Nate Wilde nu ar fi trebuit să-mi menționeze asta dacă nu ar fi vrut să merg.

– Dacă ai să mergi, s-ar putea să fii martora unui accident mortal în care vor fi implicați oameni și cai.

Miranda și-a pus mâinile pe șolduri, cu gestul universal de frustrare feminină în fața bărbaților.

– Voi, bărbații, sunteți permanent în căutarea de pericole și aventuri și insistați ca femeile să coasă, să stea acasă și să vă toarne ceaiul în cești, de parcă noi nu am da dovadă de curaj sau de inteligență. Ați fost atacat ieri, Lord Hazelwood. Și Nate Wilde de abia și-a vindecat rănile căpătate în primăvara trecută.

– Nu cred că susții ideea ca femeile să înceapă să spargă capete, nu-i așa?

Miranda a pufnit, nemulțumită, și și-a ridicat ochii albaștri încântători.

– M-aș simți în siguranță într-o trăsură, alături de dumneavoastră, Lord Hazelwood.

Hazelwood s-a dezmeticit brusc. Nu voia să-l pună pe Wilde într-o lumină proastă. Miranda a continuat să-l implore, indiferentă la expresia întunecată de pe chipul tânărului.

– Va fi palpitant. Toată Londra va vorbi despre asta. Vreau să fiu acolo.

Hazelwood s-a ridicat. Poate că a greșit încurajându-l pe tânăr în pasiunea lui pentru o frumusețe necoaptă și ușor egoistă.

– Îmi pare rău, Miranda, sunt prins într-o misiune.

Buza de jos a Mirandei a început să tremure ușor. Ochii i s-au umplut de lacrimi strălucitoare.

– Știu, Lord Hazelwood, doar m-am gândit că aș putea să las magazinul pentru o după-amiază și să merg și eu la distracție.

Hazelwood știa că juca teatru, dar fata a făcut-o într-un mod foarte drăguț.

– Dacă mergem, a spus el, îl vom lua și pe Wilde, pentru că este un om de încredere pe care te poți baza în caz de pericol. Nu ne vom aventura pe gheață. Și, oricum, trebuie să ai acceptul tatălui tău.

Lacrimile ființei fermecătoare au dispărut. Ea a aruncat o privire triumfătoare adversarului ei.

– Îl voi întreba pe tatăl meu, a spus ea, dar sunt sigură că va fi de acord.

S-a îndepărtat, învăluită într-un foșnet de fuste.

În cafenea, Hazelwood și-a îndreptat privirea către Wilde.

– Sunt sigur că a fost o lecție pentru amândoi. Tu i-ai spus despre pariul lui Hunt?

– Da, sir. Umerii i s-au lăsat. Ea îl consideră pe idiotul acela un fel de erou. Are nevoie de cineva mai cu picioarele pe pământ, sir, decât de o persoană care se încumetă să facă o astfel de nebunie.

– Și ai încercat să-i explici asta?

– Da.

Vocea lui Wilde era mai mult o șoaptă.

– Nu sunt sigur că te merită, dar sunt de partea ta, Wilde.

– Știu, sir.

– Să sperăm că va da dezghețul. Acum, vreau părerea ta despre acest cod.

Capitolul 11

Dacă tânăra vânătoare de soți va fi pusă în situația de a evalua corect în ce măsură atenția unui domn îi face plăcere, există un simț pe care ar trebui să-l cultive mai presus de orice, și anume bunul-simț. Acest simț recent descoperit, nu este încă bine definit în limba noastră, dar este la fel de valoros pentru cea care își caută un soț precum vederea pentru vânător, auzul pentru muzician sau mirosul pentru bucătar. Este un simț care începe să se activeze de îndată ce un domn intră în raza ei de interes. Reacțiile pe care tânăra vânătoare de soți le va percepe apar în principal la nivelul pielii și se observă și în viteza cu care circulă sângele prin corpul ei, acest simț activându-i-se pentru a-i semnala plăcerea sau dezgustul resimțit de aceasta în prezența unui anumit domn. Multe situații nefericite ar putea fi evitate dacă s-ar da o atenție sporită diferenței dintre un tremur și un fior resimțit în prezența unui anumit domn. Poate că în această epocă modernă care așteaptă cu nerăbdare atât de multe progrese în domeniul cunoașterii, va apărea un om de știință care să facă un studiu asupra naturii iubirii dintre femei și bărbați și să reușească să găsească o definiție a acestui simț.

Ghidul vânătoarelor de soți

– Ce vrei să mai fac?

Valuri de transpirație se prelingeau succesiv pe spatele lui Jane pe sub straturile de haine englezești.

Nu era atât ceea ce spusese, cât felul în care o spusese. Satisfacția evidentă din vocea lui a făcut-o să se răzvrătească.

Și apoi, brusc, părea să uite ceea ce îi spusese să facă, de parcă ar fi fost unul dintre marii astronomi ai lui Tamerlan, captivat de o cucerire neașteptată, de descifrarea unui mister cosmic profund. A așteptat ca el să revină la atitudinea lui autoritară.

În cea mai mare parte a zilei, fusese furios, poate nu furios, dar, sub tot acel comportament politicos și fermecător, fusese cel puțin

supărat. Nu i-a plăcut faptul că ea acceptase în acea dimineață invitația verilor ei de a participa la o serată muzicală, și se răzbunase în următoarele ore în care îi dăduse diverse ordine, în numele protocolului, de parcă ar fi cumpărat-o de la piața de sclavi din Khiva și nu fusese desemnat de guvern să o ajute să facă față unei ceremonii lipsite de sens care nu avea să-l aducă înapoi pe tatăl ei.

S-a gândit să-i domolească rezistența ținându-i mintea ocupată și făcându-i membrele să tremure de oboseală. Putea să-i dea oricâte ordine voia. Nu avea să se răzgândească în legătură cu petrecerea verilor ei.

S-au refugiat de frigul de afară, bucurându-se de oaza de căldură tropicală din grădina interioară a reședinței Hammersley. O lăsase pe doamna Lowndes să meargă să o viziteze pe fosta ei pupilă, Lady Blackstone, și o adusese pe Jane aici, unde servitorii erau invizibili. Nu ar fi putut fi mai singuri nici dacă ar fi legat-o pe un măgar și ar fi dus-o în cortul lui din inima deșertului. Palmieri înalți, în ghivece, se arcuiau deasupra capetelor. De undeva se auzea susurul apei dintr-o fântână arteziană, de parcă un izvor ar fi șerpuit pe dedesubt. Pardoseala din gresie albă și neagră era încălzită de la o sursă ascunsă, iar tavanul din sticlă de deasupra reflecta lumina slabă a unei zile de iarnă. Mese rotunde din fier, vopsite în alb, înconjurate fiecare de câteva scaune, erau așezate sub palmierii aflați la marginea încăperii, lăsând centrul grădinii liber, unde ea și Hazelwood s-au antrenat pentru ceremonia de învestitură.

Jane a simțit că se înroșise la față și că se încălzise. A respirat aerul plin de miresme al încăperii și și-a lăsat membrele obosite să se odihnească un minut. Deși auzise poveștile tatălui ei despre întâlnirea cu personaje sus-puse în palate din locuri îndepărtate, nu și-a imaginat cât de greu era să se miște într-o manieră atât de controlată, să-și îndoaie genunchii, în timp ce își pleca fruntea și își ținea fustele cu o mișcare în egală măsură politicoasă și prudentă. O singură dată reușise să facă întreaga succesiune de mișcări fără a călca pe cearșaful legat în jurul taliei. Acum i-a cerut din nou să îngenuncheze. Chiar dacă ar fi vrut, deși nu era cazul, genunchii ei au refuzat să o asculte.

– Amintește-mi cât de mult mă ajută acest antrenament pentru ceremonia de învestitură în eforturile mele de a-mi găsi un soț.

Hazelwood a făcut un pas înainte pentru a ajusta pernele și cearșaful din pânză de Olanda pe care i le legase de talie ca să țină locul crinolinelor pe care urma să le poarte.

– Să fii fiica lui *Sir* George Fawkener îți oferă un titlu de noblețe, care, momentan, îți lipsește.

– Londonezii țin cont de astfel de distincții atât de lipsite de importanță?

– Da, și chiar de multe altele. De aceea ai nevoie de un ofițer de protocol.

Era simplu pentru el. Nu el era cel care transpira. Își scosese haina, dar nu făcuse nimic altceva decât să ridice vocea sau să-i așeze membrele în poziția dorită. Ar fi trebuit ca până acum să se fi obișnuit cu hainele lui englezești bine croite și cu obiceiul lui de a o atinge, dar nu era. Erau singuri în grădina tropicală, ceea ce nu părea să conteze pentru el, în timp ce îi spunea să vină în față, să facă o reverență, să se sprijine de bară, să îngenuncheze, să aștepte, să se ridice, să aștepte, să se încline și să se îndepărteze, ținându-și mereu fustele, până când toate aceste secvențe ale întregului proces începuseră să se amestece în mintea ei. Acum, că se opriseră pentru o clipă, concentrarea ei s-a mutat de la propriile membre și mișcări către ale lui. Ultima mișcare i-a atras atenția asupra persoanei lui. Degetele ei și-au amintit că s-au lipit de talia lui.

S-a întors și s-a îndreptat spre una dintre mesele unde un lacheu lăsase o tavă de argint cu ceai și sendvișuri.

– În plus, s-ar putea să ai nevoie să știi ce să-i spui unui tip care te conduce dintr-o sală de bal aglomerată într-o seră, sau un balcon, sau o grădină.

– Așa cum ai făcut tu?

– Exact, a spus el fără să se uite la ea.

Jane i-a studiat spatele în timp ce turna ceaiul. Nu era nimic remarcabil în aspectul lui. Avea același număr de membre dispuse la fel ca în cazul oricărui alt bărbat. Avea o siluetă masculină. Părul lui putea fi considerat ca fiind interesant, întunecat ca boabele negre de cafea prăjite ca în Halab, dar nu izbitor, în comparație cu nuanța aurie a buclelor vărului ei Clive. Deși stătea dreaptă, își

simțea întreaga ființă interioară înclinându-se în direcția lui, ca un turn prăbușit într-o parte, afectat de un cutremur.

Modul în care ființa ei interioară se frânsese nu avea sens. Ar fi trebuit să-i mulțumească pentru instrucțiunile sale și să-l fi trimis acasă. S-ar putea chiar să se compromită în societate din cauza asocierii cu persoana lui, din cauza scandalurile sale din trecut, care-l urmăreau peste tot. S-ar descurca și singură să facă față situațiilor dificile și să-și găsească un soț și fără un ofițer de protocol.

S-a întors spre ea, oferindu-i o ceașcă de ceai, moment în care a trebuit să recunoască faptul că ochii lui nu erau deloc unii obișnuiți. Verdele schimbător al acestora era uneori ca al frunzișului de primăvară pe dealurile de lângă coastă și, uneori, ca verdele cu picățele al frunzelor unui dud în lumina amiezii, din curtea tatălui ei. Acesta a fost momentul în care a sesizat cum i s-a schimbat privirea.

– Aveai, cât, cincisprezece ani când ai părăsit Anglia? a întrebat-o. Ea a dat din cap. Și nu începuseși încă să te gândești la nici un partener de vârsta ta? M-am gândit că majoritatea celor care vânează un soț au fost precoce.

Ea a ridicat din umeri.

– L-am avut pe tatăl meu care se ocupa de mine și de instruirea mea. Avea atât de multe să mă învețe. Consider că am avut parte de toată atenția lui pentru acele lecții și nu-l puteam bucura altfel decât străduindu-mă să progresez cât mai mult. Cum s-ar fi putut compara un tânăr cu toate astea?

– Nu a fost nici o figură bărbătească din lecturile tale care să te cucerească?

Ea și-a ridicat privirea din cana de ceai.

– Te referi la Ahile sau la Ulise? Mai era și Hector. Cred că de el mi-a plăcut. Paris și Telemah erau pur și simplu enervanți.

El a râs.

– Colegii mei de școală i-au considerat pe toți ca fiind plictisitori și enervanți. Voiam să știu dacă nu a existat nici un Henry sau un Edmund?

– Eroi dintr-un roman, vrei să spui? Nu am citit romane.

– O lacună în educația ta, cred. Ce știi despre sentimentele tale? Cum îți vei da seama dacă te simți atrasă de unul dintre partenerii tăi de dans?

– Cred că o să-mi dau seama dacă îmi place sau nu de cineva.

– Crezi? Vocea lui a coborât în cea mai joasă tonalitate. Te vei înfierbânta datorită camerei pline de oameni sau de la dans, iar partenerul tău se va oferi să te ducă afară pentru a te răcori, iar aerul nopții va fi atât de plăcut, iar întunericul va fi o binecuvântare în comparație cu lumina mult prea strălucitoare din interior.

– Și?

– Într-un astfel de moment, unii oameni sunt predispuși să-și piardă capul.

S-a preocupat să-și toarne o a doua ceașcă de ceai.

– Poate că ar trebui să-mi fac o regulă din asta și să nu părăsesc niciodată o sală de bal, singură, doar în compania unui domn.

El a dat din cap.

– O precauție înțeleaptă. Dar vei mai fi la fel de precaută când vei avea zeci de pretendenți?

– Zeci? Nimeni nu-și imaginează că voi avea zeci de pretendenți.

– Cred că te subestimează.

Și-a pus ceaiul pe o masă din apropiere.

Distanța dintre ei s-a micșorat fără ca ea să observe. El era doar la o distanță de un braț, iar ea avea cea mai ciudată senzație că ar putea s-o apuce de talie și s-o învârtă prin toată grădina, cu tot cu pernele legate de talie. Cu câteva clipe mai devreme, el fusese doar o voce care-i explica rotația încheieturii mâinii stângi necesară pentru a-și manevra fustele, în timp ce cu mâna dreaptă apuca bara pentru a îngenunchea și a coborî într-o mișcare lină, fără să aplece sau să ridice bărbia, dar ținând respectuoasă privirea în jos în prezența augustă a regelui. El a avertizat-o că ar putea fi dificil, că oricine, văzându-l pentru prima dată pe rege în toată măreția lui, ar fi avut tendința să se holbeze la el.

El a înghițit zgomotos.

– Cred că ți-ai dat seama că este o adevărată provocare și sunt de părere că avem nevoie de un spațiu mai bun în care să exersăm, unul în care să nu fie nevoie să te străduiești atât de mult pentru a-ți imagina palatul, iar această încăpere nu este una potrivită.

Ea l-a privit pentru încă un moment plin de tensiune.

– Deci, am terminat?

– Pentru azi, da. Vrei să stai jos?

– Dacă o să pot să mă așez.

Ea și-a pus ceaiul deoparte și și-a dus mâna înspre legăturile din jurul taliei ei, iar el s-a întins să o ajute. Mâinile lor s-au întâlnit. Degetele lui, calde și relaxate, s-au încrucișat cu ale ei, rigide și neobișnuite cu nodurile. Atingerea i-a luat pe nepregătite și i-a ținut o secundă nemișcați, stând aproape unul de celălalt în lumina slabă și în aerul parfumat. Cuvintele lui spuse cu un minut mai devreme i-au revenit în minte, dar el nu era un bărbat care să-și piardă capul din cauza unei fete stânjenite, cu o pereche de perne legate de talie.

– Lasă-mă pe mine, a spus el.

Și-a ținut brațele îndepărtate de trup în timp ce el a dezlegat panglica, strângând în mâini pernele și cearșaful. A aruncat pernele pe un scaun și s-a concentrat să ruleze cearșaful ca pe o minge.

Ea s-a așezat pe unul dintre scaune, luând ceaiul și privind în ceașcă.

Și-a dres vocea și a întrebat-o.

– Am fost un profesor prea sever astăzi?

– La fel s-au comportat și profesorii tăi cu tine?

– Mai rău, pentru că aveau libertatea să mă bată, pe mine sau pe oricare dintre băieți, dacă spuneam tâmpenii sau greșeam.

– Și chiar au făcut-o? Te-au bătut? a vrut ea să știe.

Bineînțeles că acesta era exact genul de întrebare la care nu avea să răspundă.

– Hai să ne întoarcem la hotel. Va trebui să arăți cât mai bine pentru petrecerea ducesei din seara asta. O să fac un ocol pe drumul care duce spre palatul St. James[1] și vei putea să te mai gândești la onoarea care-i va fi acordată în curând tatălui tău.

Subiectul inevitabil de conversație la cina ducesei de Huntingdon a fost Londra – cu vremea ei neobișnuit de rece, cu magazinele sale de lux și ultimele scandaluri. Jane a ascultat și a privit, ținând distanța de ceilalți oaspeți. În rochia ei albă, arăta precum celelalte tinere din jurul ei, dar nu le-a înțeles prea bine felul în care discutau

[1] Palatul St. James este unul dintre cele mai vechi palate din Londra. Deși timp de aproape două secole nici un suveran nu a locuit aici, a rămas reședința oficială a familiei regale britanice.

despre Londra. Conversația lor urma un stereotip de aluzii și glume pe care, fiind străină, nu putea decât să le ghicească.

Ducesa intervenise de mai multe ori pentru a o culege pe Jane de pe marginea unui cerc de prieteni și a o prezenta altuia. Din când în când, o surprindea pe ducesă urmărind-o și zâmbindu-i încurajator.

Când s-a apropiat ora cinei, ea s-a așezat între rândurile de sfeșnice masive de aur care luminau atât galeria lungă, cât și pe un tânăr înalt, cu umeri subțiri, cu părul castaniu și creț, a cărei atenție se concentrase asupra lui Jane după ce-i fusese prezentată de ducesă. El a lăudat antichitățile expuse în Sala Egipteană din Piccadilly[1].

– Nu găsești nicăieri în oraș o distracție mai bună la prețul unui șiling.

Jane îl plăcea, dar știa într-un fel inexplicabil că nu era interesată de el ca soț. Era ciudat să aibă o asemenea certitudine încă din prima ei seară în care începuse vânătoarea de soți. Și-a păstrat zâmbetul și și-a spus că lipsa ei de interes trebuie să se datoreze faptului că nu își căuta cu adevărat un soț, ci un tată.

– Aveți un partener pentru cină, domnișoară Fawkener? a întrebat-o companionul ei.

– Așa am crezut.

Ea s-a uitat după Hazelwood printre grupurile de oaspeți în continuă mișcare, care umpleau sala imensă. Se așteptase ca el să-i fie alături, iar acum pur și simplu se făcuse nevăzut.

– L-ați pierdut în mulțime? a întrebat-o tovarășul ei.

Ea s-a aventurat să mai arunce o privire prin încăpere.

– Doar că...

Vocea i s-a stins când un domn înalt, impunător, cu păr alb, îmbrăcat în negru, s-a apropiat de ducesă.

– Draga mea, cum merge petrecerea?

S-a înclinat peste mâna ducesei. Ea i-a zâmbit.

– Este un succes, după cum vezi.

Domnul nu i-a răspuns la zâmbet. Un monoclu rotund atârna dintr-o panglică de un albastru pal, legată în jurul gâtului. L-a ridicat la ochi și a cercetat camera. S-a întors spre ducesă cu o mică cută între sprâncene.

[1] Sala Egipteană din Piccadilly, Londra, a fost o sală de expoziții construită în stilul egiptean antic în 1812, după planurile lui Peter Frederick Robinson.

– Am auzit că Hazelwood este aici.

Vocea era blândă, dar se simțea reproșul. Zâmbetul ducesei a dispărut.

– Așa este.

– A, și crezi că ai procedat înțelept? Cred că nu vrei să-ți irosești puterea și influența pe un astfel de personaj.

Evantaiul ducesei a fluturat.

– Doar nu crezi că mai ține cont cineva de acele scandaluri vechi, nu?

Domnul înalt a părut că analizează ideea, uitându-se la paharul din mâna lui.

– A, sunt sigur că încă o mai fac, draga mea. Câțiva dintre prietenii mamei sale sunt aici.

Obrajii ducesei s-au înroșit și a aruncat o privire rapidă în jur. Ochii ei nu i-au întâlnit pe cei ai lui Jane. Ea și-a plecat capul.

– Voi vorbi cu el, bine? La urma urmei, nu vrem să se creadă despre noi că primim în casa noastră orice neisprăvit.

Bărbatul înalt a bătut-o ușor cu mâna pe braț și s-a întors spre mulțime.

– Cine este acel domn? l-a întrebat Jane pe însoțitorul ei.

– Excelența Sa, ducele de Huntingdon.

Jane a înțeles imediat. Hazelwood era pe cale să fie umilit în cel mai politicos, dar devastator mod. Ar fi fost și o umilință publică, dacă nu avea să găsească o altă cale de ieșire din salonul imens.

S-a întors către însoțitorul ei.

– Ați mai fost aici? l-a întrebat.

– Da, desigur, sora mea și ducesa...

– Unde m-aș putea ascunde?

– Să vă ascundeți? a întrebat el șocat de-a dreptul.

– Să fiu... singură? Trebuia să-l găsească pe Hazelwood înaintea ducelui. Ochii i s-au mărit. Am nevoie de un moment în care să fiu singură, i-a spus ea, aruncând o privire după silueta înaltă a ducelui, care nu părea să se grăbească.

– Atunci, urmați-mă.

Însoțitorul și-a dat seama că era vorba despre o chestiune urgentă și, luând-o de braț, a condus-o în afara salonului, ocolind o pereche de canapele de catifea, printr-o boltă suficient de lată și

înaltă, încât ar fi putut trece chiar și un car al împăratului roman. A arătat spre o ușă, chiar dincolo de boltă. Jane i-a mulțumit și a trecut de ușă într-un spațiu răcoros, întunecat, slab luminat, care mirosea a umezeală și a pământ. Peretele său interior se întindea pe lungimea salonului. Peretele său exterior de sticlă era înghețat. S-a uitat în stânga ei la o serie de nișe unde erau așezate niște bănci luminate de lumânări așezate în felinare de sticlă.

– Ți-ai găsit deja un soț? s-a auzit vocea lui Hazelwood din întuneric.

Ea și-a ghidat pașii după mormăiala lui.

– Știai că vei fi alungat în seara asta.

S-a ridicat în picioare în întuneric. Vedea pânza albă de la gâtul lui și strălucirea ochilor.

– Palmierii din ghivece nu au avut nimic de obiectat față de prezența mea.

Ea a presupus că erau singuri în camera lungă, dar s-a apropiat suficient de mult pentru a vorbi încet.

– De cât timp ești aici?

Era atât de rece, încât a început să se zgribulească de frig.

– De destul de mult. Ai găsit un octogenar potrivit?

– Nu. Am găsit un tânăr baron promițător.

Ea s-a apropiat de el.

– Și mai bine. Vine să se întâlnească cu tine aici?

Ea l-a apucat de haină și l-a tras.

– Desigur că nu. M-ai avertizat cu privire la o astfel de întâlnire în afara salonului.

– Corect. Totuși, iată-te, singură în întuneric cu... mine, trăgându-mă de palton. Un bărbat ar putea înțelege greșit.

– Ei bine, nu. Sunt aici într-o misiune.

– Știu. De a-ți găsi un soț. S-a aplecat înainte, fruntea lui atingând-o pe a ei.

Ea a rămas nemișcată. Respirațiile lor înghețate s-au amestecat. Ea a tremurat.

– În acest moment, am un alt obiectiv: să fac în așa fel încât ofițerul meu de protocol să nu fie alungat de la o petrecere selectă chiar de către gazda acesteia.

S-a îndepărtat de ea.

– A, ducele este aici.

– Da și nu este de acord cu prezența ta, care se pare că a fost observată de prietenii mamei tale.

– Așa se întâmplă în Londra. Te asigur că merit oprobriul lor pentru păcatele mele din tinerețe.

– Asta spui tu. Cu toate acestea, nu vreau să-mi văd ofițerul de protocol alungat în mod public de la o petrecere. Mai cunoști o altă cale de ieșire?

El i-a întins mâna și i-a îndepărtat mâinile de pe haină.

– Aceasta este una dintre calitățile noastre, ale celor proscriși. Haide.

Capitolul 12

Ni s-a spus că pericolul basmelor constă în faptul că ele stârnesc în mintea fetelor visuri deșarte de căsătorie cu un Făt-Frumos. Ne-au făcut să credem că, dacă nu smulgem din mâinile fetelor noastre poveștile despre Cenușăreasa, Albă-ca-Zăpada și Frumoasa Adormită și nu insistăm să citească Predicile lui Fordyce[1]*, se vor căsători prost. Și totuși, eroinele acestor povești sunt la fel de umile, vesele, abile și grijulii în cadrul domestic în care-și duce fiecare traiul, indiferent că este vorba despre un castel sau o casă modestă, încât oricare dintre ele poate să fie considerată un model de virtute feminină. Dacă există un pericol în aceste povești arhicunoscute, este cu siguranță acela că poveștile ignoră viața prințului fermecător. Nu există nici o cerință ca eroina să-l înțeleagă, să-i cunoască trecutul, să-i cunoască destinul în această lume. Ea este lăsată să-și imagineze că povestea este în întregime despre salvarea ei, nu a lui.*

Ghidul vânătoarelor de soți

Jane nu ar fi vrut ca slujba să se să se termine. Timp de o oră se simțise ca o englezoaică veritabilă, ca și cum ar fi fost acasă. Psaltirea roșie, uzată, din mâinile ei, cadența sobră a rugăciunii, lumina care cădea în interiorul alb și pur al capelei de la ferestrele de sus o transportaseră înapoi în trecut pe vremea în care, împreună cu tatăl ei, venea la slujbele de duminică pentru a se ruga pentru mama.

Până în momentul în care intrase în capelă împreună cu bunica ei, își amintise puțin din copilăria ei londoneză. În timp ce trecea din pridvorul întunecat în biserică, amintirile au copleșit-o, învăluite în mirosul de lumânări și sunetele alerte ale preludiului de orgă. L-a auzit pe Hazelwood șoptindu-i în ureche:

[1] *Predici pentru tinerele femei* (1766), numită adesea *Predicile lui Fordyce*, este un compendiu de predici în două volume, compilat de James Fordyce, un cleric scoțian, care au fost rostite inițial de el și de alții.

– Oricare dintre bărbații singuri, sub patruzeci de ani, din această mulțime, poate fi un pretendent eligibil pentru tine.

Apoi a dispărut, după ce îi simțise răsuflarea în ceafă zile întregi. Nu înțelegea încă motivul dispariților lui și se întreba ce naiba l-a alarmat atât de mult la o slujbă de duminică la biserică, de fugise de lângă ea.

Împreună cu bunica ei se despărțiseră de Margaret în spatele bisericii. Margaret s-a strecurat într-o strană din spate, undeva în dreapta lor, alăturându-se unui grup format din trei doamne și doi domni, care și-au înclinat capul când au văzut-o.

Un domn cu părul alb și cu o tunsoare îngrijită a fost atent la sosirea bunicii ei și a venit să-și ofere brațul pentru a o ajuta. În timp ce treceau pe culoar, Jane a auzit șoapte în urma lor. În naosul bisericii unde stăteau Jane și bunica ei, băncile întunecate, drepte, cu pernele lor de catifea albastră, i-au devenit pe loc familiare, de parcă nu ar fi trecut nouă ani de la ultima slujbă de duminică la care asistase o dată pe săptămână, după cum se obișnuia la Londra. Slujba a urmat tipicul obișnuit de crezuri și colecte și rugăciuni pentru rege, cler și popor. Doar frământările ei cu privire la dispariția bruscă a lui Hazelwood i-au tulburat gândurile. Hazelwood avea propriul mod de a acționa, ocupându-i mintea exact când se hotărâse să nu se mai gândească la el.

Acum, cei care se rugau în strană, au început să se agite, luând cărțile de rugăciune în mâinile lor înmănușate. Urmau să cânte o odă și un imn religios. În jurul ei, paginile subțiri ca foița de ceapă ale cărților de imnuri foșneau și oamenii și-au dres glasul. Și-a ajutat bunica să se ridice în picioare. Organistul nevăzut a atins clapa, marcând nota de început a unui imn de slavă. Chiar atunci, un domn cu umeri largi, într-o haină albastră, și-a făcut apariția în strană, forțându-i pe toți cei prezenți să se întoarcă spre stânga. Congregația a început să cânte și Jane și-a regăsit vocea. A fost o melodie emoționantă menită să trezească un spirit de războinic.

Pe măsură ce sunetele orgii s-au stins, o procesiune de oameni îmbrăcați elegant a umplut culoarul, ocupanții stranelor din primul rând fiind cei care conduceau grupul de enoriași. Efortul de a o ajuta pe bunica să se ridice și să pășească pe culoar i-a captat atenția timp de câteva minute, în timp ce mulțimea trecea. Când,

în cele din urmă, au început să se miște, atenția lui Jane s-a îndreptat spre o femeie elegantă, îmbrăcată în mătase de culoare cenușie, cu păr castaniu, grizonant la tâmple. Ceilalți participanți la slujbă s-au înclinat în fața ei și au salutat-o fără să aștepte să le răspundă la salut.

– Contesa de Vange, i-a șoptit bunica la ureche. Este o protectoare cunoscută a acestei capele și o obișnuită a slujbelor de duminică. Prietenul tău, Hazelwood, este fiul ei.

De îndată ce bunica ei i-a spus toate acestea, Jane a văzut asemănarea. A făcut-o să înțeleagă mai bine ceea ce descrisese tânărul Hazelwood cu privire la familia lui. Și chiar mai mult de atât. Hazelwood s-a înșelat dacă a crezut că mama lui avusese aceleași sentimente ca ale tatălui său în ceea ce-l privește. Fața trasă a contesei și orgoliul ei rănit erau semne ale unei femei care suferea în urma unei pierderi importante.

– Să mergem. Margaret ne așteaptă cu grupul ei de la Biblioteca din Ultima Strană. Ar fi mai bine să scăpăm cât mai repede de toate aceste obligații.

Margaret a făcut prezentările. Ceilalți au zâmbit și au dat din cap către Jane și au privit-o surprinși pe bunica ei. Comentariile lui Hazelwood despre eventuali pretendenți s-au amestecat în capul ei când Margaret l-a prezentat pe căpitanul Simon Mudge, un ofițer de marină în retragere, cu favoriți castanii aranjați în stil cazon, care porneau de la urechi până la maxilarul său pătrat, punându-i în evidență linia fină a chipului și Thomas Bickford, un bărbat înalt și slab, de o paloare care-ți sărea în ochi, un avocat văduv al consilierului regelui. Surpriza a fost că surorile gemene ale tatălui ei, Cassandra și Cordelia, în paltoane îmblănite și bonete asortate cu blană de vulpe, făceau parte din grup, fiind de departe cele mai elegante. Ultima membră era Lucy Holbrook, o tânără într-o haină simplă de lână, de un albastru-închis, care însă nu-i umbrea frumusețea remarcabilă. Toți țineau strâns câte o carte în mână.

– Nu suntem biblioteca Mudd, dar punem cărțile în mișcare, i-a mărturisit Cordelia, întinzând cartea pentru a fi examinată de Jane. Ai citit cea mai recentă poveste de dragoste medievală a doamnei Raby?

Jane a clătinat din cap.

– Sunt povești care îți dau fiori. Îți împrumut primul volum când îl va termina Cassandra de citit. Este cea mai lentă cititoare din grup.

– Da, dar, spre deosebire de Cordelia, nu uit niciodată ceea ce am citit. Ea este cea care ține pe loc grupul recitind o carte pe care a citit-o cu o lună mai devreme.

Grupul s-a îndreptat spre ușă. Margaret a preluat conducerea, împreună cu Lady Eliza. Jane l-a căutat din priviri pe Hazelwood când domnul cu umeri largi care sosise mai târziu s-a apropiat de ea.

– Jane Fawkener, nu-i așa? Mi s-a spus că vei fi aici. Lasă-mă să te privesc mai bine. Vocea lui puternică a răsunat în biserica din ce în ce mai goală. Eu sunt unchiul tău Thaddeus, nepoată.

Jane și-a ridicat privirea spre un domn cu obrajii trandafirii, cu ochi albaștri zâmbitori. Acum, că îl putea observa îndeaproape, a sesizat starea precară a hainei lui.

– Unchiule Thaddeus, bună ziua.

– Îmi fac doar datoria, să știi. S-a uitat în jur. Am început să vin aici după ce mama ta a murit. Să mai pun un cuvânt sau două, știi – a ridicat privirea spre cer – în numele ei. Nu că ar avea nevoie de așa ceva din partea unui simplu ofițer de marină ca mine. A fost întotdeauna o fată bună, chiar și atunci când era supărată din cauza tatălui tău. Și-a dres glasul. Acum, dacă nu te superi, probabil că el este cel care are nevoie de toate rugăciunile tale, nu-i așa?

– Are nevoie de mai mult decât de rugăciunile mele, unchiule. Are nevoie de ajutorul nostru. Sunt sigură că este în viață și probabil este în pericol. Jane vorbea încet, dar destul de clar, convinsă că nimeni altcineva nu o putea auzi în murmurul general al oamenilor care se îndreptau spre ieșire. Unchiul ei a ridicat din sprâncene și a privit în jur.

– Vorbești serios, nepoată?

Ea a dat din cap. Sprâncenele lui s-au încruntat puternic, iar el i-a oferit brațul. Din nou, Jane a trebuit să depășească acel moment de ezitare, prinsă între stilul de viață din Halab și cel din Londra. Ea l-a luat de braț și s-au îndreptat împreună spre ușa bisericii. Mulțimea s-a răsfirat, dar unchiul ei a privit în jur înainte să vorbească din nou.

– Tatăl tău ți-a lăsat o hartă? Oferea mereu hărți oamenilor, de parcă am fi fost cu toții gata să pornim într-o aventură.

– Ți-a dat și ție una, unchiule?

– Nu, dar am una, pe care i-a dat-o mamei tale cu mult timp în urmă. Nu mai știu pe unde este, dar dacă ai una, cel mai bine ar fi să o păstrezi pentru tine. Nu lăsa pe nimeni să o vadă.

S-a uitat din nou în jur, deși culoarul era acum aproape gol.

Ea a dat din cap. Încă din primul moment în care o văzuse înțelesese că harta din *Ghidul vânătoarelor de soți* este foarte importantă. Acum o mistuia curiozitatea să vadă harta unchiului ei. Ea s-a uitat în jur. Nimeni nu părea să observe conversația lor. Prietenii de la Biblioteca din Ultima Stranã erau strânși la baza treptelor capelei, discutând și râzând.

Unchiul ei s-a întristat.

– Ei, cel mai bine mi-aș vedea de ale mele, nepoată. Ai și alte lucruri mai importante de făcut, nu-i așa? Bunica ta mi-a spus că ești în căutarea unui soț. Nu vreau să-ți compromiți șansele vorbind cu un bătrân ca mine.

– Sper că pot să vorbesc și cu familia, unchiule Thaddeus, și să și reușesc să-mi găsesc un soț.

Jane i-a zâmbit. Nu intenționa să-i ceară direct harta pe care o avea de la tatăl ei, dar voia neapărat să o vadă.

– Pot să-ți fac o vizită, unchiule? Ești de acord?

Chipul i s-a luminat.

– Desigur, fata mea. Ai un fel de însoțitor, nu-i așa?

– Da.

– Ei bine, am doar o casă de burlac în Hampstead, dar servitorul meu poate face o ceașcă decentă de ceai. Vei veni să bei un ceai cu mine în după-amiaza asta?

Jane a dat din cap. Unchiul ei avea o hartă a tatălui ei. Avea să-l convingă pe Hazelwood să o însoțească.

– Mulțumesc, unchiule Thaddeus.

Ea s-a alăturat membrilor Bibliotecii din Ultima Stranã, în timp ce enoriașii care participaseră la slujbă așteptau sosirea trăsurilor. Margaret i-a zâmbit. Însoțitoarea bunicii ei arăta diferit după discuția cu prietenii ei, mai vioaie, mai strălucitoare, aproape veselă. Jane ar trebui să-și scoată bunica mai des în lume.

– Acum, că știi mersul lucrurilor, domnișoară Fawkener, va trebui să-ți aduci o carte de rugăciuni data viitoare.

– Așa voi face, i-a răspuns Jane zâmbind.

Pe partea cealaltă a străzii înguste, Hazelwood a apărut din spatele trăsurii și s-a întrebat dacă o văzuse pe mama lui părăsind biserica.

Până la urmă, Jane nu a putut scoate nimic de la el în legătură cu familia lui, în afară de faptul că a recunoscut că avea o soră mai mare, căsătorită. Când conversația a revenit la subiectul cu ceremonia de învestitură, Jane a reușit să-l convingă să o ducă la Hampstead doar în momentul în care a refuzat să mai exerseze chiar și un minut în plus și când a cedat, promițându-i că se va întoarce în trăsura lui de la serata muzicală organizată de verii ei în acea seară.

Conacul alb al unchiului Thaddeus era ascuns printre alte case aflate pe un deal care dădea într-o pârloagă. O alee îngustă trecea pe lângă grădina cu ziduri înalte, iar interiorul era amenajat precum cel al corabiei care o adusese pe Jane înapoi la Londra, cu pereți acoperiți de lambriuri de lemn, de care atârnau instrumentele de alamă specifice meseriei de marinar – ceasuri, barometre și sextante.

Unchiul Thaddeus i-a condus în micul salon întunecat, invitându-i să ia loc pe niște scaune masive, tapițate cu o piele destul de uzată. Servitorul lui a adus tava de ceai și a așezat-o pe un cufăr vechi marinăresc, care trona în mijlocul încăperii. Ceaiul era slab, vesela de modă veche, uzată și ciobită, iar farfuria cu biscuiți, destul de sărăcăcioasă. Un foc slab ardea în cămin. Unchiul ei era fie foarte cumpătat, fie nu mai avea bani. O perioadă au vorbit despre casă și despre cum banii obținuți în urma împărțirii bunurilor de pe navele capturate i-a permis să se stabilească în acel conac atunci când s-a retras din marină. Un loc gol, de forma unui pătrat, aflat pe lambriurile deasupra căminului i-a atras atenția lui Hazelwood.

– Vă lipsește o pictură, căpitane Drummond?

Unchiul Thaddeus și-a lăsat jos farfuria cu ceai și și-a tamponat mustața cu un șervețel.

– Așa este, Hazelwood. Sper ca nepoata mea Jane să-mi dea o mână de ajutor în această chestiune, dar să începem cu începutul. I-am promis că îi voi arăta una dintre hărțile tatălui ei.

Thaddeus s-a ridicat de pe scaun și le-a făcut semn amândurora să se ridice, pentru a traversa încăperea spre un birou masiv situat sub o fereastră rotundă, ca hubloul unei nave. A aprins o lampă.

– Nu credeam că mai țin minte pe unde am pus-o, dar se pare că am găsit-o destul de repede.

A derulat o foaie de hârtie groasă și îngălbenită și a întins-o pe birou, fixându-i capetele cu o busolă și cu niște bucăți de lemn udate de apa mării și un obiect ca niște bucle de fier, necunoscut lui Jane.

Și-a ascuns dezamăgirea când a constatat că era o hartă a orașului Oxford, cu locațiile vechilor colegii, marcate cu simbolurile lor caracteristice.

– Cred că este una dintre primele hărți pe care i le-a trimis mamei tale înainte de a se căsători, a spus unchiul ei. Poate chiar prima.

– Și i-a mai trimis și alte hărți? a întrebat Hazelwood.

A trasat cu degetul un drum care pornea din centrul hărții, de la Banbury Road de-a lungul St. Giles Street, prin oraș, până la locul unde râul Cherwell se întâlnea cu Tamisa, în partea de sud.

– A fost traseul pe care mergeau ei, a răspuns unchiul ei. Vezi aceste notițe? A arătat spre o pereche de inițiale înscrise pe hartă, ca acelea pe care Jane le găsise în cartea ei. EF, JL? a adăugat.

– Da, le văd. Ce semnifică? l-a întrebat Hazelwood.

– Inițialele tuturor membrilor familiei, dacă înțelegi ce vreau să spun.

– A!

– EF, păi, asta e bunica ta, Jane, Lady Eliza Fawkener. Și JL, aceasta este mama mamei tale, Julia Leigh.

Jane a dat din cap. Ea chiar a înțeles despre ce era vorba. Perechile de inițiale scrise cu cerneală punctau harta așa cum perechile de inițiale punctau paginile din *Ghid*.

– George și Julia s-ar amuza copios cu privire la acele inițiale, cred. Familiile, vedeți voi, s-au opus căsătoriei lor. Și Fawkener, și Drummond. Julia trebuia să se căsătorească cu un tip ales de părinții noștri, așa că Fawkener și Julia au inventat un mod secret de a comunica.

– Ce-și comunicau? a întrebat Hazelwood.

– Când erau despărțiți, iar el era la Oxford, îi scria că plănuia să viziteze un membru al familiei. Era felul lui de a-i spune unde și când se vor întâlni. Avea inițiale pentru locuri speciale din Londra unde se puteau întâlni când el era în oraș.

– Așadar, a spus Hazelwood, avea harta și, când primea o scrisoare, studia harta și știa unde să se întâlnească cu el?

– Corect. Ar fi scris ceva de precum: „Îl voi vizita pe unchiul Matthew, la ora ceaiului". Atunci ea știa că trebuie să meargă la

St. Martin sau într-un alt loc care avea legătură cu inițialele. Sau i-ar fi scris că vine să-l viziteze pe Henry, iar ea știa că voia să se întâlnească cu el în Grădinile St. George, unde este îngropat regele Henric. Thaddeus le-a zâmbit, încântat să le dea aceste explicații. Aceasta hartă a Oxfordului a fost prima dintr-un șir lung. I-a lăsat una și când a plecat în străinătate, imediat după ce s-au căsătorit, la prima lui misiune. Unchiul Thaddeus și-a dres glasul. Am vrut să spun, aventură, pentru că voia ca ea să fie sigură că poate să-i urmărească traseul. Erau niște vremuri destul de tulburi pentru cei rămași pe continent.

Jane a studiat harta. A recunoscut aceleași seturi de inițiale pe care le găsise și în cartea ei.

– Unchiule Thaddeus, știi cine sunt toți acești oameni? RD și HD?

Sprânceana lui Thaddeus s-a încrețit.

– A trecut mult timp de când nu m-am mai gândit la ei, dar aceștia sunt frații mei decedați – Richard și Henry. A bătut cu degetul harta în locul unde erau trecute inițialele JW. Acesta este fratele bunicului tău, John Walhouse, cred. Și – a indicat cu degetul un alt set de inițiale – acesta este Frederick Walhouse, care a murit de tânăr. Și bunica ta îi are notați pe toți în actele nobiliare sau în Biblia ei.

Jane nu și-a ridicat privirea de pe hartă. Nu se înșelase. Cărticica ei era plină de indicii despre traseul tatălui ei, iar acum înțelegea codul din două părți al tatălui ei. Pentru a-i urmări o călătorie, aveai nevoie de harta marcată și de scrisori, cele cu anostele discuții despre familie. A ajutat-o faptul că știa multe despre arborele genealogic, un domeniu în care el o instruise bine.

Ea și-a ridicat privirea și l-a surprins pe Hazelwood că o urmărea, amintindu-i de încă un lucru de care trebuia să aibă grijă: un ofițer de protocol, care era omul guvernului și care deținea acum cheia de a descifra comunicațiile secrete ale tatălui ei.

– Poți să iei harta, nepoată. Până la urmă, a fost a mamei tale.

Stânjenit, unchiul Thaddeus a lovit-o ușor pe umăr și a început să ruleze harta.

– Mulțumesc, unchiule. Mă bucur că mi-o dai. Am puține lucruri care i-au aparținut.

Thaddeus și-a dres glasul.

– Nepoată, te deranjează să-i faci și unchiului tău un mic favor?

– Dacă pot, cu plăcere, unchiule.

Unchiul Thaddeus a legat o panglică neagră în jurul hârtiei rulate și a arătat cu ea spre lambriul gol de deasupra șemineului său.

– Există un tablou care îmi aparține și pe care tatăl tău l-a păstrat în siguranță în lipsa mea. Acum a ajuns pe mâna verilor tăi și mi-aș dori să mi-l înapoieze.

– Un tablou, unchiule?

– Se numește *Nelson Turning a Blind Eye*[1]. Cât de inteligentă poate fi această denumire! Este vorba chiar despre marele erou, care, în plină bătălie, și-a pus luneta la ochiul lui orb, refuzând astfel, cu bună știință, îndeplinirea unui ordin, obținând astfel victoria. Tabloul a fost pictat de unul dintre pictorii ale căror lucrări grandioase aveau doar subiecte de istorie.

– Cum de a ajuns în mâna verilor? l-a întrebat Hazelwood.

Thaddeus a clătinat din cap.

– Când au devenit proprietarii reședinței Fawkener, ei au revendicat și toate bunurile aferente. Ar fi trebuit să fiu prezent când s-a citit testamentul tatălui tău, nepoată. S-a petrecut totul al naibii de repede. Cineva de la Ministerul de Externe trebuie să-i fi anunțat deja că tatăl tău murise, pentru că au citit testamentul înainte să apară vreo știre oficială despre el. Am avut norocul să-mi dau seama ce se întâmplase din discuțiile de la Amiralitate, dar am întârziat puțin, iar Lady Phoebe era deja în posesia tabloului.

– Unchiule, este vorba despre tabloul mare de deasupra scării?

– Acela este. Destul de impunător, cred că trebuie să aibă un metru și jumătate lățime și aproape doi metri înălțime. Adevărul este că nu o văd pe Phoebe să-i pese de o astfel de pictură. Nu este deloc stilul ei.

Jane a dat din cap. Și-a amintit de acel tablou, mai mult pentru ceea ce era în spate lui decât pentru imaginea reprezentată. Nu

[1] În 1801, la Copenhaga, Nelson, care nu vedea cu un ochi, a condus atacul împotriva unei flote de corăbii olandeze și norvegiene. În timpul bătăliei, superiorul lui Nelson, amiralul Hyde Parker, a dat semnalul de retragere. Când oamenii lui Nelson au văzut semnalul, l-au anunțat imediat. Nelson a scos apoi luneta și a pus-o la ochiul cu care nu vedea. Se spune că ar fi rostit următoarele: „Am un singur ochi și am dreptul să fiu orb uneori. Chiar nu văd semnalul". Nelson le-a ordonat oamenilor săi să continue lupta, iar câteva ore mai târziu, după o luptă grea, a ieșit învingător.

putea să iasă din casă în seara asta cu pictura unchiului ei ascunsă sub mantie.

În trăsură, Hazelwood s-a întors spre ea.

– Îți dai seama că dragul tău unchi Thaddeus pare să ducă lipsă de finanțe în această perioadă.

– Am observat.

– Cu siguranță intenționează să vândă acel tablou. Deci, îl furăm în seara asta?

Jane s-a întors spre el.

– În a doua mea noapte de vânătoare de soți?

– Te grăbești să-ți găsești un soț, nu?

– Tu ce crezi, cam câți domni ar trebui să am în vedere înainte să fac o alegere? Cinci, șase sau douăzeci?

– Sună de parcă ai face angajări.

– Aș putea? O reclamă în ziare ar fi o metodă mai eficientă de a-mi găsi exact bărbatul pe care-l doresc?

Jane a zâmbit pentru sine în timp ce el întorcea trăsura la capătul aleii înguste. Cel puțin, preț de câteva clipe, îl făcuse să uite de picturi și hărți.

Era întuneric când Hazelwood s-a întors la club și începuse să se lase frigul. Mai devreme îl trimisese pe Wilde cu o misiune, iar Miranda preluase temporar sarcinile tânărului, aducând o tavă cu sendvișuri și cafea. El a rugat-o să-i aducă ceea ce el numea copia clubului pentru *Ghidul vânătoarelor de soți*.

Trăgând un scaun lângă foc, s-a așezat să recitească paginile cărții, gândindu-se la ceea ce aflase de la unchiul lui Jane și la ceea ce ar mai trebui să descopere. Citise zeci de scrisori ale lui George Fawkener, care fuseseră copiate de un om de la Ministerul de Externe, dar Hazelwood doar le lecturase, fără să acorde prea mare atenție pasajelor referitoare la legăturile de familie, trecând peste veștile despre ceaiul cu mătușile, plimbările cu unchii și vizitele la veri. Încercase să descopere orice indiciu cu privire la situația prietenilor Angliei din Orient. Greșise. Se pare că ar fi trebuit să se concentreze exact pe acel aspect pe care îl ignorase, mai precis pe relatările lui Fawkener despre vizitele la rude. Acesta era codul.

Și-a întins picioarele și și-a sprijinit cizmele de apărătoarea din bronz a șemineului. Întrebarea era – cât de bine cunoștea Jane codul

tatălui ei? În după-amiaza aceasta, nu lăsase să se vadă nimic, nici pe chip, nici în comportamentul ei. Cu toate acestea, era aproape sigur că ea cunoștea codul și, pe lângă carte, mai avea și o secvență de puncte marcate pe o hartă. S-a întrebat dacă ea avea și harta aferentă. Oare codul și harta îi garantaseră că tatăl ei trăiește?

A răsfoit din nou cărticica. Perechile de litere codificate au apărut fie pe paginile din stânga sau din dreapta, în colțul de sus sau de jos pentru a transmite un element al călătoriei lui Fawkener, rămas încă neelucidat. În timp ce își frământa mintea în privința posibilităților, un pasaj i-a atras atenția și l-a citit:

Prima seară în societate a celei aflate la vânătoare de soți va fi un succes chiar în eventualitatea în care doar un singur domn din mulțime o remarcă. Cu toate acestea, fără a-i știrbi din frumusețe și calități, elementul de noutate al apariției ei printre fețele familiare din celelalte Sezoane o va ajuta să atragă atenția. Tinerețea ei și dorința de a mulțumi și de a fi mulțumită de cei care îi țin companie îi vor încuraja pe domni să stea lângă ea suficient de mult pentru a-i descoperi atât farmecele caracterului, precum și înfățișarea. Tinerii se vor lupta pentru a-i câștiga atenția, dar o femeie prudentă nu va pierde nici o ocazie de a-i cunoaște mai bine, până în momentul în care va descoperi un defect de caracter peste care nu va putea să treacă cu vederea și care o va face să-l elimine pe acel domn dintre pretendenții ei.

Ghidul vânătoarelor de soți

În seara aceasta, Jane ar putea fi noutatea petrecerii, o fată așa cum Allegra nu ar putea fi niciodată. Aveau să fie puțini bărbați care ar observa această diferență, dar, chiar și în cazul în care unul singur ar vedea-o pe Jane în adevărata ei lumină, totul s-ar schimba. Lui Hazelwood nu îi plăcea asta. Avea de partea lui avantajul timpului petrecut în prezența ei, nenumăratele ocazii în care să o privească și să-i susțină privirea, să facă o glumă, să se atingă în așa fel încât i-ar putea trezi senzualitatea adormită. Dar nu se putea bucura de nici unul dintre avantajele pe care le-ar fi avut un pretendent. Nu putea fi onest față de ea.

El avea o misiune de îndeplinit. A închis cărticica și s-a ridicat, s-a întins și s-a îndepărtat de lângă foc. Trebuia să pună mâna pe

exemplarul lui Jane, cel pe care-l purta cu ea tot timpul. Trebuia să o încânte, să o inducă în eroare și să o păcălească până când ar fi ajuns în posesia cărții. Și apoi ar trebui să găsească și harta corespunzătoare. Iar faptul că Jane Fawkener ar învăța între timp să flirteze, să danseze și să se bucure de atenția a zeci de bărbați din înalta societate, nu ar trebui să conteze deloc pentru el.

Dând curs rugăminții lui Clive și fără să țină cont de obiecțiile lui Hazelwood, Jane a sosit înaintea celorlalți oaspeți pentru a se întâlni cu familia. A fost condusă în vestiarul verișoarei ei Phoebe, unde o pereche de servitoare se agitau să retușeze atât coafura ei, cât și pe cea a Allegrei pentru evenimentul din acea seară. Phoebe a studiat cu atenție ținuta lui Jane.

– Nu am ce să-ți reproșez, Jane, doar îți recomand să aplici în mod regulat loțiunea Gowland pentru pistrui. Îți vom trimite o cutiuță cu această loțiune chiar în seara asta, iar servitoarea ta ți-o poate aplica la culcare.

Verișoara ei s-a întors pentru a-și examina cu un ochi critic propria-i înfățișare și a-i da ordin servitoarei sale cu privire la unele ajustări ale coafurii, iar Jane a profitat de șansă pentru a ieși neobservată din cameră. Trebuia să-și îndeplinească promisiunea făcută unchiului ei în privința tabloului. Jane s-a oprit în hol în timp ce zgomotele servitorilor care se pregăteau pentru petrecere răzbăteau de jos până pe scara principală. De o parte și de alta erau uși ascunse, pe care cu greu le distingeai în perete, una dintre ele ducând spre scara servitorilor și cealaltă spre o cameră secretă, aflată deasupra scării impunătoare, chiar în spatele tabloului unchiului ei. A străfulgerat-o o amintire din vremea copilăriei care a făcut-o să întindă mâna involuntar pe sub stucatura peretelui pentru a împinge zăvorul ascuns. Ușa s-a deschis și ea a pășit în întuneric.

A tras adânc aer în piept, inhalând mirosurile de mucegai ale lucrurilor care zăceau acolo, uitate de ani de zile. Faldurile destrămate ale unei haine de lână și mătasea alunecoasă și parfumată a unei vechi pelerine de seară o înconjurau de parcă ar fi purtat din nou *chadri*, acoperământul ca un cort pe care o femeie decentă îl purta în locurile publice în Orient. În spatele măștii din plasă și ascunsă sub pliurile albastre ale *chadri*-ului ei, urmărise de-a lungul anilor

oaspeții și gazdele tatălui ei. Tăcută și neobservată, ar fi putut la fel de bine să se simtă ca și cum ar fi fost ascunsă într-un dulap.

Pe când avea zece ani, tatăl ei i-a arătat gaura ascunsă în tabloul masiv al unchiului ei. Un panou din perete a alunecat într-o parte, expunând spatele tabloului. Tatăl ei îi dăduse sarcina de a urmări un grup de bărbați care soseau la o întâlnire și de a-i spune, dacă putea, care dintre ei sunt de partea lui și care sunt împotriva lui. Măcar dacă ar fi fost la fel de ușor și acum. A găsit încuietoarea și a dat panoul deoparte. Un fascicul de lumină a apărut prin gaură. Trucul era să nu atingi pânza. În spatele ei, ușa secretă s-a deschis. Ea și-a ridicat mâna pentru a acoperi gaura.

Capitolul 13

Este necesar să cultivați arta conversației. Trebuie să vorbiți în timp ce dansați, cu excepția celor mai ritmate dansuri populare și a valsurilor. Dar cum să învețe o tânără vânătoare de soți arta conversației? Exersând-o, desigur.

Există în fiecare societate un subiect pe care persoane complet necunoscute îl abordează cu ușurință și prin care își semnalează dorința de a continua o discuție. La Londra acest subiect este vremea. Odată ce sunteți sigure de interesul partenerului dumneavoastră de a conversa cu dumneavoastră, puteți afla multe discutând despre vreme. Pălăvrăgind despre ploaia sâcâietoare, sau despre un îngheț sever, sau despre seceta care afectează recolta, tânăra vânătoare de soți poate să-și dea seama de amabilitatea, inteligența și grija atât față de ceilalți, cât și față de propria persoană de care dă dovadă partenerul ei de conversație.

Inevitabil, subiectul vremii se va epuiza, la fel ca norii care se risipesc după ploaie. Acesta este momentul în care tânăra vânătoare de soți trebuie să rămână cu mintea limpede. Există o serie de subiecte despre care nu trebuie să vorbești niciodată. Nu trebuie să comentezi aspectul fizic al nimănui, nici al rivalului tău, nici al tău, nici al celei mai ciudate persoane din încăpere. În plus, evită să vorbiți despre tine, despre realizările tale sau despre familia ta. Poți, pe de altă parte, să vorbești întotdeauna despre principii și artă și despre locul în care te afli.

Există printre subiecte abordate și unele despre care nu știi prea multe, dar care prezintă un mare interes pentru partenerul tău? Cu atât mai bine. Cunoștințele lui despre cricket sau despre cum arată cabina ofițerilor la bordul corăbiilor Majestății Sale sau despre procesul complicat ale zeciuielii sunt o ocazie de a-ți manifesta curiozitate. Încurajându-l să vorbească, nu numai că înveți ceva nou, ci îi și observi raționamentul și îi analizezi caracterul.

Ghidul vânătoarelor de soți

– Jane, știu că ești aici. Te ascunzi?

Ușa s-a închis și verișoara ei cea mică, Annabel, și-a croit drum printre mantii și paltoane.

Jane a respirat ușurată. Verișoara ei de treisprezece ani nu reprezenta nici o amenințare.

– Studiez terenul.

– Mamei nu-i va plăcea dacă îți strici coafura și rochia.

– Promite-mi că nu vei spune nimănui.

Annabel i-a promis solemn.

– Și ce studiezi în întuneric?

– Există o gaură prin care-i poți spiona pe ceilalți, chiar deasupra scării principale.

„Și poate o hartă secretă care mă va ajuta să-mi găsesc tatăl."

– Serios? O gaură prin care poți să spionezi? Nu sunt șoareci și păianjeni? Unde ești?

Jane a întins mâna și a dat de brațul lui Annabel.

– Vino și urcă-te pe cutia asta, dar nu atinge... peretele.

Ea și-a îndepărtat mâna de pe gaură, permițând să treacă o rază de lumină care a luminat fața lui Annabel. Aceasta s-a urcat pe cutie și și-a lipit ochiul de fanta minusculă.

– O! Poți vedea toată scara de la intrare și toată lumea care urcă. Cât de ingenios! Dar oamenii nu ne văd?

– Nu și dacă avem grijă să nu atingem pânza. Pictura unchiului ei ascundea gaura mică, poziționată în capătul celebrei lunete a lui Nelson, din bătălia de la Copenhaga. De jos, oaspeții ar vedea doar o licărire la capătul lunetei.

Tatălui ei i-a plăcut gluma. Annabel s-a îndepărtat de gaura de spionaj.

– Mi-am dat seama ce urmărești, Jane. Vrei să-i vezi pe acei domni care ar fi eligibili pentru tine. Cred că este un plan bun.

– Ai văzut pe cineva eligibil?

Jane a vrut să râdă de verișoara ei de treisprezece ani. Evident, vânătoarea de soți începea de timpuriu pentru fetele din Londra.

– Vrei să spui cineva tânăr? Annabel s-a întors în poziția ei privind de sus la oaspeții care soseau. Până acum am zărit doar bătrâni căsătoriți și doamne, dar nu îți face griji. Petrecerile mamei sunt

renumite, iar tinerii vin mereu târziu. Cum ai găsit această gaură de spionaj? Habar n-am avut de existența ei.

– Tatăl meu mi-a arătat-o.

Tatăl ei insistase ca ea să își dezvolte abilitatea de a observa modul în care oamenii își schimbau expresia când soseau la o întâlnire sau la o petrecere. Erau o duzină de gesturi mici prin care se putea citi onestitatea sau falsitatea.

– În sfârșit.

Annabel a oftat și s-a îndepărtat de pânză, iar Jane s-a aplecat în față pentru a arunca o privire. A văzut un tânăr îmbrăcat după ultima modă, într-o ținută neagră de seară, cu părul roșu tuns scurt, cu o față rumenă și candidă și cu o atitudine total lipsită de falsitate.

– Este unul dintre cei eligibili?

– O, da! Annabel a oftat din nou. Este Cecil Eversley. Are câini. Allegra nu-l va alege pentru că averea lui este prea mică pentru ea. Dacă ar fi Sezonul meu, aș vorbi cu el, dar mai trebuie să aștept trei ani, șapte luni și trei zile.

– O eternitate.

Annabel a oftat din nou, iar Jane a observat o pereche de fete în rochii albe, care au făcut o reverență verișoarei Phoebe și au salutat-o cu o înclinare din cap pe Allegra.

– Ce mai vezi acum?

Annabel a tras-o de mânecă pe Jane.

– Cred că pe rivalele Allegrei. Arată ca niște englezoaice veritabile în rochiile lor albe.

– Lasă-mă să văd. Annabel i-a luat locul lui Jane. O, fiicele lui Lady Rivers. Mama lor crede că sunt niște frumuseți răvășitoare, dar nu trebuie să-ți faci griji. Și tu arăți ca o englezoaică veritabilă în seara aceasta.

– Crezi?

Nu se simțea deloc așa. Ar trebui, a presupus ea, să se simtă emoționată și extrem de nerăbdătoare în această a doua ieșire în societatea londoneză. În schimb, avea sentimentul că vizionează o piesă de teatru, de parcă alți oameni ar fi implicați în acțiune și că ea avea să rămână în întuneric observând, emoționată pentru scurt timp, poate de suferința sau de fericirea actorilor, dar fără

a-și schimba rolul ei de simplu spectator. Și, mai târziu, avea să-i povestească toate astea lui Hazelwood.

Annabel a chicotit, cu privirea lipită de gaură. S-a îndepărtat și s-a răsucit într-un vârtej rapid, mișcând hainele și stârnind aerul mucegăit.

– Ce s-a întâmplat?

– Exact ce-i lipsea petrecerii date de mama.

Annabel a împins-o pe Jane la loc în spatele tabloului.

Un grup de întârziați, toți tineri, au urcat scările, vorbind și râzând, aruncându-și paltoanele și pălăriile majordomului Bolton și lacheilor. Printre ei, Jane l-a zărit Hazelwood, într-o atitudine nonșalantă, aruncându-și mantia pe o grămadă de haine îngrămădite în brațele unui lacheu. Hazelwood s-a uitat direct la tablou. De jos, părea imposibil să-l fure, fără să te ajuți de o scară și de câțiva complici, dar, dacă Jane i-ar fi spus despre ascunzătoare, Hazelwood mai mult ca sigur că l-ar fi furat. Sentimentul de a fi o simplă spectatoare la o piesă de teatru dispăruse. În schimb, a simțit că unul dintre actori o chemase din public să i se alăture pe scenă.

În spatele ei, Annabel a strănutat.

– Jane, ar trebui să cobori, dacă nu vrei ca Allegra să se bucure singură de compania tuturor acelor domni.

Jane a pus panoul la loc, a asigurat încuietoarea și i-a reamintit lui Annabel să nu spună nimănui.

Odată trecut de majordomul aflat sub asediu, Hazelwood a avut grijă să nu atragă atenția asupra lui. A evitat orice întâlnire cu cea pe care o însoțea și cu familia ei, a stat mai mult lângă ferestre și a evitat să privească spre oricine i-a aruncat o privire nedumerită, ca și cum l-ar fi putut recunoaște. A trecut o oră în care a ascultat o soprană italiană împopoțonată, a studiat modelul covorului lui Lady Strayde și a căutat-o pe Jane în mulțime. Nu s-a mai gândit la tablou. Văzuse de pe scări că nu aveau cum să-l fure chiar în acea seară. S-ar putea să-i ofere unchiului Thaddeus niște bani împrumut.

Chelnerii l-au ignorat, iar oaspeții înfierbântați stăteau atât de aproape unul de altul, de parcă ar fi fost parteneri în cel mai libertin dans permis. Fiecare debutantă arăta la fel. De când devenise un proscris, uitase de tirania modei, care dicta o uniformă pentru

tinerele respectabile, ceea ce le făcea aproape imposibil de distins. Un pian Broadwind, încă neatins, i-a indicat faptul că seara era departe de a se fi terminat.

A zărit-o în cele din urmă pe Jane, imediat după interpretarea sopranei. Ea și Allegra împărțeau capetele opuse ale unei canapele de mătase cu dungi verzi și aurii. Allegra a reușit să strângă în jurul ei nu mai puțin de patru admiratori, cărora, din capătul ei de canapea, le dădea ordine pe un ton superior, ca un colonel. Tinerii îi aduceau băuturi răcoritoare, îi țineau evantaiul sau făceau gesturi extravagante pentru a-i capta atenția, pe care trebuia să o împartă cu fiecare. La capătul opus al canapelei, Jane vorbea liniștită cu un tip cu părul roșu, Cecil Eversley, care se bucura de atenția ei totală și care, în opinia lui Hazelwood, nu s-ar fi potrivit niciodată cu Jane.

Hazelwood nu luase în serios joaca asta de a vâna un soț, sau nu credea că ea a luat-o în serios. Dar acum, că se afla în societate, unde alți bărbați erau liberi să o admire, să descopere acea sclipire din ochii ei când era pe punctul să spună ceva inteligent, se temea că un soț ar putea s-o descopere pe ea. Părul ei des era ridicat, expunându-i gâtul zvelt și adâncițurile de la baza lui. Rochia albă părea la fel de imaterială precum un nor. El a vrut să le spună admiratorilor Allegrei că se așezaseră la capătul greșit al canapelei, dar și-a dat seama că tinerii s-au îndreptat inevitabil într-acolo, exact cum procedase și el cu ani în urmă.

Jane habar n-avea unde se dusese Hazelwood. Din nou venise la o petrecere, de data aceasta fără să mai țină cont de înțelegerea dintre ei, unde era foarte probabil ca gazdele să-l dea mai degrabă afară, decât să-l așeze la loc de cinste.

Camerele erau pline de oaspeți, cei mai mulți dintre ei începând să se pună în mișcare după ce cântase soprana. Din poziția ei, de la capătul canapelei unde stătea Allegra, Jane nu putea vedea prea multe dincolo de fustele și vestele oaspeților care treceau prin fața ei. Tânărul pe care îl admira Annabel, Cecil Eversley, păruse atât de deprimat de atitudinea rece a Allegrei, încât Jane se decisese să-i vorbească.

– Am auzit că-ți plac câinii, îi spusese ea.

Se înseninase imediat și de atunci au continuat să discute. Mai bine zis, el vorbise mai tot timpul, dar asta îi lăsase creierul liber să

gândească la ce ar mai putea pune la cale Hazelwood. Nu ar fi trebuit să intre în casă. Trebuia să o ia pe Jane la sfârșitul serii. Acesta era planul. El făcuse glume despre furtul tabloului, iar ea spera că nu avea de gând să-și încerce norocul. Dar, intrând la petrecere, nu mai ținuse cont de ceea ce plănuiseră inițial.

Ea i-a zâmbit și mai mult și i-a dat lui Eversley o replică, încurajându-l să-și continue povestea despre unul dintre câinii săi care fătase mulți cățeluși. Bietul de el! Avea toate calitățile pe care ghidul ei le căuta, cu toate acestea, nu avea să fie niciodată unul dintre pretendenții la mâna ei, atâta timp cât Allegra era cea care avea dreptul de a decide în privința lui. S-a întrebat dacă avea de gând să mai aștepte până să-și aleagă o soție până la expirarea celor trei ani, șapte luni și trei zile ale lui Annabel și a încercat să-și amintească ce spunea *Ghidul* despre perseverență.

S-a gândit că dacă ar fi fost cu adevărat la vânătoare de soți, opțiunea ei ar fi total diferită de ceea ce se afla în acele momente în fața ei. Ar alege un bărbat capabil și neînfricat, care să nu țină cont de părerea celorlalți, dornic să se înfrunte cu autoritatea și nu să se încline în fața ei.

În clipa următoare, Lady Strayde a invitat-o pe Allegra în fața oaspeților să facă dovada talentelor ei muzicale. Allegra s-a ridicat. Eversley s-a oprit din pălăvrăgeală. Privirea lui s-a mutat de la Jane la Allegra, care le-a zâmbit celorlalți admiratori ai săi și s-a întors către Eversley. Fața i s-a colorat, o privire uluită de plăcere i-a apărut și s-a înfoiat, ca o pasăre care se pregătea să zboare. Cu o răsucire a capului și cu o privire rapidă și acuzatoare aruncată în direcția lui Jane, Allegra l-a apucat de braț pe Eversley și s-au dus împreună spre pian. Admiratorii ei s-au grăbit să o urmeze, iar această repoziționare a oaspeților și a scaunelor a lăsat-o pe Jane absolut singură. Ea a presupus că ar trebui să fie demoralizată, dar se simțea ușurată că putea să se bucure de singurătate.

Se gândea la acea privire din ochii lui Eversley când o atingere pe încheietura ei dreaptă a făcut-o să se întoarcă și să arunce o privire peste umăr. Hazelwood o ținea de braț și a tras-o între draperiile grele de catifea de la marginea unei ferestre ascunse în perete.

– Te-ai gândit cum să recuperezi tabloul unchiului tău?

– Ca să fiu sinceră, m-am gândit.

S-a întors hotărâtă cu fața către Allegra când fata a început să cânte. Oaspeții ocupau acum rândurile de scaune aurite dispuse aleatoriu cu fața spre pian.

– Nu ai de gând să-mi spui?

Ea și-a eliberat mâna din strânsoarea lui.

– Nu, pentru că nu ar trebui să fii aici, iar verii mei nu trebuie să te vadă.

– Grație minunilor arhitecturii engleze, am fost invizibil în ultimele două ore.

– Am convenit că mă vei lua mai târziu.

Au fost amândoi de acord că era puțin probabil ca un atacator să se năpustească asupra ei în timp ce Allegra Walhouse cânta la pian. S-a întrebat ce l-a determinat să-și schimbe planul. Acum, a luat-o de după umeri și și-a schimbat poziția.

– Dacă stai în poziția asta, nimeni nu mă va vedea.

– Dacă ai avea un pic de bun-simț, ai...

– Rămâne fidel planului? Ce plictisitor! Nu-ți plac bărbații anoști.

– Chiar așa? Mi-a făcut foarte mare plăcere să vorbesc cu Cecil Eversley acum câteva minute.

– Serios? Vrei să-ți spun cum mi s-a părut discuția dintre voi?

Ea a clătinat din cap. Era mult prea intuitiv.

– Cred că ar trebui să-ți spun, pentru binele planurilor tale de a-ți găsi un soț. Eversley stătea acolo, bătând câmpii, probabil despre câinii lui. Este recunoscut că vorbește numai despre ei. Stăteai acolo, îngăduitoare, politicoasă și chiar indulgentă, lăsându-l să-ți vorbească despre pedigree-ul vreunui câine și despre uimitoarea inteligență a animalului, cu mâinile încrucișate în poală și cu buzele fixate într-un zâmbet fix, asemănător cu *rigor mortis*.

Ea a râs și a simțit o privire ascuțită de mustrare a unei doamne onorabile cu turban, chiar dacă simțea cum Hazelwood o trăgea de panglicile albastre care-i atârnau de talia înaltă și o împingea înapoi, spre fereastră. Jane a avut senzația că încălca toate regulile recomandate de ghidul ei.

– Te înșeli atât de mult. Nu există un ghid și pentru tineri? Se pare că Eversley habar nu are cum să...

– Vorbească cu o femeie? Să flirteze măcar puțin?

– Nimic din toate acestea. Îmi place de el și mai mult din aceste motive.

– Nu-i va câștiga inima Allegrei, asta în cazul în care ar avea așa ceva.

Hazelwood i-a vorbit direct în ureche, astfel încât respirația lui i-a mișcat o șuviță rebelă. Nu s-a putut abține să nu se înfioare ușor.

– Cred că a câștigat deja inima unei fete.

Se gândea la sărmana Annabel. Cuvintele ei aproape că se pierduseră în ropotul de aplauze stârnite de prima interpretare a Allegrei, dar Hazelwood a tresărit de parcă ar fi simțit un pericol. Jane s-a uitat în jur, dar nu a sesizat nici o amenințare, moment în care Allegra a trecut imediat la următoarea ei piesă.

– Nu ar fi mai bine să te faci nevăzut în timp ce Allegra cântă la pian?

– Ești atât de nerăbdătoare să te întorci la Eversley?

– Doar îți sugerez că acum ar fi momentul potrivit pentru o ieșire discretă din scenă a unui oaspete neinvitat.

– Nu-ți face griji. Mă descurc.

– Este...

– Jane!

La auzul numelui ei, s-a întors și l-a văzut pe Clive.

– Ce faci, te furișezi? Mama nu ți-a oferit un loc în primul rând?

Când l-a văzut pe Hazelwood, zâmbetul lui a dispărut.

– Cum naiba ai intrat aici, sir? Mama mea va avea un atac de apoplexie dacă te vede.

Hazelwood a pășit în spatele lui Jane.

– Aceasta este reședința lui Lady Strayde, nu-i așa? Trebuie să fi confundat locul cu o locație cu mult mai distractivă. Plec.

– O secundă! Fața lui Clive s-a înroșit de furie. Nu știu ce drept ai să te dai drept o cunoștință a verișoarei mele, dar nu îți permit să o ademenești pe la colțuri într-un mod atât de meschin.

– Îți faci griji că prezența mea o va costa pe mama ta o invitație la celebrul bal Vange?

Clive a făcut un semn unui lacheu și i-a dat un ordin scurt. Hazelwood s-a înclinat în fața lui Jane, cu ochii aprinși de o satisfacție diabolică, și s-a întors spre ușile salonului, fără să lase impresia că s-ar grăbi.

Clive a luat-o de braț pe Jane și a bătut-o ușor pe mână.

– Omul ăsta nici măcar nu-și închipuie cât de nedorit este și aici, și în oricare altă parte. Profită de ignoranța ta.

– Ignoranța mea?

Jane nu s-a putut abține să nu-l întrebe. Ea și-a spus că, dacă ar fi să scrie vreodată un ghid pentru tinerele vânătoare de soți, ar include o listă cu acele gesturi condescendente pe care domnii le făceau frecvent și care ar trebui să-i descalifice din start ca potențiali soți. Prima pe lista ei ar fi bătaia ușoară pe mână.

– Este un desfrânat, plin de datorii pe care nu are cum să le mai plătească și este renegat de familia lui. Nu știi povestea, desigur, dar comportamentul lui scandalos aproape a ruinat-o pe sora mamei mele.

– Poți să-mi povestești?

Clive și-a controlat pentru o secundă limbajul, privirea lui urmărindu-l pe Bolton, care se apropia de ei împreună cu doi lachei. A dat din cap către majordom și a făcut un semn cu capul spre spatele lui Hazelwood.

– Poate că ar trebui să știi. Clive a șovăit. Hazelwood a oprit nunta mătușii mele, practic, a luat-o pe sus, cu sabia scoasă, și a scos-o afară din biserică. El a susținut că au avut o înțelegere și că ea a fost forțată să se căsătorească cu Stafford. Desigur, nimic din toate acestea nu s-a dovedit a fi adevărat.

– Când a fost asta? a întrebat Jane. În partea cealaltă, îl putea vedea pe Bolton, împreună cu doi lachei care se mișcau cu un scop clar în jurul oaspeților așezați, care s-au întors iritați spre ei, în ciuda interpretării frenetice a Allegrei.

– Acum câțiva ani. Eram tânăr, mai tânăr decât Percy. Trebuie să fi fost acum cinci sau șase ani.

Clive, de asemenea, îl privea mai degrabă pe Bolton decât pe sora lui.

„Pe când Hazelwood avea douăzeci de ani."

– Și mătușa ta s-a mai căsătorit vreodată?

– O, da, cu Stafford, desigur. Ea este o femeie împlinită, așezată la casa ei.

– Mă bucur că aud asta. Ar fi fost păcat dacă nebunia de moment a unui tânăr cu mintea înfierbântată ar fi compromis definitiv soarta unei femei.

Clive a râs.

– Ești șmecheră, Jane, să mă faci să recunosc că mătușa mea și-a revenit.

Odată, Jane și tatăl ei făcuseră un popas în timpul unei călătorii în luna lui Muharram[1], pentru a asista la un spectacol de teatru, o dramă plină de mistere, care s-a întins pe durata a zece zile, în care a fost reconstituită sacrificarea imamului Hussein la bătălia de la Karbala[2]. În afară de tatăl ei, singura prezență masculină, Jane fusese surprinsă când publicul a reacționat cu o durere la fel de intensă și incontrolabilă de parcă moartea eroului ar fi avut loc chiar în acea săptămână și nu cu secole mai devreme. Când ea i-a cerut explicații tatălui său, el i-a spus că familiile sunt cele care ascund cele mai multe nemulțumiri. Crede-mă, îi spusese, familiile au biblioteci și cufere pline cu ele. Și-a amintit incidentul pentru că tatăl ei fusese neobișnuit de serios. Nici un surâs și nici o privire jucăușă nu-i însoțiseră cuvintele, care, în schimb, fuseseră rostite ca un adevăr trist.

Hazelwood ajunsese deja la ușile salonului când s-a oprit pur și simplu să se uite la tabloul unchiului ei. Jane s-a încordat, dorindu-și ca el să continue să se miște pe măsură ce Bolton înainta.

Allegra a ajuns la ultimele acorduri ale reprezentației ei, publicul s-a agitat, iar un alt lacheu, cu ochii pe tava lui cu pahare și fără a-i mai putea observa la timp pe cei care îl urmăreau pe Hazelwood, a apărut direct în fața bărbaților care se apropiau. În momentul impactului, tava lui s-a înclinat, iar paharele au zburat. Oaspeții au sărit într-o parte când șampania a început se curgă, și când Jane a privit înapoi, Hazelwood dispăruse.

Jane a rămas privind cu atenție tabloul. S-a alăturat aplauzelor politicoase, întorcându-se să o privească pe Allegra care făcea o reverență auditoriului, sigură că Hazelwood ajunsese la aceeași concluzie ca și ea. Harta era ascunsă în tablou.

---

[1] Muharram este prima lună a calendarului islamic și este versiunea musulmană a lunii ianuarie, marcând Anul Nou islamic.

[2] Imamul Hussein a refuzat să-i jure loialitate lui Yazid, susținând în continuare valorile Profetului. Ca o consecință a afrontului lui, Hussein, împreună cu familia și adepții săi (inclusiv femei, copii și persoane în vârstă) au fost lăsați să moară de sete, iar în a zecea zi a lunii Muharram, imamul și 72 dintre adepții săi au fost uciși de armata lui Yazid în Karbala (Irakul de astăzi).

Capitolul 14

Contrar a ceea ce s-ar putea aștepta o tânără aflată la vânătoare de soți să sugereze acest ghid, ea nu ar trebui să se îndrăgostească. Nu este cu nimic mai avantajos să „cazi în cap", decât să cazi de pe un cal sau de pe un pod sau de pe o treaptă. Modul necontrolat în care cade un obiect și sfârșitul inevitabil al unei căderi care s-ar finaliza cu gâtul sau cu alte membre rupte nu este o metaforă potrivită pentru apariția unei afecțiuni profunde și de durată. Dragostea nu ni se întâmplă ca urmare a unei pure întâmplări sau a unui pas greșit. Nu apare în urma săgeților lui Cupidon și nici a tincturilor din flori exotice aplicate pe pleoape. Am putea descoperi că dragostea a început să se înfiripe sau că suntem prinși în mrejele iubirii, dar nu pentru că am căzut în cap, ci pentru că, pe un teren fertil, atent cultivat și îngrijit, dragostea a înflorit la vremea și la locul ei atunci când noi nici măcar nu eram atenți.

Ghidul vânătoarelor de soți

Hazelwood a ajutat-o pe Jane să urce în trăsură și a urmat-o fără să vorbească. A așezat o pătură peste picioarele lor. Felinarele care străjuiau trăsura difuzau o lumină slabă în interiorul rece.

– Ești sigură că vrei să pleci? Am putea acționa și am putea să punem mâna pe tabloul unchiului tău. Să-l decupăm din ramă, să-l rulăm.

– Cred că ai făcut destulă vâlvă în seara asta.

– Crezi?

A bătut în panoul din față pentru ca vizitiul să pornească și s-a rezemat de tapițeria din piele. Lumina slabă îi punea în evidență profilul, linia dreaptă a sprâncenei deasupra ochilor adânciți în orbite, curba dreaptă a nasului și linia fină a zâmbetului. Din profil, arăta ca un om obișnuit, aproape ca genul de bărbat pe care îl recomanda ghidul ei, un bărbat sensibil, cu un caracter bun și reputație respectabilă. Ea și-a amintit că nu era nimic din toate acestea.

– Să înțeleg că lacheul neîndemânatic este un complice de-al tău?

Nici măcar nu mai era nevoie să-l întrebe asta.

– Clive ți-a umplut capul cu situația mea?

– Clive a fost îngăduitor cu ignoranța mea față de persoana ta.

– Câtă generozitate din partea lui.

– Mi-a povestit cum i-ai umilit familia la nunta mătușii lui. Vrei să-mi povestești și versiunea ta?

Își putea imagina cât de nonșalant avea să spună povestea, scoțând la lumină sentimentele lui față de mireasă. Ea a bănuit că fusese foarte îndrăgostit, la cei douăzeci de ani ai lui, pe cât avea la vremea aceea.

– Sunt sigur că versiunea lui Clive a pus perfect în lumină defectele mele.

– Trebuie să o faci tot timpul pe eroul?

– Situația mi-a cerut să acționez. Asta fac eu, acționez. Ai de gând să-mi spui ce ai aflat despre tablou?

În vocea lui se simțea un strop de iritare.

– După ce ai recunoscut că impulsul de a acționa numai cum te taie capul îți face mai mult rău în primul rând ție decât oricui altcuiva?

– Povestea lui Clive este una veche. Nu au fost consecințe nefaste. Asta poți să decizi și singură.

El i-a luat mâna înmănușată în a lui, i-a strecurat-o în palton și i-a apăsat-o pe pieptul cald și ferm. Prin lâna moale, prin mătase și in, tânăra i-a putut simți bătăile puternice ale inimii. Intimitatea neașteptată i-a accelerat pulsul.

Trăsura a hurducăit peste pietre, iar, sub pătură, genunchiul ei s-a atins de coapsa lui. Cealaltă mână a lui Hazelwood i-a alunecat pe ceafă și a tras-o mai aproape. Șalul de lână care-i acoperea capul i-a alunecat pe spate.

– Nu am terminat discuția despre cum trebuie să te comporți când rămâi singură cu un domn în întuneric.

Ea a înghițit în sec.

– Am stabilit că nu trebuie să rămân niciodată singură cu un domn în întuneric.

– Și, cu toate astea, acum ești în această situație.

Vocea lui joasă avea acea tonalitate care a răscolit-o și a făcut ca distanța de câțiva centimetri dintre ei să pară ca o prăpastie. Gura

îi era aproape, dar nu suficient de aproape. Era ca sfârșitul unei călătorii în deșert, când măgarii erau pe punctul de a se prăbuși și era periculos chiar și să te gândești la apă.

I-a luat și cealaltă mână în a lui și a ridicat-o în dreptul feței.

– Eversley nu este bărbatul potrivit pentru tine, să știi.

– Este exact genul de bărbat pe care îl recomandă ghidul meu.

A clătinat din cap.

– Permite-mi să-ți arăt de ce ghidul tău se înșală.

– Mai bine zis, să-mi spui.

– Atingerea lui Eversley nu îți provoacă fiori și ești și foarte conștientă de asta.

Ea nu putea nega adevărul. Deși nu avea nici un fel de experiență în domeniu, cu care ar fi putut face comparația, un instinct, de care nu fusese conștientă până în acel moment, îi indica același lucru. Acceptase cu greu ca vărul ei Clive să-i atingă mâna, dar, cu toate acestea, atunci când Hazelwood i-a legat boneta sau i-a desfăcut panglicile a avut un efect de atracție totală față de persoana lui, ca un val în timpul refluxului.

Ar fi trebuit să se îndepărteze de el, dar corpul ei a refuzat să se miște.

– Știi, am mai avut pretendenți.

Ea nu era atât de castă pe cât presupunea el.

– Serios?

I-a îndepărtat șalul de lână din jurul gâtului.

– Odată, fiul tăietorului de lemne l-a întrebat pe tatăl meu ce preț cere pentru mine. Și altă dată, vecinul văduv din cartier, care creștea porumbei pe acoperiș, i-a spus tatălui meu că, doar zărindu-mă prin curte, l-a făcut să se gândească din nou la căsătorie.

– Și atunci mă întreb cum poate un bărbat să impresioneze o femeie cu o experiență atât de vastă?

Putea simți ironia din vocea lui. Și a simțit cum se produce o schimbare în atitudinea lui când ironia a dispărut.

Și-a coborât capul și s-a aplecat în față în spațiul îngust în care respirația lor se amesteca deja în aerul rece. Apoi a sărutat-o.

La început a fost un sărut leneș, provocator, buzele lor apropiindu-se într-o atingere la fel de ușoară și imaterială precum cuvintele și rațiunea. A ademenit-o, lăsându-se purtată de conversația lor

fără cuvinte, până când a ajuns departe în larg, fără a mai fi ancorată pe banca unei trăsuri care se rostogolea pe străzile Londrei. Un val și mai profund sentimente a cuprins-o și a destabilizat-o. S-a lipit și mai mult de el. Era puternic și real.

Gura lui a pus stăpânire, ferm și neînduplecat peste a ei. Sărutul s-a transformat într-o întrebare despre cine era ea cu adevărat, tânăra aflată la vânătoare de soți care s-a pretins a fi, sau o femeie îndrăzneață care s-ar încrede într-un străin care era încă un mister pentru ea, dar care părea să o înțeleagă așa cum nimeni nu o înțelesese vreodată. Trăsura întunecată, într-un balans permanent părea cadrul perfect pentru întâlnirea lor. El s-a lăsat pe spate, astfel încât corpul lui să devină un reazem pe care ea să se sprijine, cu brațul lui în jurul spatelui ei delicat și cu gura lui peste a ei.

Atâta timp cât avea cărticica în siguranță și cât nimeni altcineva nu descoperea harta, acțiunile ei nu l-ar pune în pericol pe tatăl ei. În momentul în care acest gând i-a trecut prin minte, s-a desprins, cu respirația caldă și sacadată, cu întreg trupul tremurând de emoție.

– Mulțumesc pentru lecție. A fost foarte instructiv. Voi ști de acum înainte cum să fac să evit să rămân singură cu un ofițer de protocol al guvernului care încearcă să mă convingă să fur un tablou de la unul dintre supușii Majestății Sale.

Trăsura s-a oprit. Ajunseseră la hotel. S-a repezit înapoi pe scaun, rearanjându-și fustele dezordonate. Era timpul să se elibereze de puterea pe care o avea asupra ei și să-și amintească că avea o singură misiune la Londra, și aceasta nu era să-și găsească un soț, ci un tată.

La o oră după plecarea ultimilor oaspeți, Clive s-a dus s-o caute pe mama lui, găsind-o în fața măsuței de toaletă în timp ce servitoarea îi desfăcea coafura. La cei patruzeci și șase de ani, Phoebe Walhouse nu își vopsea părul. Cele câteva fire argintii care îi invadaseră buclele aurii erau mascate de aranjamentele elaborate, create de coafeza ei pricepută. Clive s-a așezat și a așteptat ca Allegra, îmbujorată la față, să termine de povestit despre favorurile pe care le primise de la admiratorii ei. Oricât de nerăbdător era să ajungă la întâlnirea din acea seară cu Pamela, a simțit că proaspăta

trecere în revistă a succeselor repurtate de Allegra o va binedispune pe mama lui și că va accepta mai ușor propunerea.

Când Phoebe s-a lipsit de serviciile servitoarei și Allegra a început să caște, el a abordat subiectul care-l interesa.

– Mamă, nu crezi că ar trebui să o invităm pe Jane Fawkener să stea la noi pentru a-și face debutul în acest Sezon?

– Acasă la noi? a ripostat Allegra. Mamă, nici să nu te gândești. Este Sezonul meu.

Clive i-a răspuns:

– Așa este, draga mea surioară, dar nu ai vrea să ți se reproșeze ceva atunci când verișoara ta își va găsi alte gazde și oamenii se vor întreba de ce nu am primit-o chiar noi.

Allegra a deschis gura, dar Phoebe a redus-o la tăcere cu o simplă privire.

– Să fim serioși, Clive, Jane Fawkener nu trebuie să fie preocuparea ta. Dacă tatăl tău nu își face griji cu privire la fată, nici tu nu ar trebui.

– Mamă, cu ce te-ar deranja dacă ai găzdui-o pe Jane la noi câteva săptămâni? Sezonul propriu-zis nici măcar nu a început și nu există nici un pericol ca Jane să-i fure pe vreunul din pretendenții Allegrei.

– L-a reținut pe Eversley toată seara doar pentru ea, a protestat Allegra.

Clive a ridicat din umeri.

– Nu-l vrei pe Eversley.

– Nu asta este ideea. El este unul dintre admiratorii mei, nu al ei.

– Copii, această ceartă este ridicolă.

Phoebe i-a făcut semn cu mâna servitoarei să plece.

– Fata este destul de ștearsă. Este perfectă pentru a-i pune în evidență strălucirea Allegrei. Cu toate acestea, nu am încredere în privirea ei. Cred că are prostul obicei de a se baza doar pe propria judecată.

Clive a analizat cu atenție această remarcă.

– Este doar neștiutoare și precaută.

Phoebe a luat o cutie cu cremă și i-a desfăcut capacul.

– Se poate. Sunt sigură că tatăl ei nu a învățat-o niciodată ceva util. Și, mai mult ca sigur, nu a sfătuit-o vreodată să-și prețuiască

familia așa cum ar trebui. Nu te poți aștepta ca noi, cei din familia Walhouse, să facem prea multe pentru ea, Clive. La urma urmei, este momentul Allegrei să strălucească.

– Am putea-o găzdui în camera liberă de lângă cea a lui Annabel pentru acest Sezon? Ea nu ar sta în calea nimănui acolo. Tatăl ei chiar ne-a cerut asta.

– Ai văzut scrisoarea aceea, nu-i așa? Sunt sigură că Fawkener nu s-a așteptat vreodată să o luăm la noi. Nu a ridicat nici măcar un deget pentru tatăl tău atunci când a avut probleme.

– Credeam că au fost împreună la Eton.

Phoebe i-a aruncat o privire condescendentă.

– Să fim serioși, chestia aia cu camaraderiile din timpul școlii este perimată.

Un foșnet care s-a auzit de sub pat a făcut-o pe Allegra să sară în picioare. Clive s-a întors și a văzut cum se mișcau faldurile de la așternuturile de pe pat.

Allegra își ținea strâns rochia.

– Mamă, ce e asta?

– Eu sunt.

Annabel s-a rostogolit de sub pat în cămașa ei de noapte, cu o pătură albastră înfășurată în jurul umerilor.

– N-am putea să o găzduim la noi pe Jane? Îmi place de ea.

– Annabel, a spus mama lor. De cât timp ești sub patul ăla?

Annabel și-a îndreptat bărbia.

– Am vrut să aud ce vorbiți despre petrecerea Allegrei.

– Deci, spionai, a spus Allegra.

– Doar ascultam, nu spionam. Să spionezi înseamnă să...

– Annabel. Mama lor s-a încruntat. Să te furișezi este un obicei foarte urât. Nu vreau să mai aud vreodată că te-ai furișat.

Annabel și-a plecat capul.

– Da, mamă.

– La culcare cu tine!

Phoebe a arătat spre ușă, iar Annabel s-a îndreptat agale spre ea, târând pătura albastră. Când ușa s-a închis, Phoebe s-a întors spre cei doi copii ai ei mai mari.

– Allegra, nu te comporta prostește cu Jane Fawkener. Clive, du fetele la cumpărături mâine. Asigurați-vă că Jane Fawkener nu ne va face de rușine familia. Noapte bună.

Expresia lui Phoebe a pus punct discuției. Și-a băgat două degete în borcanul ei cu loțiunea cosmetică și a scos puțină cremă parfumată.

Clive a făcut o reverență. Repurtase o victorie și considera că merita să se recompenseze în compania Pamelei.

Capitolul 15

Pe parcursul unui Sezon lung, tânăra vânătoare de soți va auzi inevitabil comentarii făcute de doamnele căsătorite despre natura intimității conjugale. La auzirea unor astfel de remarci, ea își poate pune problema dacă poate aprecia caracterul unui bărbat după cum se comportă în public, la un bal sau într-un parc. Curiozitatea ei firească de a afla mai multe despre partea intimă a naturii unui bărbat o poate atrage în situații de mare risc pentru onoarea și reputația ei. Fiecare bărbat din Londra știe cum să o atragă într-un balcon, o anticameră obscură sau un colț izolat de palmierii dintr-o grădină tropicală în care se poate oferi să-i satisfacă curiozitatea tinerei vânătoare de soți în aceste chestiuni. Tânăra vânătoare de soți ar face bine să evite astfel de locuri și să-și aducă aminte că, până când nu se va logodi, cele două moduri intime prin care își poate face cunoscută simpatia față de persoana respectivă sunt doar atingerea mâinii și căldura din privirea ei.

Ghidul vânătoarelor de soți

După ce i-au trimis un mesaj, Clive și Allegra au ajuns la o oră destul de matinală la ușa lui Jane. Allegra i-a propus o sesiune de cumpărături, începând cu Botibol's, *plumassier*[1] pe Oxford Street, de unde o doamnă putea să cumpere pene de struț și flori pentru a-și împodobi pălăria. Jane a fost de acord. Ea avea nevoie doar de un motiv de a scăpa de Hazelwood. Lumina rece și limpede a zilei o forța să recunoască în sinea ei că fusese mult prea tulburată de sărutul lui.

Din momentul în care a intrat în trăsura verilor ei, Jane a înțeles că rivalitatea ei tăcută cu Allegra s-a aprins în ciuda atmosferei înghețate. Jane nu era o rivală de luat în seamă în domeniul pălăriilor, pentru că boneta ei de catifea albastră nu putea concura nici

[1] *Plumassier* – artizan care se ocupă cu pregătirea penelor de păsări pentru a le utiliza la realizarea de obiecte sau de multe ori ornamente vestimentare

de departe cu boneta de mătase trandafirie, cu panglici verzi, căptușită cu blană a Allegrei, care-ți sărea în ochi. Nici nu putea umbri în vreun fel șarmul personal al Allegrei. Părul auriu al Allegrei strălucea, coafat în bucle mari, iar ochii ei albaștri ieșeau în evidență deasupra obrajilor ei trandafirii.

Clive le-a însoțit pe doamne până la un magazin de pe Old Bond Street, unde, în opinia Allegrei, ar putea găsi panglici absolut „indispensabile". Când a auzit că urmează niște cumpărături de panglici, Clive s-a înclinat și le-a lăsat singure. Un lacheu a avut sarcina de a le căra cumpărăturile, iar Clive a promis că le așteaptă în trăsura lui, la capătul străzii. În absența lui, Allegra a luat-o de braț pe Jane. Se simțea stânjenită, dar curajoasă să meargă pe stradă fără a fi acoperită de văl. A salvat-o pălăria Allegrei, care a atras toate privirile.

– Suntem familia ta și trebuie să avem grijă de tine, a spus Allegra. Clive vrea să vii să locuiești cu noi, să știi.

– Da?

Jane și-a ascuns un zâmbet la felul în care Allegra percepea familia lărgită ca pe o piatră de moară.

Allegra a dat din cap.

– Așa că, după noaptea trecută, simt că e cazul să-ți dau câteva sfaturi despre cum să te comporți în societatea londoneză.

– Și ce sfaturi ai pentru mine?

S-a întrebat dacă verișoara ei citise *Ghidul vânătoarelor de soți*.

Allegra a oftat din greu.

– În primul rând, trebuie să ai mare grijă să nu cauți să atragi atenția unui bărbat care este deja promis unei alte femei.

– Te referi la un bărbat logodit, desigur.

– Niciodată! Allegra a dat insistent din cap, clătinând din penele de la pălăria ei. Dar, sinceră să fiu, regula se extinde. Nu trebuie să accepți atenția nici unui bărbat care are chiar și o ușoară afinitate față de o altă doamnă până când *ea* nu se decide să îl respingă. Pentru că nu se știe dacă s-a terminat acea legătură între ei.

– Îți mulțumesc că m-ai pus în gardă.

– Nu este nici o problemă. În calitatea mea de verișoară, simt că e de datoria mea să te ajut să înțelegi cum trebuie să te porți la Londra. Poziția ta în societate este atât de nesigură.

– Nesigură?

– Dată fiind situația ta, i-a subliniat Allegra pe un ton foarte serios, trebuie să uiți că ai avut un tată. O, știu că sună ca și cum aș fi lipsită de inimă, dar ce a făcut el pentru tine în afară de faptul că te-a lăsat fără nici un venit și complet dependentă de noi?

Allegra a strâns ușor brațul lui Jane.

Jane nu s-a simțit în stare nici să încuviințeze din cap, nici să vorbească. Certitudinea că tatăl ei este în viață, pe undeva, a fost pe moment zguduită de simpla acceptare a morții lui din partea Allegrei. S-a concentrat să nu-și trădeze sentimentele. Allegra nu intenționase să fie crudă.

– Mă bucur că ne înțelegem. Acum, hai să-ți povestesc despre această parte a Londrei.

Allegra i-a explicat că majoritatea magazinelor de pe Old Bond Street se adresează exclusiv domnilor. Când Jane a întrebat-o de ce se uitau la magazinele în care nu aveau intenția să intre, Allegra a asigurat-o că este absolut normal să se plimbe *dimineața* pe stradă, atâta timp cât nu întorc privirile obraznice ale domnilor. Jane a zâmbit în sinea ei la logica Allegrei de a evita privirile la care nu avea de gând să răspundă, dar, pe de altă parte, ea se bucura de libertatea de a arunca priviri în stânga și-n dreapta.

A studiat mulțimea de oameni care se intersectau cu ele, majoritatea figuri necunoscute, și a încercat să determine acele particularități care îi făceau să fie englezi. Allegra părea să știe instinctiv care parte a trotuarului le aparținea și pe care trebuia să-l cedeze persoanelor care apăreau în calea lor. Tocmai când Jane a crezut că a înțeles raționamentul ei, un bărbat a venit spre ele, strecurându-se repede prin mulțimea care se plimba agale.

Umerii lui lați și capul mare, acoperit cu păr roșcat și zburlit se profilau deasupra mulțimii, astfel încât Jane a putut să-i vadă clar fața. Era un chip pe care l-a recunoscut instantaneu și care a făcut-o să se oprească în mijlocul trotuarului. Nu știa numele bărbatului, dar își amintea clar strângerea de mână pe care acesta i-o dăduse tatălui ei, pe o stradă de lângă docurile Koronului. A doua zi, tatăl ei a plecat în ultima lui călătorie. Bărbatul masiv a urcat treptele unui mic magazin cu două vitrine arcuite și a intrat înainte ca Jane să apuce să-și dea seama.

– Jane, ce s-a întâmplat? Allegra a tras-o de braț. Arăți de parcă ai fi văzut o stafie.

– Aș vrea să intru în acel magazin, a spus ea citind ce scria pe firma de la intrare, Kirby & Fiii.

Allegra a aruncat o privire evazivă spre magazin.

– Este o drogherie. Pentru *domni*. Nu am auzit niciodată de ea. Ce vrei să-ți iei de acolo?

– Săpun. A fost primul lucru care i-a venit în cap. Nu stau mai mult de două minute. Așteaptă-mă.

Ea s-a desprins de brațul Allegrei, a urcat în grabă treptele și a deschis ușa. Un clopoțel a sunat și o fată extrem de drăguță, în albastru, și-a ridicat privirea din spatele tejghelei. Ușa s-a închis, lăsând-o pe dinafară pe Allegra care protesta că nu avea de gând să rămână pe stradă și nici să o aștepte.

În micul magazin nu era nici urmă de bărbatul masiv și nu putea să se fi ascuns nicăieri, decât dacă stătea întins pe podea, la picioarele fetei. Parcă ar fi intrat în pământ. Jane crezuse că a intrat în magazin pentru a-și cumpăra ceva.

– Pot să vă ajut cu ceva, domnișoară? a întrebat fata.

Atitudinea ei era distantă, dar vocea era tânără și normală. Nu a schițat nici un gest că ar fi văzut un bărbat masiv intrând în magazinul ei. Apoi Jane a văzut draperiile de catifea roșie din spatele tejghelei mișcându-se ca și când ar fi fost deranjate de trecerea cuiva.

– Săpun, a spus Jane.

Ea a evaluat în minte riscul de a trece de locul unde se afla fata, dincolo de perdele.

– Pentru un domn? a întrebat fata.

– Pentru o doamnă. Ai așa ceva?

– Avem.

Fata și-a lăsat deoparte cusătura și s-a apropiat din spatele tejghelei.

Jane s-a uitat în jur de parcă magazinul însuși ar putea explica misterul. Era destul de comun și nu atât de plin cu articole de vânzare precum tarabele vânzătorilor de săpun din bazar. Rânduri îngrijite de sticle și borcane se întindeau pe rafturi din lemn închis la culoare, aranjate după modul de utilizare. Jane a putut observa pudrele de dinți pentru bărbați și periile din păr de mistreț,

precum cele la care tatăl ei renunțase cu ani în urmă de teamă să nu fie considerat necredincios de către cei din Orient.

Fata a întors o cheie și a deschis un sertar de sub o tejghea, care se întindea de-a lungul unei laturi a magazinului. Jane a aruncat o privire scurtă spre perdea și a încercat să-și stăpânească nerăbdarea. Nu ar avea nimic de câștigat dacă ar acționa în pripă, fără să afle mai multe. S-a concentrat asupra elementului cheie – bărbatul care fusese văzut în preajma tatălui ei în ultima lui zi în Koron era aici, la Londra, după un an de zile, un bărbat care ar putea știi ceva despre planurile tatălui ei, un bărbat care ar putea fi un prieten sau un dușman. Până când ar stabili adevărul, trebuia să acționeze cu precauție.

Aproape că nici nu observase șirurile de săpunuri rotunde, învelite în hârtie colorată în nuanțe deschise, care umpleau sertarul deschis. Fata a pus în palma lui Jane un săpun învelit în roz.

– Mirosiți-l. Acesta are parfum de trandafiri. Triplu măcinat, franțuzesc. Jane a inhalat aroma delicată de flori, ca a unui parfum. Avem și săpunuri cu migdale, lavandă și verbină, a spus fata.

– Ai un săpun cu ulei de măsline? a întrebat-o Jane.

– Ulei de măsline? Fata a clătinat din cap, a luat săpunul din mâna lui Jane și l-a înlocuit cu altul. Încercați-l pe acesta.

Jane i-a mulțumit. Mirosul de lămâie era încântător, dar nu era săpunul de acasă, nici batoanele cu margini maronii, cu miezul de un verde intens al celor mai aromate săpunuri, cu o perioadă lungă de maturare, pentru care negustorii taxau cel mai mult. Săpunul din palma ei era de un verde pal, ca un săpun care nu se maturase mai mult de trei luni, de genul celor care erau folosite doar pentru spălatul mâinilor de către femeile din Halab. Cu toate acestea, Jane ar fi fost dispusă să-l cumpere. Allegra nu trebuie să o suspecteze de nici un alt motiv pentru care intrase în magazin.

– Mulțumesc, i-a spus ea fetei. Îl voi lua pe acesta.

Numele magazinului și adresa de pe hârtia de ambalat aveau să o ajute să regăsească locul.

– Îmi datorați doisprezece șilingi și șase pence.

Fata a luat săpunul din mâna lui Jane și s-a întors înapoi în spatele tejghelei. Jane s-a îndreptat spre perdea. Bărbatul masiv, Kirby, era proprietarul magazinului? Nu avea sens ca un comerciant din

Londra să călătorească la Koron pentru a se întâlni cu tatăl ei. Își frământa mintea cu tot felul de întrebări, în timp ce întindea mâna spre geantă, când niște pași care se auzeau de cealaltă parte a perdelei au făcut-o pe fată să se întoarcă neliniștită. Jane și-a ținut respirația și a încercat să se calmeze. Bărbatul masiv nu ar recunoaște-o. Nu-i zărise niciodată chipul care fusese ascuns de văl. Din discuția cu vânzătoarea, Jane s-ar putea să-i afle identitatea. Dar bărbatul masiv nu și-a făcut apariția. În schimb, cel care a ieșit de după perdea a fost Hazelwood, în cămașă albă cu mâneci lungi și o pereche de pantaloni gri, cu o vestă de mătase albastru-închis în mână.

– Miranda, a spus el, mi s-a desfăcut un nasture. Ai putea... S-a oprit când privirea lui s-a ciocnit de cea a lui Jane. Tu! a exclamat el.

Jane a dat din cap. Gâtul i se uscase îngrozitor.

– Hazelwood.

– Ce cauți *aici*? a întrebat-o.

Jane a simțit privirea curioasă și atentă a Mirandei țintuită asupra sa. Nu a fost o privire prietenoasă.

– Cumpăr săpun.

Nu-l văzuse niciodată pe Hazelwood să se piardă cu firea. El și-a schimbat poziția pentru a-i bloca vederea asupra draperiilor și ea și-a simțit corpul cum i se încordează. Nu l-a întrebat ce face acolo. Familiaritatea lui evidentă cu locul și cu fata vorbea de la sine.

Hazelwood s-a întors către fată.

– Domnișoară Kirby, scuze. Nu mi-am dat seama că ai un client.

– Nu este nici o problemă, Lord Hazelwood. Lăsați-mi vesta. O s-o primiți înapoi de îndată ce termin cu doamna.

Jane a strâns din dinți. A descifrat semnalul transmis de Miranda Kirby. Fata o avertiza pe Jane că Hazelwood îi aparținea. Lui Jane i-a trecut prin minte că ar putea locui chiar acolo, deasupra magazinului sau într-un apartament din spatele clădirii. S-ar putea să trăiască acolo unde dispăruse bărbatul masiv din Koron. Cu siguranță îl cunoștea pe bărbat. Nici nu se putea problema altfel. Mintea i s-a blocat când un întuneric asurzitor s-a lăsat peste gândurile ei ca o furtună bruscă de nisip.

A scos din geantă monedele englezești necunoscute. S-au revărsat pe tejghea, iar Miranda le-a ales pe cele de care avea nevoie, aruncându-i lui Jane o privire compătimitoare. Hazelwood nu s-a

mișcat din poziția inițială, rămânând în continuare în fața draperiilor. Privirile lor s-au întâlnit din nou. Acum își recăpătase stăpânirea de sine. Ochii lui nu dezvăluiau nimic. A pus vesta albastră pe tejghea.

Jane a simțit cum s-a îmbujorat. Se jucase cu ea în trăsură cu o seară înainte, făcând-o să-și piardă mințile cu un sărut care nu însemna nimic. A trebuit să strângă tare din buze pentru a nu spune nimic. „M-ai sărutat."

– Parcă trebuia să rămâi la hotel în dimineața aceasta.

De parcă el ar fi fost stăpânul ei.

– Verii mei mi-au făcut o vizită.

El a aruncat o privire de la ea către fata care îi privea.

– Domnișoară Fawkener, ea este domnișoara Kirby, a spus el. Tatăl domnișoarei Kirby este un croitor excelent, poate nu la fel de cunoscut ca Poole sau Weston, dar cu siguranță la fel de bun. Are camera de probă aici, în spatele magazinului. Miranda îl ajută mult.

Jane i-a înghițit minciunile. Își văzuse tatăl mințindu-i cu ușurință și destul de convingător pe tâlharii și funcționarii lacomi de toate soiurile. Trucul era să începi cu un sâmbure de adevăr. Deci, a fost ceva adevăr în cuvintele lui Hazelwood, genul de adevăr care ascunde minciunile mai mari, inclusiv minciunile apărute prin omisiune. Nu avea să-i spună nimic despre bărbatul masiv.

– Ai o servitoare sau un lacheu cu tine? a întrebat-o, de parcă ar fi uitat că era cu verii ei.

– Avem. Ne întâlnim cu Clive la capătul străzii.

– Atunci, hai să te conduc înapoi la hotel.

Ea a vrut să protesteze, să-i spună că este liberă să meargă unde vrea, dar gâtul i s-a strâns și nu și-a mai găsit cuvintele. A încuviințat, dând din cap.

– Săpunul dumneavoastră, domnișoară, a spus Miranda.

Jane nu-și mai amintea cum a ieșit din magazin. Allegra și lacheul ei nu o așteptau, așa că a rămas pe trepte uitându-se pe stradă după trăsură. Apoi a văzut-o cum se îndrepta spre ea, cu verii ei, angajați se pare într-o discuție aprinsă.

A făcut un pas înainte și ușa magazinului s-a deschis în spatele ei. Înainte ca ea să se poată întoarce, cineva a apucat-o de umeri, întorcând-o. Și-a ridicat privirea spre fața lui Hazelwood, care era

aproape de a ei, așa cum fusese și cu o seară înainte când avusese încredere în el și când crezuse că era sincer, amabil și amuzant și puțin îndrăgostit, așa cum fusese și ea.

Își pusese o manta peste cămașa cu mâneci lungi, iar faldurile pelerinei îi căzuseră peste brațe, înfășurând-o în haina grea. Ea a încercat să se retragă din îmbrățișarea lui când, ca prin ceață, a sesizat o mișcare și ceva a lovit unul dintre geamurile vitrinei arcuite de lângă ei, cu o izbitură puternică. Hazelwood i-a lipit fața de pieptul lui în timp ce fereastra s-a spart într-o explozie de bucăți de sticlă sfărâmată.

Pentru o clipă, cu urechea lipită de pieptul lui, ea nu a auzit nimic altceva decât inima lui care bătea cu putere.

Și-a ridicat capul. Bucățile de sticlă străluceau pe haina lui cafenie din lână. A întors-o din nou cu fața spre stradă și, prinzând-o de braț, a ajutat-o să coboare scările. Trăsura verilor ei s-a oprit lângă ei. Ea a surprins încruntarea sprâncenei lui Clive și bosumflarea gurii Allegrei. Lacheul s-a grăbit să deschidă ușa și să coboare treptele.

Hazelwood a împins-o pe Jane înainte. Nu a apucat nici să-i vorbească, nici să-i mulțumească, nici să-l certe.

– Conduceți-o pe domnișoara Fawkener în siguranță înapoi la hotelul ei.

Clive a dat o comandă scurtă servitorilor săi, iar trăsura a pornit.

Capitolul 16

Înainte ca tânăra vânătoare de soți să comande prăjituri de nuntă de la Gunter's, ar fi mai bine să-și analizeze mai atent imaginația febrilă. O imaginație scăpată de sub control este la fel de periculoasă pentru o tânără vânătoare de soți ca un cal nestăpânit și plin de spirit pentru integritatea membrelor ei. Imaginația, care îi inspiră atât de mult pe poeți și pe scriitori, se poate dovedi a fi un prieten fals pentru tânăra vânătoare de soți. Ea, care abia învață să citească natura umană în profunzimea ei, fiind poate chiar la primele ei încercări în domeniu, poate fi înșelată de o imaginație bogată, în a presupune că un domn se gândește la ea sau are sentimente mai profunde decât se întâmplă în realitate. Când tânăra vânătoare de soți lasă prea ușor imaginația să-i dicteze cucerirea unui piept viril pe care și-l asumă de parcă ar fi un oraș cucerit, singurul rezultat inevitabil este căderea în penibil. Mai mult, cu cât a trâmbițat mai mult preferințele și așteptările ei în cercul de prieteni și chiar în afara lui, cu atât mai mare este umilința pe care va trebui să o îndure.

Ghidul vânătoarelor de soți

Hazelwood a închis ușa magazinului în urma lui. Miranda stătea în picioare cu o mătură și un făraș, pregătită să strângă cioburile. S-a întins și a luat de pe jos o piatră desprinsă din caldarâm, de mărimea pumnului unui bărbat, care țintise capul lui Jane. Era furios. Pe Jane Fawkener pentru că a vrut să-l evite în această dimineață și s-a expus pericolului. Pe orice persoană care ar fi acceptat, contra unei sume de bani, să arunce cu o piatră în capul unei femei, pe o stradă aglomerată. Pe el însuși, în mod special, pentru că a sărutat-o și pentru că a trecut de acele perdele cu numele Mirandei Kirby pe buze. Cu o singură gafă făcută din neglijență, anulase toată încrederea pe care o construise cu trudă.

Singura modalitate de a-și repara greșeala a fost să-i fure cartea.

Goldsworthy a împins perdeaua de catifea deoparte și a băgat capul mare în magazin.

– Deci, i-ai luat-o? l-a întrebat pe Hazelwood.

Hazelwood i-a arătat cărticica albastră pe care o sustrăsese din geanta lui Jane. Miranda a făcut o reverență în direcția bărbatului masiv.

– Te-ai descurcat foarte bine, domnișoară Kirby. Ți-ai păstrat calmul într-o situație de criză. Goldsworthy i-a oferit fetei unul dintre zâmbetele lui rare. Privirea a alunecat spre geamul spart și spre piatra din mâna lui Hazelwood. A fost cât pe ce, nu-i așa?

– Domnișoara Fawkener v-a văzut, sir? l-a întrebat Hazelwood.

– Încă nu-mi dau seama, de ce a ales să intre în acest magazin dintre toate magazinele de pe Old Bond? Bărbatul masiv s-a întors către Miranda. Când a intrat, domnișoară Kirby?

– Chiar la câteva secunde după dumneavoastră, sir. Exact când ați trecut dincolo de perdea. Goldsworthy s-a încruntat, dar a clătinat din capul lui mare. Deci, a fost aproape. Nu are cum să mă recunoască. M-am întâlnit cu tatăl ei în Koron, dar nu și cu ea. Concentrează-te pe carte, băiete. Sparge codul și raportează-mi-l. Mai sunt doar câteva zile până la ceremonia de învestitură.

Spunând asta, a dat drum perdelelor. Pașii lui grei s-au pierdut pe hol.

Miranda a început să mătură podeaua magazinului.

– O să-i spun tatei să înlocuiască geamul ăla.

Hazelwood și-a dres glasul.

– Miranda, îți datorez scuze. Mi-e teamă că i-am dat ocazia domnișoarei Fawkener să-și facă o părere greșită cu privire la legătura noastră, care nu ne onorează pe nici unul dintre noi.

Miranda nu și-a ridicat privirea de la mătura ei.

– Sunt sigură că ai făcut-o pentru caz, milord.

– Asta nu mă disculpă. Voi îndrepta lucrurile data viitoare când o voi vedea pe domnișoara Fawkener.

– Nu este cazul să vă faceți probleme în ceea ce privește persoana mea, milord.

Fata s-a îmbujorat, făcând-o să fie și mai atrăgătoare.

– Ba da, Miranda. Nu te voi pune pe *tine* în situația de a plăti pentru greșelile *mele*. A ieșit prin spatele magazinului pe aleea

înghețată din grădină. În club, a ezitat o secundă la capătul scărilor. Ar putea să-și concentreze toată atenția pentru a afla codul lui George Fawkener sau ar putea trece de partea lui Jane. A cântărit bolovanul în mână și a urcat scările câte două. În camera lui, a aruncat cărticica pe pat. Avea să se concentreze pe cod mai târziu, de îndată ce era sigur că dușmanii lui Fawkener nu puteau ajunge la fiica lui.

Jane stătea în holul pavat cu marmură din casa bunicii ei. Refuzase să se întoarcă la hotelul unde o putea găsi Hazelwood și îi convinsese pe Clive și pe Allegra să o lase aici, fără să-i pese de vociferările lor față de decizia ei de a intra în drogherie. Nu știa dacă geamul spart sau îmbrățișarea lui Hazelwood au șocat-o mai mult. Bănuia că ultima dintre ele.

În timp ce își ridica geanta pentru a căuta săpunul pe care îl cumpărase, și-a dat seama că era deschisă. A întins mâna și a găsit săpunul și câteva monede, dar nu și cartea. S-a uitat imediat spre podea și spre lacheul care îi ținea haina și mănușile, dar în holul bunicii nu era nici urmă de carte. Mintea ei a derulat rapid înapoi evenimentele de la călătoria cu trăsura până în momentul în care deschisese ultima dată geanta pentru a-și plăti cumpărăturile făcute, când a căutat monedele. Era sigură că nu-i căzuse cartea în magazin, în ciuda șocului resimțit când a dat de Hazelwood acolo.

Gândurile ei s-au concentrat asupra momentelor de neatenție din partea ei, de pe treptele din afara micului magazin și a încercat să-și amintească fiecare secvență în parte, una după alta – Hazelwood învelind-o în haina lui mare, ferind-o de un anume obiect care a zburat pe lângă ei și care s-a oprit în vitrină, ajutând-o să intre în trăsură. Își ridicase fustele, fusese atentă la pași și încercase să răspundă reproșurilor venite din partea verilor ei. Acela a fost momentul în care se întâmplase. Nu fusese suficient să-i fure un sărut. A trebuit să-i fure și cartea. Nu-l blestemase de zile întregi, dar acum i-a apărut un blestem pe buze.

Ea l-a rostit și l-a lăsat să plutească în aer. L-a blestemat să ajungă un neajutorat, stângaci și confuz. L-a blestemat să ajungă sărac, zdrențuit și murdar. L-a blestemat să se bâlbâie, să aibă limba legată și să rămână fără cuvinte și, ori de câte ori ar încerca să sărute o fecioară, broaște râioase să-i cadă din gură.

Vocea ei a răsunat în holul de la intrare. Majordomul bunicii ei a ascultat-o în tăcere până când s-a oprit.

– Acum sunteți gata să urcați, domnișoară? a întrebat-o.

Ea și-a cerut scuze, iar el s-a înclinat atât de mult, de parcă nu ar fi vrut să o supere și mai tare. L-a urmat până în salonul bunicii. Și-a amintit cum se simțise în brațele lui Hazelwood, cât de nerăbdătoare îi răspunsese la sărut, cum trebuie să fi fost conștient de cât de pierdută era în îmbrățișarea lui, cum se îmbătase cu puterea emanată de trupul lui, brațele lui îmbrățișând-o de parcă nici el nu ar fi fost capabil să facă altceva decât să se lase pradă acelui sărut. Acum i-a trecut prin minte că sărutul fusese de la bun început un simplu pretext. Nu a fost altceva decât o încercare de a-i fura cartea.

Ea a încetinit pașii și și-a ridicat o mână la obrajii care-i ardeau. Venise la reședința bunicii ei pentru a scăpa de el, dar nu trebuia să-și facă griji. Probabil că nu avea să-l mai revadă vreodată, acum că avea cartea.

Gândul a făcut-o să înțeleagă un adevăr și mai umilitor. Se considerase mai presus decât un cititor de rând, gândind că nu avea nevoie de sfatul scriitorului. Se amuzase de descrierile despre bonete și baluri. Singura utilitate pe care i-o acordase cărții fusese aceea de a afla indicii care să o ajute să-și găsească tatăl. Și totuși, nu reușise să mai țină cont de judecata ei și suferise ca ultima neghioabă aflată la vânătoare de soți.

Se făcea vinovată de prostie, pentru că se lăsase amăgită de credința că era un bărbat sincer, pentru că cedase nu la vorbele lui, pe care le putea demonta cu ușurință, ci la faptul că se simțise flatată de atenția lui. Și, dacă ar fi dureros de sinceră cu ea însăși, până când și-ar fi simțit obrajii arzând de rușine, la faptul că fusese flatată când simțise trupul unui bărbat lipindu-se nerăbdător de al ei. Probabil că o înșelase și pe Miranda, vânzătoarea de la magazin, în același mod. Fata fusese geloasă, fără vreun motiv anume, dar, fără nici o îndoială, geloasă.

Nu doar falsitatea lui Hazelwood i-a alimentat frustrarea. Și verii ei i-au zădărnicit planurile. Ea dorise să zăbovească discret în apropierea magazinului pentru a-l urmări pe bărbatul masiv, dar nu reușise să se înțeleagă nici măcar cu verii ei în această privință. Chiar dacă nu l-ar fi putut urmări pe omul masiv în acel moment, măcar și-ar fi putut recupera cartea.

Și-a găsit bunica moțăind în camera supraîncălzită, în timp ce companioana ei citea cu voce tare. Jane i-a oferit bunicii ei săpunul cu lămâie și a convins-o să iasă la o plimbare cu trăsura, în ciuda frigului care transformase Londra într-un tărâm de gheață. De îndată ce s-au instalat în trăsură, bunica ei i-a mărturisit:

– M-ai salvat, domnișoară, și știu că ești conștientă de asta. N-aș fi putut rezista unui alt capitol din acel îngrozitor roman al domnului Raby, pe care îl citește Margaret.

Jane a râs.

– Atunci poate că aș putea să-ți cer o favoare la schimb, bunico.

Bunica ei s-a încruntat.

– Nimic complicat. Trebuie să trimit câteva mesaje fără să știe Hazelwood. Aș putea apela la serviciile unuia dintre lacheii tăi?

– Ha! Ai scăpat din lesă, să înțeleg?

– Deocamdată.

Când s-au întors acasă, Jane s-a concentrat să compună un mesaj cu care spera să o convingă pe domnișoara Miranda Kirby să o ajute.

Magazinul era mai friguros ca niciodată când Nate s-a strecurat din spate cu un ciocan, cuie și niște șipci subțiri de lemn. Chiar și pentru un bărbat care a crescut pe Strada Pâinii, cu haine subțiri și fără cărbune, frigul era aproape insuportabil.

Miranda stătea ghemuită pe scaunul ei și nu a ridicat privirea. Strălucirea lămpii îi scotea în evidență nuanța roșiatică a firelor de păr.

– Acum o să mă ocup de geamul ăla.

– Credeam că se va ocupa tata.

Nu se număra printre sarcinile zilnice ale lui Nate, dar, desigur, el se oferise voluntar să o facă doar pentru a o vedea.

– Are de terminat o ținută de seară pentru lordul Hazelwood. O însoțește pe domnișoara Fawkener la un bal în seara asta.

– O, despre asta e vorba. Nu este un *bal*, l-a corectat ea, este o petrecere. Voi fi surprinsă dacă lordul Hazelwood o s-o însoțească.

– Ce știi tu despre asta?

Nate a sprijinit bucățile de scândură de perete și a răsfirat un pumn de cuie pe un capăt al tejghelei.

– S-au întâlnit astăzi chiar aici, în magazin.

Nu s-a putut abține să nu se întoarcă și și-a dat imediat seama de greșeala pe care o comisese. Ochii Mirandei străluceau de niște informații secrete pe care nu avea de gând să le împărtășească cu nimeni. S-a întors pentru a bate în cuie prima dintre șipcile de lemn peste geamul spart.

– Știe despre acest loc? Știe despre club?

– Bineînțeles că nu. A venit să cumpere săpun franțuzesc, despre care nu știe nimic.

– Cum de au ajuns să se certe doar pentru că ea a cumpărat un săpun?

A bătut primul cui.

– Ai vrea să știi, nu-i așa?

Miranda era într-adevăr o femeie agasantă.

– Și tu vrei să-mi spui, așa că, presupun că voi afla.

A mai bătut trei cuie în același loc. Deja bătea în cuie a doua șipcă în momentul în care ea i-a vorbit din nou.

– Crezi că e drăguță? Domnișoara Fawkener, vreau să spun?

El știa cum ar răspunde un bărbat inteligent.

– Nu ca tine.

A avut timp să fixeze și a doua șipcă înainte ca ea să răspundă.

– Ce înseamnă – *nu ca mine* – că este drăguță în alt fel?

– Majoritatea fetelor sunt drăguțe într-un fel. Toate au ochi, obraji și bucle și... Și-a dat seama din încruntarea ei că nu se îndrepta în direcția bună. A renunțat să mai încerce să-i explice nuanțele aprecierii masculine pentru frumusețea feminină. Tu ești drăguță în toate privințele.

El a fixat și a treia scândură și a oprit curentul de aer rece.

– Ei bine, o să-ți spun motivul pentru care s-au certat. I-a dat de înțeles care-i sunt sentimentele față de mine și nu i-a plăcut deloc.

Dacă Nate nu ar fi știut care este adevărul, ar fi crezut că Miranda a fumat ceva prin localurile unde se consuma opiu din Wapping. A terminat cu bătutul scândurilor înainte de a se întoarce spre ea. Avea să aibă parte de o mare dezamăgire dacă tot mai spera că lordul Hazelwood avea să se căsătorească cu ea.

– Miranda, lordul Hazelwood nu a sugerat niciodată că voi doi ați putea fi implicați în vreo relație. El este viconte, iar tu ești...

A făcut o pauză.

Nu-l lăsa inima să-i spună că era un nimeni. Știa exact ce însemna să fii un nimeni, dar nu o putea lăsa să se amăgească într-o chestiune atât de serioasă.

Se ridicase de pe scaun, cu ochii mari, gata să se lupte pentru visurile ei când a sunat clopoțelul de la intrare. Un lacheu în livrea verde-închis și-a făcut apariția, având un plic în mâna înmănușată. S-a oprit înmărmurit când a văzut-o.

– Domnișoara Miranda Kirby? a întrebat el.

Miranda a încuviințat din cap și a întins mâna spre plic. Ea a rupt sigiliul, a desfăcut hârtia împăturită și s-a întors spre lampa ei pentru a citi mesajul.

– Domnișoara ar putea să-mi dea un răspuns? a întrebat lacheul.

– Un minut.

Miranda a dispărut după perdea.

Lacheul a aruncat o privire disprețuitoare în direcția lui Nate, care rămăsese cu ciocanul și cuiele lui în mâini. Miranda s-a întors cu un pas vioi și o privire care i-a spus lui Nate că nu avea de gând să-i dezvăluie conținutul bilețelului pe care-l primise.

– Acesta este răspunsul meu pentru stăpâna ta.

Miranda i-a întins lacheului hârtia împăturită din nou și un bacșiș pentru deranjul lui, aidoma celei mai trufașe lady din Londra, iar bărbatul a plecat.

– Miranda, ce pui la cale?

– Nu ai vrea să știi.

Ea și-a ridicat bărbia, imitând perfect atitudinea unei lady. Nate a simțit că i se frânge inima. Era inutil să-i spună orgolioasei, încăpățânatei sale iubite că avea să sufere dacă nu își vedea de lungul nasului.

Capitolul 17

Cel mai bun remediu pentru inevitabilele dezamăgiri și situații jenante provocate de judecata greșită a tinerei vânătoare de soți ar putea fi reapariția ei în societate. Un bal, o petrecere, o plimbare în parc, o vizită la un muzeu sau o seară la teatru sunt urmate inevitabil de un alt eveniment de același fel. O anumită dorință de a continua să fie interesată de participarea la evenimente plăcute este o calitate necesară pentru o adevărată vânătoare de soți. Trebuie să fie dispusă, chiar și după o dezamăgire cruntă, să-și șteargă lacrimile, să se îmbrace cu cele mai bune haine și să accepte să ofere și să primească plăcere în compania altora. Abilitatea de a renunța la plăcerile la care visase și care i-au fost refuzate și de a fi dispusă să accepte plăcerile disponibile la momentul respectiv o definește ca pe o femeie demnă de fericirea care nu o va ocoli în cele din urmă.

Ghidul vânătoarelor de soți

Când Jane s-a întors la hotel, a descoperit că Hazelwood fusese acolo și îi lăsase un mesaj. Trebuia să mai îndure doar o singură seară în compania lui, apoi avea să-și pună planul în aplicare. Era limpede că Hazelwood nu era doar un ofițer de protocol. Se afla în slujba guvernului. Pretinsese că este de partea ei și o flatase și chiar o sărutase, pur și simplu pentru a obține informațiile strânse cu greu de tatăl ei, fără să o ajute în vreun fel în încercările ei de a-și găsi tatăl.

Avea să-și recapete cartea și avea să se mute undeva unde Hazelwood nu o mai putea ține sub observație. Ar fi în siguranță în casa verilor ei. Odată ajunsă acolo, avea să profite de prima ocazie pentru a găsi harta ascunsă. Atâta timp cât ea și nu Hazelwood deținea informațiile pentru care tatăl ei își riscase viața, putea să negocieze cu Ministerul de Externe.

Doamna Lowndes a ascultat fără să comenteze planul lui Jane de a se muta în casa verilor ei și a început să o ajute pe Nell să-i

împacheteze lucrurile. Jane i-a oferit o îmbrățișare, iar sufletista doamnă i-a dat de înțeles că nu era nevoie ca Jane să-i mulțumească. Jane s-a pus pe treabă imediat și a început să trimită mesaje. Și-a ținut mintea ocupată așa cum își dorise, până în momentul în care Hazelwood a venit pentru a o însoți la evenimentul din acea seară.

În trăsură, nici unul dintre ei nu a discutat nimic altceva decât despre vreme. Hazelwood și doamna Lowndes au convenit că nici unul dintre ei nu fusese răcit în ianuarie. Jane nu a spus nimic despre peșterile de munte și despre trecătorile din acea parte de lume în care tatăl ei ar putea fi prizonier pe tot parcursul iernii, doar pentru că guvernul britanic a refuzat să-i sară în ajutor, în schimb, a trimis un ofițer de protocol să-i spioneze fiica.

Așteptau în fața casei grandioase, unde urma să aibă loc petrecerea, într-un șir lung de trăsuri, din ce în ce mai înghețate, până când le-a venit rândul să coboare și să intre în camerele încălzite ale gazdelor lor. Respectarea normelor de etichetă, murmurul oaspeților care își salutau gazda și mișcarea în valuri a oaspeților au făcut imposibilă conversația timp de aproape jumătate de oră, în timp ce urcau o scară impunătoare și se îndreptau spre un salon imens și strălucitor. Presiunea mulțimii nu i-a permis lui Hazelwood să ofere ambelor doamne câte un braț, așa că Jane a insistat să-i dea brațul doamnei Lowndes în timp ce ea a preferat să meargă în spatele lor. Doamnele din jurul lor păreau atât de sumar îmbrăcate, de parcă s-ar fi aflat în vestiarele băilor pentru femei din Halab. În comparație cu ele, Jane se simțea invizibilă.

Când au intrat în sfârșit în salon, Hazelwood a prins-o ferm de braț deasupra cotului, oprind-o. A vorbit direct în urechea ei dreaptă.

– Vrei să ne certăm acum?

– Mai târziu, a spus ea, scuturându-se de strânsoarea lui și zâmbind, la vederea lui Lady Violet.

Violet i-a prezentat-o imediat pe Jane unui domn care făcea parte din cunoștințele ei. Jane a acceptat brațul pe care i l-a oferit și l-a urmat într-o cameră amenajată pentru dans. Partenerul lui Jane a condus-o într-un loc unde se formau perechile de dans, iar ea s-a străduit să se concentreze asupra ritmului dansului necunoscut. Partenerul ei era chipeș, tânăr, bogat și înnebunit după politică. Și Jane a descoperit cât de dificil era să nu-și ia ochii de

la un pretendent atunci când firele invizibile și fine ca plasa unui păianjen o legau de o altă persoană din cameră.

În ciuda primirii călduroase din partea lui Lady Violet și a prezenței care impunea respect a doamnei Lowndes atârnată de brațul lui, cei mai mulți oaspeți, pe măsură ce l-au recunoscut pe Hazelwood, s-au îndepărtat de grupul lor. Jane a încercat să-i zâmbească și să-i ofere toată atenția ei, dar, fără să vrea, privirea ei a continuat să se întoarcă spre Hazelwood în timp ce acesta traversa salonul vorbind ușor, ca în glumă, cu doamna Lowndes, aparent indiferent față de umerii și capetele care se întorceau din direcția unde era el. După ce a condus-o pe doamna Lowndes lângă celelalte însoțitoare, a făcut ceea ce Jane știa de acum că se pricepea cel mai bine. S-a făcut invizibil.

Și-a spus că el merita o asemenea reacție de respingere dacă le făcuse și altora aceleași lucruri pe care i le făcuse și ei, dacă le-a făcut pe fete să-l iubească, fără ca el să simtă la fel. Probabil că le adusese pe câteva doamne, aflate printre invitații din seara aceasta, în situația să îl iubească, iar acum îl pedepseau pentru că le-a respins.

Până la sfârșitul primului set de dansuri, nu l-a mai putut zări în mulțime și a acceptat oferta partenerului ei de a o însoți în camera de relaxare. De acolo a fost ușor să-și găsească drumul înapoi pe scena de dans, cu un nou partener. Ea s-a așteptat să danseze până când și-ar fi tocit pantofii și până în momentul în care urma să-și pună mantia și mănușile și să se întoarcă în trăsură. Muzicienii i-au dat planul peste cap, luând o pauză. Partenerul ei de acum câteva minute a fost deturnat de o cunoștință. Jane s-a întors și a dat de doamna Lowndes, care se apropiase de ea.

– Draga mea, am să o însoțesc pe Lady Violet spre casă. Te descurci singură cu Hazelwood?

Jane a dat din cap. Avea să se descurce. Nu mai avea să fie înșelată în privința caracterului lui. Încă o scurtă plimbare cu trăsura, și apoi avea să scape de el.

O aștepta chiar dincolo de torțele care luminau o alee unde se aflau trăsurile în așteptarea oaspeților. Hazelwood a urcat-o în trăsura lor, lângă el, strângându-i ferm brațul.

– Hai să lămurim chiar acum ce ne deranjează, i-a spus el.

– Bine, atunci. Ea s-a răsucit pe bancă și i-a aruncat o privire aprigă. Mi-ai furat cartea.

– Te-ai expus unui pericol absolut inutil.

– Mai bine zis, am expus cartea unui pericol, că, dacă aș fi fost doborâtă de cărămida sau piatra aia sau orice ar fi fost obiectul care a spart vitrina, cartea pe care ți-o doreai ar fi ajuns acum în mâinile altcuiva.

– Mâinile unui inamic care ar fi avut și puterea, și mijloacele să-i distrugă pe tatăl tău și pe prietenii lui.

– Cum ar fi un bărbat mare și roșcat, care a intrat în magazinul Kirby & Fiii? Nu cumva faci și tu parte din echipa lui, acționând împotriva tatălui meu?

– Ce te face să crezi asta?

– Negi că îl cunoști pe bărbat?

– Lucrez pentru el.

A respirat din greu și s-a îndepărtat de el atât cât i-a permis canapeaua trăsurii.

– Din momentul în care ne-am cunoscut, te-ai folosit de farmecele tale ca să mă faci să renunț la acea carte. Singurul motiv pentru care ai fost de acord cu această șaradă trebuie să fi fost convingerea ta că această carte conține informații de care șeful tău este interesat.

– Suntem amândoi de acord cu asta. Nu este întâmplător că tatăl tău ți-a dat un „ghid" cu mai multe inițiale notate pe marginea paginilor. Amândoi l-am auzit pe unchiul tău descriind vechiul obicei al tatălui tău de a folosi numele membrilor de familie pentru a identifica locațiile de pe hărți. Amândoi bănuim că portretul lui Nelson, de deasupra scării fostei reședințe a tatălui tău, ascunde o hartă care este cheia către descifrarea scopului călătoriei tatălui tău și identificarea prietenilor Angliei din Orient. Am omis ceva?

– Recunoști totul. Nu ești un ofițer de protocol. Ai fost trimis să mă spionezi.

– Așa este.

Dacă se aștepta la păreri de rău, nu a avut parte de nici una. Vocea lui era dură și lipsită de orice inflexiune.

– Atunci noi doi nu trebuie să mai avem de-a face unul cu celălalt.

Privirea lui i-a cercetat chipul.

– A, crezi că bărbatul mare cu părul roșu l-a trădat.

– Știi cum îl cheamă?

– Goldsworthy. Lucrez pentru el de un an. Este un om loial cum nu mai există altul, la fel de tăcut ca mormântul şi un duşman pentru toţi duşmanii Angliei. Nu-l confunda cu adevăraţii duşmani ai tatălui tău.

Ea s-a întors cu faţa drept înainte. Nu mai era nimic de spus. Nu putea să aibă încredere în vorbele lui cu privire la onestitatea bărbatului masiv.

Nu i-a mai reproşat că a condus-o până la uşă sau că a vorbit cu cel pe care îl trimisese să o protejeze. Când ea a deschis uşa, el a prins-o încă o dată de braţ şi i-a spus pe un ton grav.

– Înainte de a pleca, trebuie să mă laşi să-ţi spun un ultim lucru.

– Trebuie?

Şi-a ţinut privirea aţintită pe mâna ei, sprijinită pe clanţa uşii. Nu ar mai fi trebuit să se uite la chipul frumos care se afla atât de aproape de al ei.

– Da, pentru că este vorba despre o altă persoană faţă de care nu ar trebui să te comporţi greşit.

– Foarte bine.

Ea a aşteptat.

– Miranda Kirby, o fată de şaptesprezece ani, nu este amanta mea. Nu este responsabilitatea mea. Este o tânără vânătoare de soţi, ca tine şi, cu timpul, va găsi bărbatul potrivit.

– Şi nu ai făcut-o să creadă că te vei căsători cu ea într-o bună zi?

– Nici gând. De nenumărate ori m-am declarat a fi complet nepotrivit rolului de soţ.

La ora stabilită, dis-de-dimineaţă, când unii încă mai dormeau, Jane, însoţită de o Nell zgribulită lângă ea, a bătut la uşa drogheriei. De-a lungul străzii străluceau câteva luminiţe în ferestre şi se auzea zgomotul făcut de câţiva petrecăreţi, dar nu era nimeni care să le urmărească pe cele două femei ascunse de pelerine.

Uşa s-a deschis şi au intrat grăbite. Miranda le-a aşteptat, îmbrăcată şi având mâinile acoperite de mănuşi. O lumânare aşezată pe tejghea arunca o lumină slabă peste rafturile întunecate.

– Ai adus cartea?

Miranda a clătinat din cap.

– Ai fost de acord să te întâlneşti cu mine şi să-mi dai cartea, a protestat Jane.

– Mai întâi, trebuie să-mi promiți că vei renunța la lordul Hazelwood.

– Nu este proprietatea mea ca să-l păstrez sau să-l dau altcuiva, dar voi întrerupe orice legătură directă cu el. Știi unde este cartea? Unde locuiește?

Miranda a dat din cap.

– M-am luptat pentru el, să știi. M-am purtat frumos cu el chiar și atunci când nimeni altcineva nu a fost dispus s-o facă. Am grijă de el. Toată lumea are o părerea urâtă despre el, dar eu îi cunosc adevăratul... caracter.

– Atunci, ne-am înțeles.

Jane a întins mâna, așa cum procedau englezii și, după o scurtă ezitare, fata i-a răspuns:

– În cazul acesta, urmează-mă, a îndemnat-o ea. Mergi repede, nu spune nimic și ai grijă cum pășești. Aleea e înghețată.

Au lăsat-o pe Nell în magazin cu a doua lumânare. Jane a strâns-o de mână pe Nell și i-a spus să nu se îngrijoreze.

Miranda a luat o lumânare și a condus-o pe Jane pe după perdele, de-a lungul unui hol și apoi afară, pe o ușă, într-un frig atât de crunt încât a simțit o durere în piept când a inspirat aerul rece. S-a concentrat asupra pașilor ei care călcaseră pe un petic de iarbă înghețată, scârțâind sub picioare. Au ajuns la alte trepte, în spatele unei clădiri mai mari. Miranda a deschis o ușă și au coborât în subsolul casei, unde Jane i-a auzit pe servitorii care se agitau în bucătărie. Simțea mirosul de pâine coaptă.

S-au întors și au început să urce scările servitorilor. Miranda s-a mișcat rapid și sigur, iar Jane s-a ținut după ea. În capătul celui de-al treilea rând de scări, Miranda a deschis o ușă într-un hol cu mochetă pe jos, iluminat cu aplice. A condus-o pe Jane spre o ușă din stânga și a dat din cap. Ea a șoptit cuvântul „Aici"

Jane i-a răspuns în același mod șoptit, „E încuiată?"

Miranda a clătinat din cap. S-a întors și a luat-o înapoi pe scări. Jane a mai zăbovit puțin până când pașii Mirandei nu s-au mai auzit. A ascultat cu atenție la ușă și, când a fost sigură că nu a auzit nici un sunet dinăuntru, a pus mâna pe mânerul ușii și l-a deschis.

Hazelwood stătea treaz, în întuneric, într-o stare cu care era obișnuit încă de pe vremea studenției de la Cambridge, corpul său pregătit pentru o companie feminină dintre cele mai intime. *Jane*. Nu-și amintea să fi avut vreun vis erotic cu ea, așa că nu putea decât să pună disconfortul prezent pe seama nebuniei de a o săruta cu o seară înainte. Stătea întins privind tavanul întunecat, așteptând ca mintea lui să redevină rațională.

A simțit că picioarele îi erau reci, mai reci decât restul trupului. Probabil că dăduse la o parte cuvertura cu picioarele în timpul acelor vise pe care nu și le mai amintea. În clipa următoare și-a dat seama că nu era singur în cameră. Și-a calmat respirația instantaneu și s-a întrebat cum a fost posibil să treacă de sistemul de pază al clubului și a cântărit ce șanse ar mai fi fost ca ghidul să mai fie încă pe masă, lângă patul lui.

– Nu vrei să facem puțină lumină, ca să te văd? a întrebat el persoana care era invizibilă.

A încercat să ghicească ora și dacă cineva ar putea să înceapă să se agite. Nu avea nici o armă, dar Clare dormea chiar în camera de la capătul holului. Un strigăt l-ar aduce imediat în camera lui.

– Nu este nevoie, a răspuns vocea lui Jane. Am găsit obiectul după care am venit.

Corpul lui a avut o reacție instantanee și entuziastă la prezența ei în camera lui. Mintea lui o felicita pentru curajul de care dăduse dovadă.

– Serios?

I s-a părut a fi înfrigurată. A sesizat un mic tremur în vocea ei. O putea încălzi. O succesiune rapidă de imagini i-au trecut prin minte, el luând-o de mână, trăgând-o spre pat, așezând-o, scoțându-i mantia și mănușile, dând la o parte cuverturile și lăsând-o să se strecoare lângă el. Hainele ei ar fi reci pe pielea lui, dar le-ar scoate și pe acelea. Toate vălurile ar cădea. Puteau să doarmă goi unul lângă celălalt.

El a încercat să se ridice în picioare și a descoperit că picioarele lui erau legate între ele și de capătul patului, după câte și-a dat seama.

– O să plec acum. Nu e nevoie să te ridici.

– Se pare că ai avut tu grijă de asta. Ea îi atinsese picioarele goale. Nu e de mirare că se trezise așa cum se trezise. Îi trecuse prin minte

că Jane era genul de fată îndrăzneață la care visase pe când era băiat, nu vreo prințesă adormită care trebuia să fie sărutată pentru a se trezi, ci o fată care să ridice sabia și să înfrunte balaurul.

– Cred că ți-am stricat una dintre lavaliere, dar mai ai și altele, sunt sigură.

A încercat să-și miște picioarele pentru a-și da seama dacă ar fi existat vreo șansă să se dezlege, dar a înțeles că nu avea nici o scăpare.

– Ai putea să rămâi cu mine, să știi. Am putea găsi împreună codul cărții.

Nu o putea vedea în întuneric, dar și-a imaginat-o clătinând din cap.

– Am renunțat la hotel. Voi sta la verii mei până la învestire.

Vocea ei a sunat trist. Era un mod de a-și lua rămas-bun.

Capitolul 18

O trăsură deschisă, cum ar fi un Landau[1] *sau un* Barouche[2]*, este esențială pentru tânăra vânătoare de soți. Pe vreme frumoasă – orice zi fără ploaie trebuie considerată ca fiind una bună pentru plimbare –, un astfel de vehicul este cutia de catifea în care tânăra vânătoare de soți se etalează privitorilor ca o perlă rară. Trăsura deschisă îi permite să profite cât mai mult de timpul petrecut în parcurile publice, deoarece, deși ar putea părea avantajos să călărească pe un cal sau să aleagă să se deplaseze cu o trăsură, acestea au câteva dezavantaje evidente. Călare, ea riscă să atragă atenția asupra calului însuși și trebuie să exceleze în acest sport pentru a ieși în evidență. Într-o trăsură, ea va fi inevitabil percepută ca fiind o fâșneață, în sensul că fie ea este cea care conduce vehiculul și astfel intră în competiție cu potențialul ei soț într-una din activitățile exclusiv masculine, fie călătorește într-o intimitate atât de mare cu un domn, încât ar putea să-i descurajeze pe ceilalți. Prin urmare, acest ghid recomandă cea mai bună variantă, și anume ca o tânără vânătoare de soți să-și facă apariția în parc pe scaunul poziționat spre direcția de mers a unui* landau *sau a unui* barouche.

Ghidul vânătoarelor de soți

Jane l-a lăsat pe vărul ei Clive să o ajute să urce în *barouche* hotărâtă să profite la maximum de această încercare de a stabili o relație de prietenie cu verii ei. Și-a propus ca măcar pentru o singură după-amiază interesele și preocupările lor să devină și ale ei. Avea

[1] Un *landau* este o trăsură de lux cu patru roți și cu un acoperiș care poate fi tras. Carcasa joasă a acestuia oferă o imagine completă a ocupanților și a vestimentației lor.

[2] Un *barouche* era un vehicul scump, cu patru roți, puțin adânc, folosit în secolul al XIX-lea, cu două scaune duble în interior. Este prevăzut cu o copertină moale, pliabilă, sub forma unui burduf, care poate fi trasă peste bancheta din spate, și cu un scaun exterior înalt în față pentru vizitiu.

să se străduiască să vadă Londra prin ochii lor și să învețe obiceiurile locului de la ei. Astfel, și-ar șterge din minte vocea ironică a lui Hazelwood. Erau verii ei și avea de gând să-și respecte legăturile de familie, indiferent de dimensiunea bonetei Allegrei. Urmau să fie martori la încercarea un bărbat de a face o performanță rară – să conducă un furgon tras de cai peste un lac înghețat din mijlocul Hyde Park. Din câte înțelesese de la verii ei, aproape toată populația Londrei urma să fie prezentă la eveniment.

– Deci, cine *este* acest bărbat care își propune să-și conducă furgonul și caii peste Serpentine? l-a întrebat ea pe Clive în timp ce se îndepărtau de hotel.

– Este un erou destul de popular. Îl cheamă Hunt, mai bine zis Hunt cel tânăr. Tatăl său este un faimos orator radical, întemnițat de mai multe ori pentru atacurile sale la adresa regelui.

– Atacuri?

Jane nu auzise că regele ar fi fost atacat.

– Doar în vorbe.

– Nu prea poți să spui despre el că este un erou, a spus Allegra, deși, este un deputat celebru. Acesta este motivul pentru care cei din înalta societate vin să-l vadă.

În frigul pătrunzător, caii erau acoperiți cu pături, iar vizitiul se cuibărise în paltonul și mănușile lui, cu un șal de lână maro înfășurat în jurul feței, încât doar ochii i se zăreau pe sub pălărie. Au intrat pe una dintre porțile din partea de nord a parcului, iar întinderea sa vastă, în pantă, se deschidea în fața lor.

Movile de zăpadă strălucitoare, cu margini murdare, ca un voal de dantelă îngălbenită, erau răsfirate pe dealurile maronii. Roțile caleștii au lăsat urme întunecate pe alee. În depărtare, copacii se arcuiau ca niște pete negricioase pe fundalul cerului acoperit de un plafon jos de nori plumburii. Jane a încercat să își amintească locul, dar cu greu a recunoscut în peisajul înghețat locul unde tatăl ei o dusese la pescuit pe Serpentine, într-o zi ploioasă.

Nu a recunoscut lacul copilăriei, care, în amintirile ei se asemăna cu forma unui deget îndoit ce o chema spre el. În schimb, o mulțime uriașă se adunase la baza dealului, mișcându-se de colo colo, ca un val de mantii și haine întunecate în care se amestecau pete de albastru, galben și roșu, strălucind ca niște luminițe peste

Tamisa noroioasă. Pe măsură ce trăsura se apropia, Jane și-a dat seama că mulțimea stătea în picioare și că patina chiar pe gheața lacului. Pâlcuri de stuf maro și copaci desfrunziți, cu crengile înnegrite mărgineau apa. De-a lungul lacului lung și îngust se întindea o fâșie de gheață, unde nu se aflau spectatori. Alte trăsuri luxoase precum a lor se apropiau, pe versantul de deasupra lacului. Domnii au trimis salutări și doamnele le-au făcut cu mâna verilor ei. Clive i-a spus vizitiului să o ia spre dreapta, de-a lungul povârnișului, deasupra mulțimii.

Allegra a protestat imediat.

– Clive, trebuie să stăm cât mai aproape. Ea i-a vorbit direct vizitiului, spunându-i să conducă trăsura până spre malul apei. Vizitiul părea să nu o audă. Clive, spune-i tu.

– Allegra, te rog să fi rațională. Ne vom duce la fund când gheața se va sparge dacă ne apropiem prea mult.

– Crezi că gheața se va sparge? l-a întrebat Jane. Lacul avea o lățime de o sută de metri și o adâncime de patru metri sau mai mult. Habar n-avea cât de groasă sau de rezistentă va fi gheața.

– O, Doamne, a spus Allegra. Clive vrea să păstreze distanța. Nu prea are spirit de aventură, Clive al nostru. Rareori pariază pe ceva.

Jane i-a zâmbit lui Clive.

– Mie mi se pare a fi un semn de înțelepciune.

– Adevărații domni își asumă riscul, a declarat Allegra întorcându-și supărată capul și scuturând panglicile bonetei.

Chiar dacă lui Hazelwood nu-i plăcea Clive Walhouse, a apreciat judecata de care a dat dovadă când a ales un loc pe versantul de nord-est de unde să privească Radical Race, așa cum numeau imprimeriile și ziarele încercarea lui Hunt de a traversa lacul înghețat. Boneta modernă a Allegrei a făcut *barouche*-ul deschis să fie ușor de observat într-un cerc de alte trăsuri elegante. Vizitiii înfofoliți în paltoanele lor se adunaseră pentru a-și fuma pipele și, fără îndoială, pentru a-și împărtăși părerile despre evenimentul la care urmau să fie martori.

Hazelwood recunoștea în sinea lui că anul petrecut în serviciul de spionaj ar fi putut să-i schimbe perspectiva atunci când trebuia să judece rațional o situație de pericol. Anglia, Londra și Hyde Park

ar putea avea tâlharii și pungașii proprii, dar agenții inamici erau o specie aparte și era puțin probabil să se infiltreze printre supușii de rând și loiali ai regelui în timpul unui eveniment public. O răpire de față cu atâția martori, în timpul unei demonstrații așteptate de toată lumea era puțin probabilă, dar, dacă nu ar fi fost vorba despre o răpire, atunci la ce putea să se aștepte? În cele două săptămâni de când ajunsese în Anglia, Jane Fawkener fusese urmărită, i se răscolise camera de hotel, fusese aproape dată jos cu forța dintr-o trăsură și un bolovan îi trecuse milimetric pe lângă cap. Cel care orchestrase toate aceste atacuri împotriva ei probabil că nu ar lăsa să-i scape o asemenea oportunitate. Și, din cauza gafelor lui, Hazelwood nu o mai putea proteja.

Trăsurile care se aflau pe pantă, pline de oameni pe care îi cunoștea sau pe care îi cunoscuse, îi ofereau o oarecare protecție lui Jane, dar, cu toate acestea, reprezentau o provocare pentru el. Ochiul lui trebuia să discearnă între ceea ce era obișnuit și familiar și ceea ce era ciudat și anormal. Adevăratul pericol, a decis el, era ascuns în mulțimea de gură cască de pe margine. Un ucigaș plătit, îmbrăcat ca un vizitiu sau vânzător ambulant, se putea mișca liber printre trăsuri fără să atragă atenția cuiva.

Hazelwood a privit în urmă spre Nate și Miranda, care se aflau în propria trăsură și a urcat panta, cu pașii scârțâind prin iarba înghețată, pentru a se poziționa cât mai aproape de Jane. A ales un punct de observație de unde putea să vadă mai bine atât pe fată, cât și trăsura și gazonul din jur și a încercat să se calmeze. Un sprint rapid spre poalele pantei l-ar aduce imediat lângă ea, dacă cineva suspect s-ar apropia. I-a trecut din nou prin minte că poate era nebun să-și imagineze dușmani în mijlocul unei asemenea mulțimi. Familia lui Jane ar putea fi arogantă și obsedată de titlu, ca majoritatea celor de teapa lor, dar nu aveau de gând să o lase pe Jane să fie răpită.

Odată ce și-a ales locul cel mai bun pentru a o supraveghea, s-a concentrat pentru a vedea mai bine împrejurimile. Diverși agenți circulau de la un grup la altul făcând pariuri cu câțiva dintre bărbații pe care cândva obișnuise să-i considere prieteni. Un negustor ambulant care vindea plăcintă a trecut prin mulțime cu marfa lui. Tinerii domni stăteau ciorchine pe lângă *barouche*-ul deschis

al familiei Walhouse, concurând în mod evident pentru farmecele Allegrei, iar Hazelwood a înjurat în barbă când unul dintre ei a deschis ușa și a lăsat scara. Fără să vrea, bărbatul deschisese cale liberă inamicului, care acum putea să ajungă mai ușor la Jane Fawkener. Sentimentul lui de neliniște a crescut când i-a văzut pe lordul și pe Lady Ravenhurst însoțiți de bunul lor prieten, contele Malikov. Poziția în care staționa trăsura familiei Ravenhurst, mai sus și la dreapta de *barouche*-ul familiei Walhouse, nu era întâmplătoare. Contele Malikov o putea supraveghea direct pe Jane, în timp ce urmărea cursa ce se desfășura la picioarele lor. La gândul că Jane ar putea ajunge în mâinile inamicului Hazelwood a simțit un gol în stomac.

Jane a studiat-o pe Allegra. Orice s-ar fi întâmplat pe gheața de la poalele dealului, Jane avea mult mai multe de învățat urmărind-o pe Allegra cum își manipula admiratorii. Câțiva tineri s-au adunat și s-au sprijinit de trăsură, uitându-se în sus spre ea. Jane îi întâlnise pe unii dintre ei la serata muzicală patronată de verișoara Phoebe. Acum, fiecare i-a aruncat o privire politicoasă, evaluând punctele ei de atracție și abandonând-o apoi destul de rapid. Allegra invita pe rând câte un bărbat pe care-l alegea din mulțimea de admiratori să urce în trăsură, pe care apoi îl dădea jos pentru a-i oferi altuia dintre rivalii săi un loc pe scaunul destinat favoritului. Hazelwood o avertizase pe Jane că s-ar putea să nu mai judece limpede atunci când avea să aibă admiratori, asta în cazul în care asta s-ar fi putut întâmpla vreodată, dar Jane a observat că Allegra nu-și pierduse capul, cel puțin nu așa cum o atenționase Hazelwood că s-ar putea întâmpla. Dar nici nu și-l folosise. Metoda Allegrei nu-i lăsase impresia că aceasta ar fi vrut să profite de ocazie pentru a-i cunoaște mai bine pe tinerii care se luptau pentru atenția ei, ci, mai degrabă, i-a amintit lui Jane de gestul ei de a se uita la propria reflexie într-o oglindă, încercând să-și dea seama care unghi o punea mai bine în evidență.

Și Clive, a observat Jane, proceda la fel. Ambii veri se foloseau de același truc, și anume, de a-i observa pe ceilalți fără a lăsa să se vadă că făceau asta. Era o artă pe care tatăl ei o stăpânea destul de bine și s-a întrebat dacă nu cumva o deprinsese mai degrabă în

societatea londoneză, decât în palatele și curțile regale din Orient. Clive era extrem de atent ca nu cumva să scape vreo privire spre un grup care atrăgea atenția tuturor, aflat într-o trăsură din apropiere, oprită undeva mai sus de a lor. Dezinteresul lui studiat i-a dat senzația că un fir invizibil îl lega de o doamnă cu părul blond, îmbrăcată în mătase de culoarea lavandei și blănuri întunecate, care stătea alături de doi domni într-o altă trăsură deschisă. Unul dintre aceștia, prezentabil și relaxat, împărțea bancheta din spate cu doamna și făcea ocazional comentarii care o făceau să râdă, în timp ce celălalt domn, brunet și agitat, se conversa în mare parte cu doi băieți aflați lângă el pe celălalt scaun, explicându-le punctele de interes ale evenimentului ce urma să se desfășoare în fața lor. Al doilea domn nu a privit-o nici măcar o singură dată pe doamnă. Doamna însăși părea o expertă în arta de a nu lăsa impresia că îi observă pe cei din jur, dar Jane bănuia că știa că Clive o urmărea.

Era pe punctul să-l întrebe pe Clive despre ei când Eversley, aflat și el lângă trăsură, a întrebat-o pe Jane care era părerea ei cu privire la cursă. O privire rapidă aruncată spre Allegra l-a făcut să înțeleagă că era ocupată cu alți pretendenți. Ea nu l-a salutat pe Eversley, care se alăturase, stând într-o margine, de grupul de admiratori, ignorându-l. Nu a fost o declarație pe față de respingere, dar Jane a simțit că ar putea profita de ocazie și să riște să vorbească cu tânărul timid.

– Ce mai fac câinii tăi? S-a întors spre el. Nu o preocupase soarta câinilor de ani de zile. Câinii din Halab mâncau din gunoaie, se furișau la marginile orașului și erau invocați doar în blestemele și insultele aruncate între dușmani. Fața rotundă și roșie a lui Eversley avea o expresie sinceră și naivă, de parcă orice act de cruzime față de câini i-ar putea răni profund sentimentele. Cățelușii au mai crescut?

– Da, a spus el. În curând o să încep să le caut un cămin pentru fiecare. De regulă, oamenii subestimează câinii. Câinele meu, Ajax, înțelege sute de cuvinte.

– Cuvinte? Adică, vorbești cu el?

Jane nu crezuse vreodată că și câinii înțeleg cuvintele. Recunoșteau mirosuri, gesturi și tonuri din voce, dar refuza să creadă că recunoșteau chiar și cuvintele. Ea i-a zâmbit lui Eversley ca să-l încurajeze.

Din mulțime s-a auzit un vuiet, de undeva din direcția apei înghețate și amândoi s-au întors ca să vadă un furgon verde tras de patru cai murgi apărând printre copacii de pe cealaltă parte a lacului. Cel care îl conducea, îmbrăcat într-o haină albă și cu o pălărie de aceeași culoare, la care avea legată o eșarfă cu picățele a făcut un semn către mulțime. Doi servitori în livrea verde s-au agățat de furgon, și au făcut cu mâna, la rândul lor. Pe partea laterală a furgonului era o reclamă uriașă: MATCHLESS BLACKING[1].

– Ei, ăsta este ditamai atelajul, a spus însoțitorul ei. Este mare ca o căruță țigănească cu coviltir, iar murgii aceia nu sunt chiar ușori. Este o rasă folosită doar la munci grele. Hunt are ceva curaj să încerce această cascadorie.

Caii erau frumoși, iar Jane s-a întrebat dacă cel care-i mâna nu a avut nici o strângere de inimă să-i pună în pericol și să-i mâne pe gheață. Era limpede pentru toată lumea că era foarte mândru de abilitățile sale de a conduce furgonul. În următoarele câteva minute, în timp ce mulțimea vuia încântată, el și-a condus atelajul în sus și în jos pe malul îndepărtat. A oprit furgonul și și-a ridicat pălăria albă așezând-o în vârful bastonului, învârtind-o, spre bucuria mulțimii. Apoi a aruncat frâiele unuia dintre cei doi servitori, s-a dat jos și, cu o energie specifică unui om de acțiune, a traversat Serpentine cu pași mari, examinând gheața. Mulțimea a strigat și a aplaudat. După ce a ajuns pe partea cealaltă, Hunt a dat mâna cu câțiva domni. Așezat lângă Jane, Clive i-a distras atenția de la Eversley pentru a-i arăta pe cei din juriu și pe bărbatul care a făcut pariul cu Hunt. Apoi, ridicându-și încă o dată pălăria în vârful bastonului către mulțime, Hunt s-a întors cu pași mari pe apa înghețată. A sărit pe scaunul vizitiului și și-a pus caii în mișcare, întorcându-i înapoi de-a lungul părții carosabile, la distanță de lac. Totul s-a făcut cu o vervă și cu o ignoranță nesăbuită față de orice pericol.

„La fel ca Hazelwood", s-a gândit Jane.

Pe măsură ce se apropia ora stabilită, mulțimea se îndrepta spre spațiul deschis, înghesuită în șiruri întunecate ce flancau fiecare mal al întinderii de gheață. Zgomotul s-a transformat într-un murmur

[1] Referire la un produs destinat îngrijirii încălțămintei, pe care tatăl lui Hunt junior l-a inventat și l-a promovat în timpul detenției

când Hunt și-a întors furgonul, cu fața din nou spre lac. Allegra a țipat în timp ce favoritul ei din acel moment o tras-o de pe scaun și a ridicat-o în picioare, iar Jane a făcut la fel. Într-o clipă, toată lumea din trăsurile din jurul lor era deja în picioare.

Acum, că sosise momentul mult așteptat, Hazelwood a încercat să judece șansele lui Hunt. Gheața de pe Serpentine nu avea de obicei mai mult de câțiva centimetri grosime și putea să se spargă în sute de bucățele ascuțite din cauza vremii schimbătoare de la Londra. A fost doar o chestiune de șansă, efectul ultimelor două săptămâni de frig pătrunzător că, în ciuda atâtor persoane aflate pe suprafața lacului, nu apăruse încă nici o crăpătură. Lui Hazelwood i-a trecut prin minte că Hunt se folosise de spectatorii adunați pentru a testa gheața în locul lui. Dacă gheața ar fi crăpat, ținând cont de numărul și greutatea lor, întreaga cursă ar fi fost anulată. Nu e de mirare că Hunt părea atât de nonșalant. Furgonul Matchless Blacking cu cei patru cai era ușor ca o pană în comparație cu greutatea mulțimii de spectatori londonezi. Un om prudent ar fi îndepărtat mulțimea de gheață, dar un om prudent nu ar fi încercat niciodată un astfel de experiment. Nici Hazelwood nu fusese vreodată un om prudent.

Și-a întors privirea spre Jane. Acum, că ocupanții trăsurii stăteau în picioare, el și-a schimbat ușor poziția. Boneta ridicolă a Allegrei era încă vizibilă, dar a lui Jane, aflată lângă ea, devenise doar o dungă a unui bor albastru. S-a mișcat să nu o scape din ochi. Dacă cineva ar fi plănuit să o atace, s-ar fi folosit de momentul în care Hunt ar fi ajuns pe gheață și toate privirile ar fi fost ațintite asupra lui. Hazelwood a cercetat din nou trăsurile din jurul *barouche*-ului lui Walhouse. Nimic nu părea să-i sară în ochi sau să-l alarmeze. Toată lumea stătea în picioare și toți ochii erau ațintiți pe furgonul lui Hunt. Chiar și Malikov părea absorbit de spectacol. Până la urmă, s-ar putea să fi pariat și el pe rezultatul cursei.

Hunt și-a oprit caii deasupra malului sudic scurt și abrupt. Din nările lor ieșeau aburi în aerul rece. Mulțimea de pe gheață a amuțit. Servitorul lui Hunt a sunat din claxonul din spatele furgonului precum conductorul unui vagon poștal. Pe malul de nord, bărbatul care ținea punga cu cele o sută de guinee pariate privea indiferent

spectacolul. Lângă el, un alt domn a ridicat o batistă albă, care flutura în briza puternică. Batista a căzut, iar caii lui Hunt s-au repezit înainte atenți, au traversat malul și au luat-o vioi la trap pe gheață. Mulțimea a aplaudat. Mii de domni care priveau și-au ridicat pălăriile în semn de omagiu.

Hazelwood și-a mutat privirea înapoi spre Jane. Stătea alături de însoțitorii ei, captivată de drama ce se desfășura sub ochii ei. Apoi pălăriile ridicate i-au obturat vederea lui Hazelwood. În timp ce încerca să se așeze într-o poziție de unde ar fi putut s-o observe mai bine, un bărbat îmbrăcat într-o haină de vizitiu s-a rostogolit de sub trăsură și a sărit în picioare. În timp ce bărbatul a luat-o la goană, trăsura s-a pus în mișcare, luând-o în jos pe pantă, lovindu-se de coapsele cailor. Clive și Jane s-au clătinat, reușind să rămână încă în picioare, iar Jane s-a apucat de ușa laterală. Allegra s-a prăbușit cu spatele pe banchetă, cu un strigăt ascuțit. Clive s-a răsucit și a încercat să-și arunce un picior peste scaunul din față, încercând să se târască în scaunul vizitiului. Hazelwood a înjurat și a luat-o la goană.

În timp ce alerga, un vuiet puternic s-a auzit dinspre mulțimea de pe gheață. Caii speriați, fără să fie conduși de nimeni și cu un vehicul greu care îi lovea în spate, s-au strecurat prin mulțime și s-au repezit spre poalele dealului. Unul dintre pretendenții Allegrei, cel care vorbise cu Jane, a fost doborât la pământ de portiera trăsurii. S-a ridicat și a rămas uitându-se după vehiculul în mișcare.

Hazelwood s-a năpustit la vale, alunecând pe iarba înghețată, străduindu-se să reducă distanța. Nu putea să vadă traseul haotic al trăsurii, dar caii, cu trăsura lovindu-i în spate, au virat brusc la dreapta, iar vehiculul s-a legănat pe terenul denivelat, roțile înalte pierzând contactul cu panta. Allegra a țipat atunci când trăsura s-a înclinat atât de tare încât amenința să arunce pasagerii pe terenul în pantă și să fie prinși sub caroserie. Clive s-a agățat de trăsura care se legăna, incapabil să-și slăbească strânsoarea pentru a apuca frâiele. Hazelwood a sprintat pe ultimii metri și s-a aruncat în spatele trăsurii. A prins mânerul de fier destinat lacheului și s-a agățat de acesta, cu picioarele atârnând, folosindu-se de tocurile cizmelor pentru a frâna în iarba înghețată. Pălăria i-a căzut de pe cap. Peste marginea banchetei din spate, și-a ridicat privirea spre fața uluită a lui Jane.

– Ține-te bine, a sfătuit-o printre dinții strânși.

A vrut să facă o glumă, dar nu i-a venit nici una în minte. Când privirea ei a întâlnit-o pe a lui, s-a uitat la el de parcă abia atunci l-ar fi văzut, de parcă abia atunci a putut să-l perceapă așa cum era el cu adevărat, fără toate măștile lui.

Trăsura scăpată de sub control se balansa peste terenul înclinat, iar roțile au atins din nou iarba. Impactul brusc a făcut să-i clănțăne dinții în gură, genunchii să i se îndoaie și au aruncat-o pe Jane de pe locul în care se afla. Ea era în aer, iar el a simțit că totul încetinește, chiar și inima lui, de parcă pauza dintre bătăi avea să dureze o veșnicie. Ea a aterizat pe scaunul din față și s-a redresat. Cusăturile noii lui jachete au cedat la umăr, dar el a susținut-o.

Și-a aplecat capul și a văzut un pâlc de ulmi golași în față și mai mulți vizitii alergând spre ei ca să prindă caii de hamuri. Înainte ca aceștia să ajungă la pâlcul de copaci, s-au afundat într-un petic de zăpadă bătătorită, iar trăsura s-a oprit, zgâlțâindu-se din toate încheieturile. Impactul l-a zguduit pe Hazelwood. S-a ridicat și a făcut un pas înapoi, cu grija exagerată a unui bărbat băut. S-a rugat să nu-l lase genunchii tocmai acum. Vizitiul lui Walhouse și-a controlat caii. Un alt vizitiu a ridicat hamul din stânga, care fusese desfăcut de pe puntea din față. Admiratorii Allegrei s-au îndreptat spre trăsură. Allegra plângea ascunsă de borurile pălăriei, cu brațul lui Clive în jurul umerilor ei tensionați. Jane Fawkener s-a ridicat, neobservată de mulțimea de domni îngrijorați, și a privit în jur metodic, de parcă împrejurimile i-ar fi putut oferi o explicație pentru tot ce se întâmplase. Era exact ce trebuia să facă, dar tipul care se rostogolise de sub trăsura ei dispăruse de mult, pierzându-se în marea de londonezi. Hazelwood a pășit în spatele unei alte trăsuri și a zăbovit puțin, trăgându-și răsuflarea.

L-a văzut pe Malikov înaintând din mulțime și întinzând o mână spre Jane.

– Faceți loc doamnelor să coboare, domnilor, a spus el.

Hazelwood a făcut un pas în direcția lui, înainte de a se calma singur. Nu exista nici o legătură directă între Malikov și vizitiul fugar. Nu exista nici o lege care să spună că un bărbat nu are dreptul să revendice o fecioară inocentă pe care a salvat-o. Învățase asta încă de pe vremea când era doar un băiat, iar Goldsworthy i-a amintit acest lucru primăvara trecută.

Niște zgomote de pași care veneau din spatele lui l-au făcut să se întoarcă.

– Sir, sunteți rănit? Nate Wilde s-a oprit gâfâind lângă el. Îmi pare rău, nu m-am putut mișca mai repede.

Hazelwood a clătinat din cap.

– Doar zdruncinat din toate încheieturile.

– Și plin de noroi, sir, a rânjit Wilde. Ce s-a întâmplat?

Hazelwood s-a uitat la cizmele lui distruse.

– Cineva a defectat intenționat trăsura.

În timp ce la poalele dealului uriașul furgon întunecat se rostogolea pe malul opus al lacului Serpentine, Hunt se pierduse în mulțimea care îl întâmpina cu ovații pe erou.

Capitolul 19

Fiecare tânără aflată la vânătoare de soți trebuie să fie conștientă că are rivale. Dacă un domn este frumos și posedă o avere rezonabilă, sau dacă este extraordinar de bogat și este înzestrat chiar și cu cele mai neînsemnate farmece masculine, va avea mulțimea lui de admiratoare și, mai mult, mamele lor vor ști cu precizie cum să-i evalueze potențialul de viitor partener conjugal. Chiar și tinerele vânătoare de soți mai puțin scrupuloase se vor apleca asupra calculelor și asupra tacticilor, alături de mamele lor, un aspect cu care, în mod normal, acestea nu ar fi de acord. Dacă refuză să se folosească de astfel de trucuri, tânăra vânătoare de soți ar trebui să-și facă griji că și-ar putea pierde avantajul obținut în fața uneia sau a mai multor rivale ale sale. Ea s-ar putea afla în situația în care să observe cum un partener pentru care are o simpatie este deturnat de o domnișoară curajoasă care, văzându-l apropiindu-se, s-a aruncat în calea lui. Sau s-ar putea ca, într-o altă împrejurare, să observe cum alesul ei este ademenit cu imaginea unui sân, expus în toată splendoarea lui.

Ghidul vânătoarelor de soți

Nate știa că Miranda abia aștepta să-i dea o palmă sau să-l pieptene cu o greblă, dar el a oprit-o cu o privire dură. Avea să o lase să se manifeste mai târziu. Treaba lui era să-l ajute pe lordul Hazelwood să rezolve cazurile, iar el știa mai bine decât ea de ce avea nevoie vicontele în acest moment.

În foaierul clubului ascuns în spatele schelelor, Nate l-a ajutat pe Hazelwood să se își dea jos paltonul și cizmele murdare.

– O, Lord Hazelwood, cum arată sacoul! a strigat Miranda.

Hazelwood a reușit să zâmbească slab.

– Crezi că tatăl tău se va supăra foarte tare că i-am stricat din nou haina?

Miranda a clătinat din cap. Ea a întins mâna, precum un valet profesionist, ca să-l ajute. Hazelwood s-a strâmbat când s-a mișcat

pentru a-și da jos sacoul. Miranda l-a împăturit și l-a așezat peste brațele ei.

– În cel mai scurt timp vă vom ajuta să fiți din nou elegant. Vom spăla imediat noroiul, iar, dacă nu se va curăța, vom face tot posibilul să aveți haină nouă, i-a spus ea.

– Mulțumesc, Miranda.

Hazelwood a aruncat o privire în sus pe scări și apoi a început să le urce mai puțin energic decât de obicei. Nate l-a urmat. Știa că vânătăile și zgârieturile lui Hazelwood aveau să devină în scurt timp dureroase, iar Nate voia să-i ofere vicontelui niște cafea și o baie fierbinte, departe de ochii Mirandei. Hazelwood nu avea nevoie de o femeie care să se uite la el plină de compasiune.

În cafenea, Hazelwood s-a așezat cu grijă pe canapeaua lui preferată. Nu s-a întins așa cum o făcea de obicei, ci, mai degrabă, privea absent spre masa unde studiase exemplarul lor din ghid. Nate s-a pus repede în mișcare pentru a-i pregăti o ceașcă de cafea aburindă, pe care a pus-o în mâinile vicontelui.

– La ce vă gândiți, sir? a întrebat Nate.

– De ce nu au încercat să o răpească? De ce să încerci s-o ucizi pe ea și pe oricine altcineva s-ar fi întâmplat să-i stea în cale? Cu excepția cazului în care au vrut să-i atace și pe cei doi Walhouse.

– Așa au lăsat impresia că a fost vorba doar despre un accident, sir.

– Adevărat, dar deja toate aceste acțiuni se întețesc, nu crezi? Trebuie să o aducem înapoi înainte să ucidă pe cineva.

– O vom face, sir.

– Ai un plan, Wilde?

– O răpim chiar noi, sir?

– Îmi place cum gândești, dar am un alt plan. Ești dispus să o faci din nou pe lacheul?

– Bucătarul lui Walhouse m-a plăcut, sir. Sunt sigur că mă vor accepta din nou în casă.

– Bine.

Miranda îl aștepta pe Nate în magazin când acesta i-a adus haina lui Hazelwood pentru a fi retușată.

Nu și-a ridicat ochii de la acul cu care cosea când și-a făcut apariția de după perdeaua din spatele magazinului.

– O să fie bine. Este învinețit peste tot, dar nu are nimic rupt.

– Tata a spus că sacoul lui nu mai poate fi salvat.

– Sunt sigur că tatăl tău îi poate face unul nou.

Apoi a ridicat privirea, cu ochii strălucind de furie.

– A stat aproape un an purtând lenjerie murdară și împuțită și paltoane prost croite, iar acum, când a ajuns să fie îmbrăcat ca un gentleman, așa cum ar fi normal, îl lași să-și distrugă hainele.

– Dacă vrei să dai vina pe cineva, atunci acuză-te pe tine. Ai vrut să-l vezi pe Hunt conducându-și furgonul peste Serpentine.

Ea a sărit de pe scaun, de data aceasta tremurând.

– La fel ca jumătate din Londra. Nu e vina mea. Dacă ai fi fost în stare să conduci chiar tu trăsura, nu s-ar fi întâmplat toate astea. Ai fi putut să mă duci să văd cursa, iar lordul Hazelwood nu ar fi fost rănit. Tu ar trebui să fii cel cu mușchii în toată povestea asta, nu-i așa? Nu de asta te-au angajat, să-ți spargi capul mare, în timp ce ei se ocupă de chestiunile inteligente?

– Nu este chiar așa.

În plus, nu-l cunoști deloc pe Hazelwood, dacă crezi că nu-i place pericolul. Nu voia să-i spună adevăratul motiv pentru care Hazelwood se năpustise pe acel deal și se aruncase în acea trăsură, dar avea de gând s-o facă dacă ea l-ar fi provocat în continuare.

– Ar fi trebuit să-l oprești.

Nate a clătinat din cap.

– Nu poți împiedica un om să sară în ajutorul femeii pe care o iubește.

A ridicat brusc capul, cu ochii mari, conștientă de adevărul spuselor sale.

Și ea fusese martoră la cursa nebună a vicontelui în încercarea de a o salva pe Jane Fawkener.

– Nu o iubește. Ea este doar un caz, iar el nu ar accepta niciodată ca un caz să rămână nerezolvat.

– Tu, Miranda, trebuie să te întorci la *Ghidul vânătoarelor de soți*. Trebuie să citești capitolul despre depășirea propriei condiții. Nu este de nasul tău și, cu cât accepți mai repede adevărul, cu atât mai bine pentru tine.

– Te urăsc, Nate Wilde. Vrei doar să mă umilești. Sunt mult mai frumoasă decât Jane Fawkener. Și ea a promis...

– Ce?

– Nu contează. Ea nu știe să-l prețuiască pe lordul Hazelwood așa cum o fac eu.

Nate a venit lângă de ea, destul de aproape ca să-i simtă răsuflarea agitată din cauza accesului de furie.

– Miranda, când ți-a promis ea ceva?

Miranda și-a ridicat bărbia încăpățânată.

– Nu mai scot un cuvânt. L-a părăsit, nu-i așa? S-a dus să stea cu verii ei.

– Asta nu schimbă nimic. El și-ar da și viața pentru ea.

– Nu.

S-a uitat la el îngrozită.

Nate s-a îndepărtat.

– Ba da. El este genul acesta de bărbat și este foarte îndrăgostit.

Clive a fost extrem de reținut în timp ce era în trăsura familiei Ravenhurst, care-i aducea acasă. O ținea cu un braț pe Allegra, care se sprijinea de el, cu ochii închiși de durere. Jane o ajutase să-și scoată pălăria distrusă. I-a fost greu să fie recunoscător pentru blândețea din tonul lui Malikov și s-a simțit profund recunoscător pentru privirile Pamelei, prin care i-a transmis compasiunea ei. Mai târziu se vor întâlni, conform obiceiului. Cu această rază de speranță în minte, a reușit să suporte criza mamei sale disperate, chemarea doctorului, confuzia și grija tatălui său doar pentru caii lui, întrebările fraților săi mai mici, șocați de cele întâmplate. A încercat, de asemenea, să nu respingă sfaturile competente oferite de Jane, care nu a făcut prea multă vâlvă.

Malikov l-a așteptat în salonul mamei sale.

– Nu s-a întâmplat nimic grav, din câte mi-am dat seama.

Clive a văzut că Malikov se servise singur cu o băutură. Și-a turnat puțin coniac din rezerva tatălui său pentru a evita să spună ceva necumpătat precum: „Ai înnebunit? Ai fi putut să ne omori pe toți". I s-a părut că, dacă ar fi recunoscut amploarea pericolului, ar fi pornit din start cu un dezavantaj în orice joc pe care el și contele l-ar fi jucat.

– Încep să cred că îți plac situațiile periculoase, Walhouse.

Malikov i-a vorbit, așezat pe unul dintre cele două șezlonguri aurite pe care mama lui le cumpărase când redecorase camera.

Canapelele joase, fără spătar, cu modelul lor îndrăzneț cu dungi negre și aurii, dominau camera de un albastru pal.

– Ce te face să crezi asta?

Malikov a lăsat să atârne paharul pe care-l ținea cu vârful degetelor, peste brațul răsucit al canapelei.

– Mai întâi aventura ta cu matura și delicioasa Pamela și apoi indolența de care ai dat dovadă când a fost vorba să te pui la adăpost de pericolul pe care îl reprezintă verișoara ta.

Clive a râs ostentativ în timp ce se așeza în fața contelui.

– O, chiar așa? Cu siguranță pericolul reprezentat de Ravenhurst este unul minor. Nu va observa niciodată aventura soției sale și nici nu va ști cum să procedeze, în cazul în care s-ar întâmpla așa ceva. Și ce a făcut Jane Fawkener? Cred că încearcă doar să învețe de la Allegra cum să prindă un soț în capcană.

Malikov a clătinat din cap.

– Ești absolut sigur că fata nu va acționa împotriva ta? Nu te lăsa păcălit.

Clive a ridicat din umeri.

– Jane? Cred că supralicitezi capacitatea ei de a impresiona guvernul englez.

– Poate părea blândă, dar, ține minte, Walhouse, fata poate distruge bunăstarea familiei tale, iar familia ta este foarte dependentă de o viață de lux. Sora ta nu te va ierta dacă îi anulezi toate șansele de a încheia o căsătorie avantajoasă.

– Nu mă va ierta nici dacă se alege cu gâtul rupt.

– Aici exagerezi pericolul. *Barouche*-ul s-a rostogolit pe o pantă lină. Doamnele au fost puțin zguduite. Chiar și tu ai condus în alte ocazii mai rapid și mai periculos.

– Totuși, te-aș ruga să n-o implici pe Allegra în toate astea.

Lui Clive i s-a părut că răspunsul lui Malikov s-a lăsat mult prea mult așteptat.

– Sunt de acord, dacă mă lași să mă ocup de verișoara ta. Nu cred că îți pasă de ea, sau mă înșel cumva?

– Absolut deloc.

Clive o plăcea destul de mult pe Jane. Dacă ea nu ar fi stat în calea bunăstării familiei Walhouse, nu ar fi avut nimic împotriva ei.

– Te duci la balul Langford, nu-i așa? l-a întrebat Malikov.

– Da, dacă Allegra își revine.

– O să-și revină. Asigură-te că verișoara ta merge și ea la bal și lasă restul în seama mea.

Clive a avut senzația că nu auzise bine.

– Verișoara mea este programată pentru o ceremonie de învestitură, în prezența regelui. Autoritățile se vor alarma dacă ea va lipsi.

– Cine? Regele? Nu va observa niciodată că nu a mai înmânat o tinichea. Chartwell? Când a făcut Chartwell altceva decât să strângă mâini?

Clive și-a studiat paharul aproape gol, un văl subțire de culoarea chihlimbarului acoperind fundul acestuia. Nu-i plăcea atitudinea lui Malikov, dar Clive fusese subalternul lui Chartwell suficient de mult timp încât să cunoască stilul haotic al celor din biroul coordonat de acesta, când era vorba să ducă la bun sfârșit orice fel de sarcină.

O putea lăsa pe verișoara lui în mâinile lui Malikov, care-i pecetluise deja soarta, sau putea să fie martor la decăderea familiei sale, care ar fi revenit la vechiul lor statut social. Sora lui ar fi pierdut orice șansă de a se mărita așa cum și-ar fi dorit. Mama lui avea să renunțe la petrecerile ei. Tatăl său nu mai putea avea câinii și caii săi, iar el ar fi fost nevoit să renunțe la Pamela.

A evaluat capacitatea familiei sale de a accepta un asemenea sacrificiu și și-a dat seama că nu aveau să reușească să facă față unui asemenea exercițiu de voință. Știa, din propria-i experiență, că nimeni nu ar fi fost dispus să renunțe la confortul unei vieți îndestulate și chiar și la orgoliul de a nu mai fi în centrul atenției.

Clive a ridicat privirea din lichidul din paharul său pentru a-l privi pe Malikov. Stăteau în frumosul salon al mamei lui. Casa era mobilată cu gust și dădea impresia că este reședința unor nobili. Jane Fawkener era un nimeni. Nu însemna nimic pentru nici unul dintre ei, o verișoară apărută de nicăieri, fără nimic de oferit în schimbul unor asemenea sacrificii. A fost norocoasă că a trăit atât de mult, ținând cont de riscurile la care a supus-o propriul ei tată. Într-adevăr, Fawkener a fost cel care o pusese în pericol ducând-o în străinătate și făcând toate acele lucruri.

Clive s-a ridicat și s-a întors spre bufetul unde fusese lăsată tava cu băuturi.

– Vom fi prezenți la bal, împreună cu Jane.

Malikov s-a ridicat în picioare, ajungând într-o clipă lângă Clive, bătându-l prietenește pe umăr în stilul lui arogant, ca și când ar fi fost un prieten ceva mai în vârstă și mai înțelept.

– Ai luat cea mai bună decizie, să știi. Să nu-ți imaginezi că cineva se va purta urât cu fata. Pur și simplu fac ceea ce trebuie pentru a-mi îmbunătăți situația la Sankt Petersburg. A, cum ar fi să mă întorc acasă cu niște informații utile, să fiu iar cu familia mea.

Malikov și-a pus paharul gol lângă cel al lui Clive.

Și, pur și simplu, Clive și-a dat seama că Malikov minte, că nu exista nici o carieră compromisă la Sankt Petersburg, nici o iubită credincioasă care să-l aștepte acasă, ci era vorba doar despre dorința de a-și exercita puterea asupra celor din jur.

– Te întâlnești cu frumoasa Pamela în seara asta? l-a întrebat Malikov.

– Da.

Clive a încercat să scape de gustul amar care i-a umplut gura. Făcea ceea ce trebuia pentru binele familiei lui. Odată ce avea să le asigure viitorul, avea să pună capăt definitiv relației sale cu Malikov.

Jane a rămas cu Allegra până ce soluția calmantă pe care i-o dăduse doctorul și-a făcut efectul și a adormit-o. Apoi, a rămas o vreme așezată într-un fotoliu confortabil în camera Allegrei, până întunericul timpuriu al unei zile de iarnă a pus stăpânire pe Londra. A fost singurul lucru pe care a fost în stare să-l facă după ce a pus-o pe verișoara ei în pericol. Allegra putea fi superficială și înfumurată și uneori enervantă, dar nici unul dintre acele defecte nu însemna că trebuia condamnată la moarte. Era un adevăr dur, dar pe care nu-l putea trece cu vederea, că, fugind de sub protecția lui Hazelwood, Jane atrăsese pericolul reprezentat de persoana ei în casa verilor ei.

Avea nevoie de timp să mediteze la ceea ce se întâmplase, în singurătate. Nu voia să-l vadă pe vărul ei, Clive, până când nu avea să reușească să pună în ordine imaginile amestecate din mintea ei. Ea bănuia că el avea să minimizeze pericolul. Scurta cursă nebunească nu păruse să fi durat mai mult de două minute, începând de la prima hurducătură a trăsurii de sub picioarele ei, până la aterizarea în movila de zăpadă. La început, imaginea feței lui Hazelwood agățat de spatele trăsurii i-a tot apărut în fața ochilor, atât de vie și de

clară, încât alte detalii ale acelor momente încărcate de pericol îi rămâneau încă neclare. Dar erau și celelalte aspecte pe care ea trebuia să și le amintească pentru a înțelege ce se întâmplase cu adevărat.

În trăsura familiei Ravenhurst care i-a adus acasă, Clive fusese ciudat de tăcut în privința accidentului, în timp ce prietenul său, contele Malikov, îl tachinase spunându-i că avea o pereche de cai atât de nărăvași încât au ținut neapărat să se alăture cursei care se desfășura pe gheață. Jane auzise destule din discuțiile din jurul ei după ce *barouche*-ul s-a oprit, ca să înțeleagă că cineva îl defectase în mod intenționat. Prezența lui Hazelwood i-a confirmat presupunerea că trăsura scăpată de sub control nu fusese un accident. O urmărise, anticipase pericolul și acționase la momentul potrivit. Ea voia să vorbească cu el despre asta, dar, din cauza greșelii de judecată de care dăduse dovadă mai devreme, revederea dintre ei devenise aproape imposibilă.

Și totuși, în acele câteva clipe de goană nebună, când nu mai avea unde altundeva să se uite, fără să mai poată să facă o glumă, fără să-și ascundă expresia goală din ochii lui, nu a mai fost un spion, ci un bărbat care nu voia să o piardă. Ea însemna ceva pentru el. În cele din urmă, nu a mai fost vorba despre meseria lui, despre informațiile pe care le deținea, despre partenerii Angliei identificați de-a lungul traseului tatălui ei prin Orient sau despre ceea ce ar putea ști ea despre planurile rusești pentru regiune. În acel moment, a fost vorba doar despre legătura lor pierdută, despre dorința lui ca ea să continue să trăiască în această lume chiar și cu prețul propriei sale vieți. Privirea aceea fusese punctul ei de sprijin acolo, în trăsura care se balansa sălbatic, mai mult decât susținerea ei de ușa trăsurii. Apoi se resimțise în urma șocului zdruncinăturii trăsurii, iar când aterizase, el dispăruse. Privise în jur, cu atenție, așa cum tatăl ei o învățase să analizeze o imagine mai amplă, disecând vasta întindere a parcului în secțiuni discrete, dar Hazelwood dispăruse în mulțime.

Sinceră să fie, dacă l-ar fi găsit, probabil că ar fi sărit din trăsură și l-ar fi lovit în cap cu orice i-ar fi venit la îndemână. Ce fusese în mintea lui să se îndrăgostească de ea și să o facă să-i fie recunoscătoare pentru dragostea lui?

Călătoria hurducată cu trăsura a făcut-o să înțeleagă dintr-o altă perspectivă de unde venea pericolul. Pentru a-și proteja prețiosul

ghid de Hazelwood, ea acceptase ospitalitatea verilor ei și, acum, trebuia să se gândească cum să-și protejeze verii de cei care doreau să pună mâna pe informațiile tatălui ei.

Un geamăt ușor s-a auzit din locul unde se afla Allegra, iar Jane s-a ridicat din fotoliu.

– Pălăria mea este distrusă?

Allegra s-a agitat, apoi s-a lăsat pe spate pe pernele ei.

Jane s-a așezat pe pat, lângă verișoara ei, cu un pahar de apă în mână.

– Pălăria ta poate fi reparată. Te mai doare capul?

– Îngrozitor. Ochii Allegrei s-au închis peste fața ei cenușie. E întuneric aici.

– Crezi că poți suporta lumina unei lumânări? Doctorul te-a sfătuit să nu stai în prea multă lumină.

– Unde este mama?

– Se îmbracă pentru petrecerea din seara aceasta.

Lady Strayde îi spusese lui Jane că simțea că este foarte important să-și onoreze întâlnirile stabilite deja pentru evenimentele din cursul serii, astfel încât să le transmită un semnal celor prezenți că Allegra nu suferise o accidentare prea serioasă. Jane a aprins o lumânare aflată pe șemineu și a adus-o pe noptieră. Allegra a clipit și și-a pus o mână la ochi.

– Deci, tu ești singura care a rămas aici cu mine?

– Da. Vrei apă?

– Da, te rog.

Vocea Allegrei era ca un croncănit. Ea a acceptat paharul oferit de Jane și, cu o mână tremurândă, l-a adus la buze. A luat o înghițitură și aproape a lăsat paharul să-i scape din mână. Jane l-a prins, iar mâna Allegrei a căzut înapoi pe cuvertură.

– Cât o să mai fiu în starea asta? Nu pot rata balul Langford.

– Doctorul a spus că trebuie să te odihnești. A lăsat o soluție pe care va trebui s-o bei pentru durerea de cap și vrea să știe cum te mai simți.

Mâna Allegrei s-a încordat, strângând pătura.

– Este nedrept. Caroline DeVere va merge la acel bal. Ea va dansa cu pretendenții mei. Îi va face pe toți să mă dea uitării, de parcă nici n-aș fi existat niciodată.

Jane s-a așezat din nou în fotoliu.

– Va trebui să-ți faci o apariție de senzație când te întorci, precum Frumoasa Adormită, după somnul ei prelung.

– Dar toată lumea va vorbi despre cât de proastă și de jalnică sunt să cad și să ratez Sezonul.

– Până când te vei întoarce, vor apărea și alte subiecte de discuție.

– Cum poți fi atât de sigură? Nu știi nimic despre Londra.

– Nu te străduiești tu să mă înveți de ceva vreme? Și am citit *Ghidul vânătoarelor de soți*.

– Cred că glumești. N-am auzit niciodată de așa ceva.

– Tu o ai pe mama ta să te sfătuiască. Eu nu am pe nimeni.

– Deci, cum ai găsit acest ghid?

– Mi-a fost oferit în momentul în care am ajuns aici de cineva care și-a dat seama că voi avea nevoie de un sfat bun.

– Și ce sfat ne dă?

– Că odihna este esențială pentru tânăra care vrea să strălucească la bal.

O bătaie în ușă a făcut-o pe Allegra să se întoarcă.

– Da? Cine este?

Clive a răspuns, iar Allegra i-a spus că poate să intre.

– Toată lumea crede că sunt o proastă pentru că am căzut?

– Nu am auzit încă părerile tuturor. Clive a traversat camera, dar a rămas într-o zonă de penumbră, ascuns de lumina caldă a lumânărilor. Vorbea blând, dar avea o expresie sumbră. Omagiile și mesajele scrise care însoțesc buchetele de flori din partea admiratorilor tăi vor sosi în curând.

– Toată lumea mă va uita.

Clive a clătinat din cap.

– Sper că mai vrei să participi la balul de la Langford?

– O, da. Trebuie. Este primul bal adevărat al anului.

– Atunci trebuie să văd cum începi să-ți revii.

Clive a aruncat o privire spre Jane.

– Jane, rămâi la noi până la bal?

– Desigur.

Capitolul 20

Una dintre cele mai grave erori de judecată pe care tânăra vânătoare de soți trebuie să le evite este cea care se referă la capacitatea de a face distincția dintre general și particular atunci când vine vorba de a evalua atenția unui domn. O tânără poate fi atrasă de un bărbat care se poartă cu ea cu amabilitate. Ea este recunoscătoare pentru atenția lui, în special atunci când el observă că nu este băgată în seamă de ceilalți și o atrage într-o conversație, atunci când este obosită și îi oferă un scaun sau un loc într-o trăsură, sau când vede că este neglijată de alți parteneri și îi redă încrederea solicitându-i mâna pentru un set de dansuri. Un astfel de bărbat merită o atenție specială din partea celei aflate la vânătoare de soți. Ea va încerca să observe dacă el este la fel de amabil și de grijuliu în general și cu alte doamne, indiferent de vârsta sau de statutul lor social, precum s-a dovedit a fi și față de persoana ei. Dacă toate acestea se confirmă și dacă ea descoperă că are tendința de a fi amabil cu toate femeile, atunci va trebui să apeleze la judecata ei cea mai obiectivă pentru a determina dacă există în bunătatea lui față de ea și o urmă de interes față de persoana ei. Chiar și procedând astfel, tânăra vânătoare de soți s-ar putea înșela, din dorința ca acest lucru să fie adevărat.

Ghidul vânătoarelor de soți

În a treia zi de la accident, când dr. Lions a declarat că Allegra s-a recuperat suficient pentru a putea servi masa împreună cu familia și pe când fluxul de mesaje și de omagii sub forma unor buchete de flori s-a diminuat considerabil, Jane a ajutat-o pe Allegra să coboare cele două rânduri de scări de la dormitorul ei până la sala de servit masa. Allegra încă mai amețea când privea în jos, iar rochia ei de mătase de culoarea piersicii, cu o trenă de un verde-deschis mătura podeaua, așa că s-a lipit de brațul lui Jane și de balustradă.

În sala de servit masa, toată familia se afla în jurul mesei, cu excepția lui Clive. Patru capete blonde s-au ridicat și s-au întors

când au intrat Allegra și Jane. Phoebe, aflată în capătul mesei, i-a aruncat o privire critică Allegrei și a ridicat o sprânceană, indicând că Annabel ar trebui să se mute pe un alt scaun.

– Tată, trebuie să-i cedez locul chiar dacă se simte mai bine? a întrebat Annabel.

Teddy i-a făcut cu ochiul de deasupra ziarului său, dar a făcut un semn din cap spre scaunul mai mic.

– Încă te mai doare capul? a întrebat Philip cu o voce sonoră care i-a provocat o durere de cap.

Allegra s-a strâmbat de durere, dar s-a așezat pe locul lui Annabel, aranjându-și mătasea și dantelele și lăsând-o pe Jane să îi pună un șal pe umeri. Jane s-a oferit să-i umple o farfurie cu mâncarea care se afla pe bufet.

– Doar pâine prăjită și gem, te rog, Jane.

Annabel și Philip au chestionat-o pe Allegra în timp ce Jane stătea lângă bufet, simțind un miros distinct și întrebându-se ce era. Aceleași farfurii cu ouă, bacon, pâine prăjită și șuncă umpleau bufetul. I-a întins farfuria cu pâine prăjită și dulceață Allegrei și s-a întors, întinzându-și mâna să-și toarne niște cafea, când și-a dat seama că mirosul puternic provenea de la ea. Era bogat și aromat, cu o notă persistentă de caramel, pusă în evidență prin prăjirea boabelor. Chiar și în ceașca mare englezească, chiar și fără caimacul caracteristic cafelei din Halab, gustul era inconfundabil.

Hazelwood. Asocierea a fost instantanee. Pentru scurt timp, și l-a imaginat de cealaltă parte a ușii sălii de servit masa, ținându-și termosul învelit în prosopul de bumbac.

– Jane, a spus Allegra, tu nu mănânci?

Toate capetele aurii s-au întors spre ea, amintindu-i că nu era una de-a lor.

– Ba da, mă bucuram doar de cafea.

– O, a spus Phoebe, cafeaua este diferită? Allegra, dragă, stai dreaptă! Ține-ți capul sus!

Annabel a vorbit de pe scaunul ei, aflat lângă Jane.

– Este noul lacheu. El este Nick sau Nate sau așa ceva. El l-a învățat pe bucătar s-o prepare așa.

Phoebe i-a aruncat fiicei sale celei mai mici o privire tăioasă de dezaprobare față de apropierea ei de servitori.

Jane și-a lăsat privirea în ceașcă. Oricine ar fi noul lacheu, nu putea exista decât o singură explicație pentru prezența lui acolo. Hazelwood îl trimisese. În cele trei zile petrecute cu Allegra din momentul accidentului, nu mai fusese nici o altă încercare de atac la adresa verilor ei sau a ei înșăși, dar asta nu însemna că pericolul dispăruse. Și se pare că nici Hazelwood nu credea așa. Reușise să plaseze pe cineva de încredere în casă. Cafeaua a fost un mesaj. Mai rămânea ca Jane să-l găsească pe acest nou lacheu și să vorbească cu el între patru ochi.

Și-a ridicat privirea din cafea și a văzut-o pe Phoebe studiind-o pe Allegra.

– Nu-mi place cum arăți, dragă. Trebuie să facem ceva ca să îți revină culoarea în obraji.

Philip și-a ridicat privirea de pe ouăle din farfurie.

– Arăți ca o burtă de păstrăv, Al, i-a spus el.

Allegra a încetat să-și rupă pâinea prăjită și s-a încruntat spre el.

Bolton, majordomul, care se ocupa de servirea mesei, s-a dus să răspundă unei bătăi în ușa sălii de servit masa. În spatele ei se afla un lacheu, care a anunțat că a sosit un cadou pentru domnișoara Walhouse. Annabel s-a aplecat spre Jane și i-a șoptit:

– El este. Acesta este noul lacheu.

Jane l-a zărit în treacăt, suficient pentru a observa că tânărul avea urechi proeminente și dinți albi și strălucitori. Ar trebui să se gândească la o modalitate de a se scuza față de cei de la masă pentru a vorbi cu el.

Allegra și-a ridicat capul când a auzit că a primit un cadou.

– Pot să văd despre ce este vorba, tată? a întrebat ea.

– Doar dacă asta te va face să-ți revină culoarea în obraji, fetițo, a spus Teddy din spatele ziarului său.

El a făcut un semn din cap către Bolton.

– Ce poate fi? s-a întrebat Allegra.

– De la cine este? Știm cumva, Bolton? a întrebat Phoebe.

– Cred că suntem pe cale să aflăm, milady, a răspuns Bolton.

A deschis ușa când s-a auzit o altă bătaie, iar Eversley și-a făcut apariția, chinuit de dor, dar cu chipul luminat de speranță și ținând o cutie mare roșie legată cu o fundă enormă de catifea neagră.

– O, tu erai.

Allegra s-a schimbat la față. Tatăl ei a zâmbit și a lăsat deoparte ziarul. S-a ridicat de pe scaun și i-a întins mâna nou-venitului.

– Eversley, băiete, intră. I-ai adus un cadou fetiței mele, nu-i așa?

– Da, sir.

Chipul tânărului s-a colorat puternic. A băgat cutia sub brațul stâng în timp ce a întins mâna dreaptă pentru a-și saluta gazda. Cutia s-a înclinat și din interiorul ei s-a auzit un sunet asemănător cu cel al unui șoarece ronțăind un lemn.

– M-am gândit să-i fac o bucurie domnișoarei Walhouse, sir. Annabel mi-a sugerat să-i fac acest cadou.

Allegra i-a aruncat o privire dură lui Annabel, dar Annabel l-a privit radioasă pe Eversley și a început să țopăie pe scaunul ei. Jane s-a gândit că cei doi erau singurii oameni din lume care să o cunoască atât de puțin pe Allegra.

– Atunci, să vedem despre ce este vorba, a spus Teddy. Să vedem dacă o s-o înveselească pe Allegra. Are nevoie de ceva care să-i ridice moralul. De trei zile nu a mai ieșit din casă.

– Tată! a protestat Allegra.

Eversley s-a uitat la Allegra care stătea la masă și, preț de câteva momente, a părut să se întrebe ce fusese în mintea lui când se gândise să-i facă acest dar.

– Îl deschid eu, dacă ea nu vrea, s-a oferit Annabel.

– Annabel, liniște, a spus Phoebe.

Annabel s-a întors spre sora ei.

– Allegra, dă-te un pic mai în spate cu scaunul, ca Eversley să-ți poată pune cutia în brațe.

Allegra a părut neputincioasă pe moment, de parcă i-ar fi fost imposibil să-și mute scaunul, dar Jane s-a ridicat și i-a oferit brațul și, cu o mică manevră, scaunul a fost tras în spate, iar Allegra a primit cutia în poală.

Surprinsă, a ridicat imediat privirea surprinsă.

– Este caldă.

Cutia i s-a clătinat pe genunchi, iar Allegra a desfăcut panglica. Capacul cutiei s-a deschis fără ca ea s-o atingă. Un cățeluș cu bot negru și cu urechi cenușii a sărit din cutie, mișcând din coada subțire, și și-a așezat labele mari și gri pe pieptul Allegrei. Allegra s-a uitat îngrozită la Eversley. Annabel a țopăit de bucurie pe scaunul ei. Philip a pufnit în râs.

Cățelușul i-a lins bărbia Allegrei, și-a înfipt dinții ascuțiți și albi în dantela rochiei ei și a sfâșiat-o. Ea a țipat și a dat drumul cutiei. Dantela prinsă în fălcile cățelușului s-a rupt, iar cățelul și cutia s-au prăbușit pe podea. Cățelușul a luat-o la goană cu trofeul lui de dantelă între dinți și s-a așezat pe covor, într-un colț al camerei, mârâind și trăgând de bucata de pânză strânsă între labe.

Eversley a privit spre cățeluș, umflându-se în pene, ignorând-o pe Allegra.

– Are opt săptămâni și este cel mai reușit dintre puii lui Hector și ai Contesei, și are toate calitățile necesare unui câine potrivit pentru o doamnă.

– Mamă, mi-a rupt dantela, s-a plâns Allegra, lipindu-și rochia sfâșiată la piept.

– În perioada în care-i cresc dinții, un cățeluș roade tot ce-i stă în cale. Va trece peste asta în cel mai scurt timp.

Eversley a încercat să o mângâie pe Allegra pe umăr, dar aceasta s-a cutremurat.

Cățelușul a străbătut camera, mârâind peste trofeul său, până când a ajuns la bufet, unde a uitat de dantelă și s-a ridicat pe picioarele din spate, adulmecând micul dejun de deasupra.

– Unul dintre buldogii tăi, nu-i așa, Eversley? Teddy și-a părăsit locul ca să urmărească câinele. Este un câine cu pedigree, cel mai bun exemplar din rasa lui și poate fi un bun animal de companie, i-a spus el Allegrei.

– Tată, s-a văitat Allegra, de ce aș vrea eu o astfel de creatură? Va distruge tot. Mamă, s-a întors spre mama ei, toți m-au uitat.

Eversley s-a înroșit și mai mult.

– Eu am vrut doar să...

– Al, pot să-l iau eu, dacă nu-l vrei? a întrebat-o Annabel, alunecând de pe scaunul ei și oferindu-i cățelului un pic de bacon din farfurie.

El a dat din coadă și s-a dus direct la ea, ca și cum ar fi fost un prieteni vechi, a luat bucata de carne și și-a îngropat capul în fustele lui Annabel.

– Dacă ar trebui să-l dați cuiva, atunci eu trebuie să fiu acela, a declarat Philip. Sunt destul de mare ca să am propriii mei câini de acum înainte.

Verișoara Phoebe s-a ridicat de pe scaun, cu privirea de oțel.

– Copii, ați uitat complet de maniere. Annabel, ia-ți mâinile de pe câinele acela și așteaptă-mă în camera ta. Allegra, calmează-te și mulțumește-i lui Eversley pentru darul său. Strayde, condu-l pe Eversley până la ușă. Philip, pregătește-te pentru ora cu profesorul tău.

Când privirea i-a căzut pe Jane, ea a avut o ezitare, ca și cum ar fi încercat să stabilească în ce fel putea fi vina lui Jane pentru spectacolul penibil făcut de familia ei în fața unui oaspete și a unui potențial pretendent. Eversley poate că era un iubitor de câini, dar era și proprietarul a mii de acri în Wiltshire.

– Jane...

Jane a profitat de moment.

– Să duc *cadoul* unuia dintre lachei, verișoară Phoebe? Poate că se găsește un loc pentru el la grajduri până când vă hotărâți ce faceți cu el?

– Da.

Phoebe s-a întoarse către ceilalți.

– Acum, plecați! Allegra, vino cu mine!

Jane l-a găsit pe lacheul pe care-l căuta pândind în spatele foaierului. A ieșit din umbră fără să vorbească și a întins mâna spre cățelușul care se zvârcolea în brațele ei. În timp ce Jane și-a predat povara, o auzea pe Phoebe cum o mustra pe Allegra pe scările de deasupra lor. S-a uitat la tânărul serios, tot numai urechi și dinți, și i-a trecut prin minte cât de ciudat avea să sune mesajul pe care dorea să-l transmită iubitului său prin intermediul tânărului voinic din fața ei. Apoi el i-a spus.

– Domnișoară, lordul Hazelwood spune că trebuie să te scoatem de aici. Are un plan.

A vorbit cu o voce joasă, serioasă, doar pentru urechile ei.

„Să mă scoată de aici?"

– Nu mă îndoiam că are un plan, a spus ea.

„Cam la asta s-a rezumat schimbul profund de sentimente cu Hazelwood."

– Ajută-mă să duc cățelul la grajd, i-a spus ea pe un ton autoritar.

– Da, domnișoară. Urmați-mă, domnișoară.

Au trecut printr-o ușă mascată în perete într-un hol îngust. Cățelul s-a uitat la Jane peste umărul lacheului și i-a lins urechea

tânărului. Jane a încercat să analizeze pericolul situației în care se găsea în acel moment. Dormitorul Allegrei, dormitorul fiicei preferate a unui baron, trebuia să fie unul dintre cele mai sigure locuri din Londra. Jane nu observase nici un urmăritor sau intrus prin preajmă. Dușmanii ei nu au mai reușit să ajungă la ea de câteva zile. Îi citise din ghidul ei Allegrei, îi dăduse verișoarei ei câte un pahar cu apă sau o ajutase să aranjeze felicitările și florile primite de la admiratori în camera ei. Nimeni nu a intrat în camera lui Jane, în afară de Nell, care a ajutat-o cu îmbrăcatul, și tânăra servitoare care a aprins focurile. Dacă exista vreun pericol în casa verilor ei, ea nu-l depistase.

Când au ajuns la grajd, tânărul lacheu s-a uitat în jur. Rândașii și vizitiul nu erau prin preajmă.

– Lordul Hazelwood nu te poate proteja aici.

– Dar sunt cu familia mea, a explicat ea. Nu putea să-i considere pe Teddy sau pe Philip ca pe niște bărbați pe care s-ar putea baza în cazul unui atac, dar cu siguranță Phoebe sau Clive puteau să facă față unui agresor.

– Nu crezi că și verii mei au nevoie de protecție? Allegra a fost rănită când cineva a umblat la trăsură.

Cățelul l-a tras de ureche pe tânăr.

– Te rog, domnișoară, lordul Hazelwood vrea să mergi la cumpărături astăzi. Mă poți lua pe mine ca să car pachetele. Și vă vom duce într-un loc unde să vă știe în siguranță.

– Am promis că voi rămâne cu Allegra până după balul de la Langford.

– Nu va fi prea fericit când va auzi asta, domnișoară.

Jane și-a ridicat sprâncenele. S-a uitat în jur după un loc unde cățelușul care se zvârcolea putea fi pus la adăpost și a deschis ușa unui grajd gol.

– Sunteți urmărită, domnișoară. Sunt doi. Fac cu schimbul. Știu care este fereastra dumneavoastră.

Lacheul l-a lăsat jos pe cățeluș, care a fugit într-un colț și s-a ușurat.

– Dar eu mă uit pe fereastra Allegrei, nu pe a mea. Nu pot fi atât de deștepți.

Tânărul a pufnit.

– Nu sunt plătiți să fie deștepți, domnișoară.

– Vreau să spun, ar trebui să fim mai deștepți decât ei. Spune-i lui Hazelwood că pot pleca în timpul balului.

Jane l-a privit pe cățeluș cum și-a băgat nasul în paie și a strănutat.

– Nu-i va plăcea, domnișoară, a repetat el, clătinând din cap.

– Spune-i... spune-i că știu. Că am înțeles.

Capitolul 21

Exceptând cazul fericit în care ai fi o ducesă, experiența de a-ți câștiga locul în lumea bună din Londra atrage după sine și supliciul comentariilor răutăcioase din partea celorlalți. Inevitabil, tânăra vânătoare de soți va întâlni oameni a căror stimă de sine este atât de intensă, încât o vor privi de sus, de la mare înălțime, ca și când ar fi o insectă pe o frunză, ușor de strivit. Aceste persoane sunt conștiente de cea mai mică diferență de rang, în special de privilegiile pe care le-au moștenit. Unul se poate dovedi a fi un snob în ceea ce privește aspectul personal și poate avea impresia că toți ceilalți nu sunt la fel de frumoși ca el. Un altul poate fi un snob în ceea ce privește talentele lui native și poate disprețui realizările tale modeste în ceea ce privește mânuirea unui instrument muzical. Alții, într-adevăr cei mai mulți, sunt snobi în materie de gust. Aceștia din urmă vor cataloga ca fiind drept prost gust fiecare preferință de-a ta care nu se potrivește cu simțul lor estetic rafinat. Ce are de făcut tânăra vânătoare de soți în fața unor astfel de răutăți? Cu siguranță, ar trebui să râdă.

Ghidul vânătoarelor de soți

Hazelwood a înjurat în liniște în timp ce își scotea pantofii de seară, după ce a urcat pe scara servitorilor. Iubita lui era supărător de fidelă principiilor ei. El a înțeles că trebuia să-și respecte promisiunea, dar nu putea să accepte că își asumase această responsabilitate pentru o familie de idioți leneși, necumpătați, care nu aveau capacitatea de a evita un pericol iminent. Promisiunea făcută de Jane însemna să rămână într-un loc unde Malikov și oamenii lui puteau ajunge la ea.

Noaptea trecută fuseseră trei. Cel care o supraveghea de peste drum de reședință se retrăsese la adăpost, ca să nu se transforme într-un sloi de gheață până dimineața, iar Wilde îl băgase pe ascuns pe Hazelwood în casă prin bucătărie și îl îndrumase pe scara servitorilor până la etajul unde era dormitorul ei. A găsit drumul spre

ușa ei, care era încuiată, a folosit cheia de care Wilde a reușit să facă rost și a intrat. Ea respira încet în somn, întoarsă pe o parte, cu fața spre fereastră. Nu a riscat să aprindă o lumină, ci s-a dus spre pat și i-a pus mâna peste gură.

– Jane, sunt Hazelwood, a șoptit el.

Ea a tresărit și și-a înfipt dinții în degetele lui. S-a abținut să nu țipe, repetându-i cuvintele pe care i le spusese mai devreme. Ea a slăbit strânsoarea dinților și a scuturat din cap încercând să scape de mâna care-i apăsa gura și a auzit-o foindu-se în pat.

– Ce faci aici? a șoptit ea cu o voce răgușită.

Ce căuta el acolo? Pentru o secundă, fusese doar un bărbat ispitit de trupul cald al unei femei, de-abia trezite din somn. În camera rece, căldura ei era la fel de puternică precum jarul mocnit care aștepta să fie adus la viață. Era dispus să-l atâțe, să aibă grijă și să aprindă acel foc până când căpăta putere. Desigur, era un spion și misiunea lui era să o ferească să cadă în mâinile inamicului pe această fată, cu toate informațiile ei valoroase. Se strângea cercul. Spera doar ca ei să nu știe la fel de multe pe câte știa ea.

– Mi se pare că tu ai fost prima care a început acest joc.

– A, desigur.

– Nu cred că ai înțeles corect mesajul pe care l-am trimis prin Wilde. Am promis că voi rămâne cu Allegra până la balul Langford.

– Pentru că este atât de dulce, fermecătoare și de drăguță cu tine?

– Pentru că m-a rugat Clive și pentru că oricine a umblat la trăsura aceea, a făcut-o pentru a mă ataca pe mine, dar a rănit-o destul de grav pe Allegra.

– Cum se mai simte?

– Este din ce în ce mai bine.

– Clive nu ți-a cerut să rămâi la ei după bal?

– Nu.

Hazelwood a lăsat-o să se mai gândească puțin. Cel mai bine ar fi fost ca ea să coboare cu el chiar acum prin casa care dormita și să-l lase să o ducă în camera de deasupra magazinului lui Kirby, pregătită pentru ea. Trebuie doar să-și ia cărticica. Guvernul ar putea șterge orice urmă, iar ea ar fi în siguranță. El a rămas nemișcat în timp ce ea se gândea, deși degetele de la picioare i-au devenit reci.

Ea a vorbit în șoaptă.

– Cu siguranță, Clive nu vrea informațiile pe care le am. Nu este un spion.

– Dar prietenul lui, Malikov, mai mult ca sigur este.

Ea a revenit la starea ei de meditație, iar el și-a vârât mâinile reci pe sub brațe.

– Deci Malikov ar putea pune presiune asupra lui Clive ca să...

Vocea i s-a stins, nedumerită.

– Ca să obțină informații de la tine.

Nu voia să-i mărturisească teama lui cea mai mare, că Malikov plănuia să o răpească. Așternuturile foșneau în jurul ei.

– Și de asta ai venit noaptea în camera mea, sfidând orice regulă de protocol, de etichetă și de bun-simț, să-mi spui asta?

S-a simțit descumpănit. Nu avea rost să nege ceea ce era evident. Sentimentele lui față de ea se schimbaseră, se transformaseră în ceea ce era o pedeapsă meritată de un bărbat care în tinerețe nu ținuse cont de regulile bunului-simț și care acum se regăsea în situația de a iubi o femeie cu care nu se putea căsători, ca să nu o facă părtașă la decăderea și umilința lui. O astfel de iubire egoistă nu merita în nici un caz să fie numită dragoste.

– Hazelwood, gândește-te, a spus ea.

Se străduia să gândească.

– Hai cu mine acum și te voi duce într-un loc sigur, unde inamicul nu te poate atinge.

– Și mă ajuți să dovedesc că tatăl meu este în viață?

Tatăl ei trăia? Hazelwood se îndoia de asta, dar, dacă dovada ar fi fost ascunsă în acel ghid, ar ajuta-o bucuros să o descopere. Goldsworthy i-ar fi cerut să o trădeze din nou, dar Hazelwood nu-și mai permitea să o piardă mai mult decât se întâmplase deja. Acest gând i-a limpezit mintea.

– Desigur.

– Mincinosule. Nu crezi că este în viață. Ea a vorbit fără supărare sau resentimente, ca o femeie rezonabilă care își susține punctul de vedere.

– Viu sau mort, tatăl tău ar dori să te știe în siguranță.

Acesta era un adevăr asupra cărora ar fi căzut amândoi de acord.

– Tatăl meu și-ar dori să duc la capăt misiunea. Ar vrea ca informațiile pe care le-a cules să ajungă pe mâini bune.

Hazelwood a auzit din nou foșnind lenjeria de pat. Un curent de aer cald, plin de parfumul ei l-a învăluit. Au urmat mai multe zgomote de la lenjeria de mătase și apoi ea a aprins o lumină pe noptieră. I-a putut zări mâinile și manșetele din dantelă ale cămășii ei de noapte. Degetele de la picioare s-au ivit de sub tivul rochiei modeste. Cearșaful și cuvertura fuseseră date deoparte, lăsând să se vadă o ușoară adâncitură unde se aflaseră șoldurile ei. Patul îngust îi făcea cu ochiul și s-a întors cu spatele la el.

A venit spre el cu cartea în mână.

– Tu mi-ai luat-o acum ceva vreme. Acum, eu sunt cea care ți-o oferă.

Declarații nebunești i-au venit pe buze. Cartea nu mai conta. Goldsworthy nu conta. Anglia nu conta. Rușii puteau să pună mâna pe carte. Din punctul lui de vedere, puteau să cucerească întregul Orient, cu deșerturile lui întinse, cu munții săi falnici și trecătorile spre India, numai ca ea să fie de acord să-l însoțească.

S-a calmat și și-a înghițit cuvintele care îi ardeau gâtul. Ea i-ar da una în cap dacă ar auzi așa ceva.

– Sărută-mă, a spus el.

Ea a scuturat cartea spre el.

– Ia-o.

– Sărută-mă mai întâi, a insistat el. Las-o jos și sărută-mă.

– Un sărut nu mă va face să mă răzgândesc.

– Dacă ești atât de sigură, atunci nu ai nimic de pierdut.

Ea l-a cercetat din priviri, ca și când ar fi vrut să măsoare puterea unui adversar. O sărutase înainte, dar nu așa cum voia să o sărute acum. Se pare că ea a decis că acceptă provocarea.

– Să nu uiți, i-a spus. Tot ce fac este doar pentru familie.

A pus cartea la loc pe noptieră și a așteptat ca el să facă prima mișcare. El a întins mâna și a tras-o în brațe, strângând-o la pieptul lui. Imediat și-a lăsat capul pe spate pentru a-i privi fața, cu un zâmbet jucăuș pe buze.

– Ești rece.

„Nu tot trupul meu."

– Numai degetele de la picioare, dar nu trebuie să mi le săruți.

Ea tremura în brațele lui, iar el a strâns-o mai aproape, lăsându-și mâinile să alunece în jurul ei. Fără corset, i-a mângâiat silueta, cu

spatele drept, curbura taliei și a șoldurilor. Ea și-a ridicat fața spre a lui, iar zâmbetul i-a dispărut, fiind înlocuit de o privire pe care o recunoștea prea bine. A încercat să-și păstreze capul pe umeri, să-și amintească faptul că el era cel care o seducea, făcând-o să uite de decizia ei de a rămâne cu verii ei, dar i-a stârnit dorințele uitate, cele din copilăria lui, când visase să fie cavaler, să salveze o domnișoară ingenuă și să-i câștige dragostea, drept recompensă pentru faptele sale nobile. Mai visase atunci să fie vrednic de trofeul câștigat. Așa că, și-a permis să o sărute cum își dorise s-o facă.

A lipit-o strâns de el, singura barieră dintre ei fiind doar hainele lor, strângându-și brațele în jurul ei, ridicând-o deasupra podelei, astfel încât greutatea tinerei, care era aproape insesizabilă, să se sprijine de el, iar ea să aibă drept punct de sprijin doar trupul lui. Sărutările ei au început să cadă în ploaie pe fața lui, topindu-i blazarea și spălând jignirile pe care le îndurase de mult prea multă vreme, încât păreau că fac parte din ființa lui. Își desăvârșise propria formă de autoironie ca un scut de protecție, dar nu se putea proteja de dragostei ei.

Câteva minute mai târziu, când el a lăsat-o ușor jos, ea și-a sprijinit capul de pieptul lui.

– Ce a fost asta? l-a întrebat.

– A fost o demonstrație, a spus el, respirând precipitat. Asta a fost tot ce am învățat vreodată din toată opera lui Aristotel, toată gramatica, retorica și logica pe care am făcut-o la școală. A fost ca un discurs în Camera Lorzilor. Ai de gând să vii cu mine?

Ea a clătinat din cap.

– A fost foarte convingător. Am fost impresionată. Dar am făcut o promisiune.

– Nu te pot proteja aici.

– Dar poți să-mi protejezi informațiile. Ia cartea.

Expresia solemnă îi revenise pe chip. Ea s-a eliberat din brațele lui, a luat cartea și i-a întins-o. A ascuns-o în jachetă. Ea l-a întors și l-a împins spre ușă, iar el s-a dus pentru că, deși era un bărbat îndrăgostit, era în același timp și un spion.

Cu mâna pe clanța ușii, s-a întors să o mai privească încă o dată, peste umăr. Ea s-a ridicat în vârful picioarelor și l-a sărutat pe obraz.

A înghițit în sec.

– Voi veni după tine. Nu pleca de la bal cu nimeni altcineva în afară de mine.

– Promit.

Miranda ținea biletul în mână. Nu trebuia decât să bată la intrarea servitorilor pentru a fi primită înăuntru. Promisese că biletul va ajunge direct în mâinile domnișoarei Fawkener în această dimineață, dar știa că avea să i se spună să aștepte într-un hol întunecat, pe o banchetă îngustă sau într-o cameră sărăcăcioasă și îndepărtată, în care menajera îi primea pe negustori.

Deși lordul Hazelwood o trimisese cu una dintre trăsurile închise ale clubului, cu un vizitiu și un lacheu, majordomul arogant o expediase de la ușa de la intrare, cea cu inelul de bronz. Și acum, ajunsă la demisol, cu grilajul de fier deasupra capului, cu mirosul pivniței de cărbuni care o învăluia și cu ușa mică și neprimitoare din fața ei, Miranda și-a reamintit de toate nemulțumirile pe care le strânsese.

Jane Fawkener și-a încălcat promisiunea de a se ține departe de lordul Hazelwood. Ea reușise cumva să-l prindă în mrejele ei, deși Miranda era cea care îl iubea cel mai mult și de mult mai mult timp. Știa că lordul Hazelwood ar fi putut să o iubească, dacă ar fi fost stimulat așa cum trebuie. Îi mulțumise pentru disponibilitatea ei de a-l ajuta la ultimul său caz. El îi strânsese mâna, cea în care ținea biletul și îi spusese că îi era dator pentru că crezuse în el când nimeni altcineva nu-i mai dădea vreo șansă.

Iar Jane Fawkener o pusese pe Miranda în situația jenantă de a ajunge bătaia de joc a lui Nate Wilde. Și mai rău, chiar să ajungă să-i fie milă de ea. Nate Wilde, care a venit de nicăieri și care era un nimeni, în ciuda paltoanelor sale la modă și a cuvintelor alese. Nate Wilde, care fusese un hoț de buzunare și un spion înainte ca alții mai buni ca el să-l fi observat. Nate Wilde, care credea că ea, Miranda, ar trebui să-l aleagă pe el, când ea avusese o mamă care fusese o lady în Franța. La ce bun umerii lui drepți și sărutul lui dulce din moment ce nu ar fi putut-o face niciodată o lady pe Miranda?

Un vârtej de aer rece și murdar a înconjurat-o, iar ea a făcut cale întoarsă din fața ușii. Și-a vârât biletelul în corset și s-a acoperit mai bine cu mantia. Domnii de la club nu aveau nevoie de Jane Fawkener pentru a sparge codul și să-i salveze pe acei englezi aflați

în străinătate, în locuri păgâne. Lordul Hazelwood îl descifrase deja în mare parte. Fără îndoială că avea să rezolve cazul de unul singur, iar Miranda avea să-l ajute.

Jane Fawkener nu-l iubea pe lordul Hazelwood. Ea îl părăsise de bunăvoie, iar acum mergea la un mare bal, unde aveau să fie prezenți zeci de gentlemeni. Las-o pe Jane Fawkener să-l aleagă pe unul dintre ei. Miranda nu avea de gând să o ajute să i-l ia pe singurul gentleman care îi aparținea de drept.

Capitolul 22

Un bal stârnește emoții. Indiferent de intențiile gazdelor sau de motivele fiecărui oaspete, un bal este un mediu prielnic pentru a face curte unui partener, acea formă de relaționare dintre o lady și un gentleman care duce la iubire. Într-o sală de bal, un gentleman și o lady, deși necunoscuți, pot arde rapid etapele și pot ajunge în situații pline de intimitate, de la ocheade, la priviri directe, la conversație, la o atingere electrizantă a mâinilor și, mai departe, până la un grad surprinzător de intimitate acolo unde dansul o permite – așezarea mâinii unui domn pe talia unei doamne sau a mâinii acesteia pe umărul lui.

Sala de bal în sine este un spațiu neobișnuit care încântă simțurile. Sub luminile orbitoare ale candelabrelor, încălzită de la eforturilor depuse în timpul dansului, inhalând parfumul nenumăratelor buchete de flori și simțind pulsul muzicii chiar în adâncul sufletului ei, tânăra vânătoare de soți poate deveni euforică. Odată aleasă dintre toate doamnele prezente să se bucure de atenția specială a unui domn fermecător, ea trebuie să nu se lase pradă sentimentelor pentru a nu fi indusă în eroare, crezând că și-a găsit pe loc soțul pe care îl caută.

Ghidul vânătoarelor de soți

Până în clipa în care a păsit în sala de bal Langford, Jane nu fusese conștientă cât de mult se schimbase în felul în care arăta, cum se transformase într-o tânără vânătoare de soți, pe care o puteai găsi la tot pasul în societatea engleză. În aproape două săptămâni în care a urmat sfaturile din ghidul ei, dobândise o ținută, o atitudine corespunzătoare și cunoștințe suficiente pentru a fi sigură că va găsi un partener pentru un set sau două de dansuri. Ceea ce îi mai rămăsese de făcut era să-și finalizeze eforturile de a cuceri inima unui bărbat disponibil și să aleagă un stil de viață pentru anii în care avea să se bucure de această cucerire. În jurul ei se aflau

tot felul de domni care puteau garanta un statut social confortabil chiar și celor mai înflăcărate debutante. Atunci când venea vorba să se decidă în privința viitorului soț, ar fi putut alege între a juca pe viitor rolul de gazdă pentru reuniunile unde avea să-i invite în special pe politicienii vremii, sau de stăpână a unei vaste moșii, implicându-se în asigurarea bunăstării și fericirii personalului și a chiriașilor acesteia și în administrarea marilor sale averi. Această variantă a amuzat-o. Allegra era mai potrivită să aleagă un asemenea mod de viață, nu Jane.

Jane nu avea încă libertatea de a-și alege un soț până când nu reușea să descâlcească încrengătura de situații cu care se confruntase, care o făceau să fie o cu totul altă persoană decât o simplă tânără aflată la vânătoare de soți, cum se pretindea a fi. Și, într-adevăr, și-a dat seama, în timp ce se uita deznădăjduită după un chip care nu mai apărea în mulțime, că încă nu-și putea explica deloc cum de ajunsese să se îndrăgostească de Hazelwood.

Nu mai primise nici o veste de la el din noaptea în care îi dăduse cartea și nici nu-l văzuse pe Nate, lacheul, în ultimele două zile, dar a crezut că avea un plan și că avea să primească în curând un semn de la el. Era pregătită să plece de la balul Langford de una singură, pe jos, dacă era nevoie. Știa unde era clubul lui Hazelwood și intrarea prin drogheria de pe Old Bond Street.

În orele următoare, era de datoria ei să o ajute pe Allegra să-și facă revenirea triumfală în societate. Allegra, deși se recuperase destul de bine după accident, încă se văita când a trebuit să suporte și cea mai mică greutate pe cap și obosea ușor. În loc de pene și metri de panglică, ea acceptase ideea lui Jane de a-și împleti un singur rând de perle în bucle. Aranjamentul a făcut-o să semene mai puțin cu mama ei și mai mult cu Annabel. Allegra fusese toată numai zâmbete când a văzut rezultatul, până în momentul în care, tocmai când erau pe punctul de a ieși din casă, o remarcă făcută de Philip cum că arăta ca un cufăr de comori al unui pirat îi șubrezise toată încrederea.

Acum, doar micul efort de a urca ușor scările reședinței Langford, la brațul lui Clive, a făcut-o să se agite și tremura toată atunci când au ajuns în pragul sălii de bal, așteptând să le fie anunțată prezența. Timp de câteva momente apăsătoare, după ce au intrat în sală, se părea că revenirea Allegrei avea să treacă neobservată.

Nici un cap nu s-a întors spre ei. Nici un zâmbet nu i-a întâmpinat. Clive s-a întors îngrijorat spre Jane, în timp ce o conducea pe Allegra spre un loc aflat la marginea sălii, care, în mod normal, era rezervat însoțitoarelor.

– Să n-o scapi din ochi, Jane, ai înțeles? a întrebat el.

Grija pentru sora lui de când cu accidentul îi câștigase simpatia lui Jane.

– Desigur.

– Dacă leșină sau obosește, trimite pe cineva să mă cheme. Putem pleca în orice moment.

Allegra și-a strâns evantaiul, cu mâinile în poală, cu capul în jos.

Phoebe și-a deschis evantaiul cu o mișcare bruscă.

– Seara asta va fi un dezastru dacă nici măcar nu se poate ține pe picioare.

– Mamă, a spus Clive, vino cu mine în sala de jocuri și las-o pe Jane să aibă grijă de Allegra.

Clive i-a aruncat lui Jane o ultimă privire plină de rugăminți în timp ce-și conducea mama cât mai departe de ele.

Jane s-a așezat lângă Allegra, vorbindu-i încet, până când unul dintre pretendenții acesteia le-a aruncat o privire. A văzut-o mai întâi pe Jane și pentru câteva clipe a părut că nu știe de unde o cunoaște, dar, în secunda următoare a zărit-o pe Allegra și a traversat camera să o întrebe dacă și-a revenit suficient pentru a-i acorda un dans. Un zâmbet de bucurie pură a luminat chipul Allegrei, iar tânărul a clipit de parcă ar fi pășit în lumina strălucitoare a soarelui. El a tras un scaun lângă ea și a început să vorbească cu o voce joasă și serioasă, străduindu-se din răsputeri să o facă din nou să zâmbească. În câteva minute, vechea cohortă de admiratori a Allegrei se strânsese în jurul lor. În timp ce perechile se așezaseră pe ring pentru primul dans din acea seară, Allegra s-a întors către Jane și a strâns-o de mână.

– Să știi că îți suntem *cu adevărat* recunoscători că ai venit la noi. Te-ai purtat frumos cu mine atunci când eu nu meritam asta. Sunt sigură că și Clive este foarte recunoscător, pentru că situația lui era atât de lipsită de speranță înainte... Ea a ridicat din umeri. Era nevoit să lucreze pentru acel insipid lord Chartwell, pe care îl disprețuia profund. Dar acum este mult mai bine. Deci, îți mulțumesc. Le-am spus tuturor pretendenților mei că trebuie să danseze

și cu tine în seara asta, așa că nu vei rămâne nici o clipă fără un partener de dans.

Jane nu s-a dezmeticit prea ușor după confesiunea Allegrei. Clive lucrase pentru lordul Chartwell chiar în biroul în care se gestionau informațiile cu privire la călătoriile tatălui ei. Clive avusese ocazia de a afla cu mult înainte destinațiile de călătorie ale tatăl ei. Și tot Clive fusese cel care beneficiase de pe urma dispariției tatălui ei. Ea reanaliza acțiunile lui Clive, când a apărut Eversley care, pe neașteptate, i-a solicitat un dans.

Abia când au coborât spre locul de dans și-a dat seama ce făcuse. Pe lângă faptul că a pierdut-o rapid pe Allegra din vedere, nu a mai apucat să cerceteze încăperea în încercarea de a-l zări pe Hazelwood sau pe complicele lui, lacheul. Voia să știe dacă Hazelwood îl percepea pe Clive ca pe un pericol. Clive, însoțit de sora lui, o chemase, o prezentase prietenilor lui și o luase la plimbare cu trăsura și la cumpărături. Nimic din toate astea nu avea de ce să-i trezească bănuielile, totuși, remarca Allegrei a făcut-o să-și pună întrebări cu privire la vărul ei.

I s-a părut că există o conspirație pentru a o ține ocupată cu dansul, dar nu a putut detecta nici un pericol în faptul că Eversley i-a povestit despre evoluția cățeilor lui, sau că unul dintre pețitorii Allegrei, Ainsworth, care avea o minte de matematician, i-a arătat un truc pentru a-și aminti pașii unui dans. O dată sau de două ori a apucat să o zărească pe Allegra, cu obrajii înroșiți de emoție și încă fără a da semne de oboseală. O oră s-a scurs destul de rapid, fără nici un semn de la Hazelwood. S-a gândit că poate avea să trimită pe cineva după ea în răstimpul în care oaspeții aveau să se mute din sala de bal în salonul unde avea să le fie servită cina. S-a decis să fie atentă la orice mesager pe care ar putea să i-l trimită.

La sfârșitul celui de-al patrulea dans, a ajuns tocmai în capătul îndepărtat al camerei, iar partenerul ei, distras pe moment de o altă cunoștință, a lăsat-o singură. În timp ce se uita după Allegra, l-a văzut pe contele Malikov apropiindu-se, grav și foarte serios.

– Domnișoară Fawkener, nu vreau să vă îngrijorez, dar m-au trimis să vă conduc la Allegra. Se simte destul de epuizată și vrea să mergeți la ea.

Jane și-a dat seama imediat că dăduse dovadă de neglijență.

– Și mama ei?

– Clive o caută în camera de jocuri. Au scos-o puțin la aer pe Allegra pentru a o proteja de zgomot și pentru a o ajuta să-și limpezească mintea. Vă voi conduce la ea, dacă îmi permiteți.

– Desigur.

Contele i-a oferit brațul, iar Jane și-a strâns fustele cu un gest care îi devenise familiar. Și-a reproșat că a pierdut-o din vedere pe Allegra și a sperat că verișoara ei nu și-a distrus în totalitatea procesul de recuperare, din cauza eforturilor depuse în timpul dansului. Contele a evitat cu dibăcie mulțimea strânsă la intrarea în sala de servit masa. Când au ajuns în dreptul scării principale, o condus-o jos. La intrare, un lacheu i-a întâmpinat, ținând în mâini mantia și mănușile ei, de parcă ar fi așteptat-o.

– O, a spus contele, văd că au dus-o deja pe Allegra la trăsură.

Afară, în întunerîc, a luat-o de braț și a condus-o spre o trăsură care aștepta.

Când ușa s-a deschis, i-a făcut semn lui Jane să pășească înăuntru.

Jane s-a oprit. Nu era trăsura familiei Walhouse. Și-a dat seama că fusese atrasă în capcană. S-a dat înapoi și s-a ciocnit de conte. Instantaneu, o cârpă a apărut în fața ochilor și i-a fost strânsă pe gură. A încercat să se zbată și să scape, dar a fost ridicată pe sus și împinsă, aterizând în genunchi în trăsură. Mâinile și genunchii s-au lovit de podea. Înăuntru, un bărbat violent, mirosind a băutură și a ceapă a tras-o în sus și a legat-o de mâini. A aruncat-o pe scaunul care se afla cu spatele la drum, a scos un pistol de la curea și l-a îndreptat spre ea cu o mână sigură.

Jane a încremenit.

Contele a băgat capul în interiorul trăsurii.

– Ne vedem în curând, domnișoară Fawkener.

Hazelwood aștepta, ascuns în umbra terasei reședinței Langford. Ascultând orchestra și privind grădinile întunecate din spatele casei, și-a imaginat pentru o clipă că dansa un vals cu Jane în fața întregii Londre. A fost o fantezie fără sens. Poate că îl iubea. El a simțit că așa era, dar nu putea să se căsătorească cu ea, dacă voia să rămână cu conștiința curată. Căsătoria cu el ar fi însemnat să o compromită în fața societății. Trebuia să păstreze viu acest gând în minte.

Muzicienii s-au oprit din cântat. Lachei au deschis ușile balconului pentru a răcori sala de bal. Hazelwood s-a îndepărtat de balustradă, urmărind momentul în care ar fi putut să se strecoare printre oaspeții care au început să circule pe ușile deschise. A profitat de ocazie și s-a furișat înăuntru. Cea mai mare parte a mulțimii s-a îndreptat dinspre ușile mari ale sălii de bal către sala unde urma să le fie servită cina.

De îndată ce Jane avea să fie în siguranță, avea să raporteze despre ceea ce aflaseră din exemplarul ei al *Ghidul vânătoarelor de soți*. Tatăl ei a cartografiat nu numai prietenii Angliei, ci și pe cei ai Rusiei, acei califi și satrapi care se părea că ar fi trecut de partea țarului. Proiectul căii ferate rusești prevedea ca aceasta să traverseze teritorii prietenoase de-a lungul unui râu, care, conform presupunerilor lui, trebuia să fie Oxus. Doar Jane i-ar putea confirma asta. O rugase în biletul său să aducă harta ascunsă în tabloul cu Nelson. Dacă nu ar fi reușit, s-ar fi bazat pe memoria ei, sperând că avea să-și amintească fiecare loc în care tatăl ei fusese în vizită la un prieten sau unde identificase un inamic. Memoria lui Jane era la fel de valoroasă ca orice bucată de hârtie pe care o deținea guvernul. Nu trecuseră mai mult de două minute de când reușise să se strecoare în salon.

Clive urmărea de pe palier întoarcerea lui Malikov în sala de bal. S-a uitat o dată în sus pe scări și a dat din cap către Clive. Planul fusese îndeplinit. După cum prezisese contele, nu a fost nici o problemă în a o scoate pe Jane din sala de bal. Trucul cu senzația de leșin a Allegrei funcționase. Cu toate acestea, Clive se simțea rău, de parcă ar fi înghițit o bucată de friptură de vită stricată. Toată aceste evenimente îl legau prea mult de Malikov. În definitiv, rusul nu era emigrantul fermecător, mistuit de dorul de casă. Era un om capabil să se folosească și să scape de oricine îi stătea în cale. Malikov știa cum să-l facă pe Clive să sufere. Situația era insuportabilă. Clive trebuia să scape de falsul său prieten. Avea să găsească până la urmă și modalitatea prin care să o facă, era sigur de asta. Problema care-l ardea acum era ce minciună să le spună Allegrei și mamei lui în următoarele minute, când aveau să-l întrebe despre Jane.

Ceasul de pe cămin, care a bătut ora exactă, nu l-a ajutat să o găsească pe Jane. Hazelwood știa că nu ar fi avut cum să nu o observe chiar de acum câteva minute. A părăsit antreul și s-a întors iar la scara principală, pe unde urmau să treacă toți oaspeții care părăseau sala de cină. De data aceasta s-a uitat după Allegra. Cu părul ei auriu, ar fi fost ușor de remarcat și, cel mai probabil, Jane ar fi prin preajma ei. S-a uitat de la o coafură elaborată la alta, dar nu a văzut-o pe Allegra sau pe Jane. L-a văzut pe Clive Walhouse vizavi, urmărind, de asemenea, marea de invitați.

În timp ce mulțimea se înghesuia la intrarea sălii unde se servea cina, Hazelwood a încercat să se strecoare printre ei. O mână care l-a bătut pe umăr l-a oprit brusc și când s-a întors a dat cu ochii de un vechi prieten de școală.

– Bună, amice. Sunt Thorndike. Nu te-am văzut într-o sală de bal decentă de ani întregi. Ai reintrat în grațiile tatălui tău?

– Thorndike. Hazelwood i-a strâns mâna bărbatului. Încă nu în grațiile lui, din păcate, dar, după cum vezi, asta nu e valabil și în cazul doamnelor.

Oaspeții au început să curgă în valuri, aruncând priviri curioase în direcția lor. Hazelwood se uita după Jane.

– A, ai făcut rost de o invitație, nu? Sclipitor. Ai găsit-o pe acea doamnă care crede că va deveni mama următorului conte de Vange?

– Exact. Dar trebuie să fiu discret, până când îmi ating scopul.

Hazelwood nu își dorea să fie remarcat de vreuna dintre persoanele care nu ar fi fost de acord cu prezența lui acolo.

Prietenul lui i-a oferit o altă strângere sinceră de mână.

– Anunță-mă când e momentul să te felicit.

Hazelwood a dat din cap. Chiar atunci Clive l-a văzut și a tresărit.

– Unde este Jane? a întrebat Hazelwood.

– Allegra se simțea epuizată, iar Jane o însoțește.

Privirea lui îndreptată către ușa sălii de dineu l-a dat de gol.

– Mai ai o încercare, Walhouse.

Allegra a trecut chiar în acel moment pe lângă ei, la brațul lui Ainsworth.

– Clive?

S-a uitat de la el la Hazelwood și înapoi.

– Ai văzut-o pe Jane? Nu a apărut la masă.

Clive l-a fixat pe Hazelwood.

– Nu o tulbura pe sora mea.

S-a întors către Allegra.

– Să mergem să o căutăm. Nu-i stă în fire să te lase singură, excluzând situația în care ți-ar fi furat vreun pretendent.

Clive simțea privirea lui Hazelwood lipită de spatele lui, dar bărbatul era legat de mâini și de picioare în situația de față. Nu putea provoca o scenă în reședința Langford. Clive credea că scăpase de Jane Fawkener, dar se dovedise a fi ca un junghi în coastă. Așa fusese de la bun început. Întoarcerea ei la Londra a fost cea care îl activase pe Malikov. Clive nu-și bătuse capul să se gândească la motivul real, dar acum încerca să rezolve problema. Ceea ce căuta contele erau informații, așa că pornise de la presupunerea că Jane deținea informații care, de altfel, trebuie să fi fost incomparabil mai valoroase decât scrisorile și documentele pe care Clive i le vânduse rusului în anii trecuți.

Hazelwood complicase și mai mult situația. Acțiunile lui ar fi putut să-l irite pe conte. Avea mare nevoie de un plan pentru a-i elimina pe cei doi și avea certitudinea că știa și cum să o facă. Mai întâi trebuia să-i ceară iertare Pamelei că nu avea să-și țină promisiunea de a se întâlni, ca de obicei, în cursul serii. Apoi avea să-și conducă mama și sora acasă și, în final, avea să-l caute pe lordul Chartwell la clubul acestuia. Era timpul să-i mărturisească fostului său șef că descoperise un complot pus la cale de renegatul viconte Hazelwood, prin care plănuia să vândă secretele britanice unui supus al țarului.

Capitolul 23

Există două remedii pentru efectele ameţitoare ale unui bal. Primul este să ai parte imediat de o experienţă cu adevărat palpitantă. Dacă o plimbare cu balonul cu aer cald nu vă este la îndemână, este recomandabil să călăriţi în galop peste câmpuri deschise şi să vă acordaţi apoi un răgaz, să vă priponiţi calul şi să vă limpeziţi mintea. În cel mai rău caz, tânăra vânătoare de soţi ar trebui să urce Primrose Hill (vezi harta inserată) şi să examineze panorama uriaşă din faţa ei. Al doilea remediu este de a inventa o întâlnire cu acest model de excelenţă masculină, în cea mai prozaică dintre situaţii. Trebuie să-l vizitezi când este răcit sau să-l observi cum se comportă cu cel care se ocupă de afacerile lui. Observaţi-l când merge cu mama lui la cumpărături sau când îl învaţă pe nepotul său să mânuiască un zmeu. Dacă este la fel de fermecător în lumina aspră a zilei în compania familiei sale precum era în sala de bal, atunci îţi poţi îngădui să-l placi.

Ghidul vânătoarelor de soţi

Hazelwood a intrat cu paşi mari în club, cu Wilde pe urmele lui. O pierduseră. Căzuse în mâinile contelui. Ca să poată să se elibereze de furia şi de durerea pricinuite de pierderea suferită, Hazelwood ar fi avut nevoie să se afle într-o mlaştină sau pe un câmp pustiu sau în deşert, nu în cafeneaua clubului unor gentlemeni.

Bineînţeles că a fost vina lui. Se jucase de-a spionul. Fiind deja un proscris la Londra, nu-l costase nimic să-şi petreacă nopţile în cele mai rău famate locuri ale păcatului şi ale ticăloşiei. Nu-l costase nimic nici să trăiască în camere confortabile, să fie bine hrănit, bine îmbrăcat şi flatat. Ce sacrificase, în afară de casa de burete[1] şi de

[1] O casă de burete era un loc de izolare temporară pentru debitorii din Regatul Unit. Dacă un debitor nu-şi plătea o datorie, creditorul său depunea o plângere la şerif. Şeriful trimitea executorii judecătoreşti sau poliţişti să-l aresteze pe debitor şi să-l ducă la casa de burete locală. Aceasta nu era o închisoare pentru debitori, ci o casă privată, adesea locuinţa executorului judecătoresc.

perceptorii insistenți care îl încolțiseră la fiecare pas înainte să accepte oferta lui Goldsworthy? Îi plăcuse atât de mult viața de spion încât nu era pregătit să părăsească clubul la sfârșitul mandatului.

Apoi, în mod neașteptat, când anul său de spionaj se apropia de sfârșit, Goldsworthy îi pusese în față trofeul la care râvnise cu adevărat. Abia acum a înțeles că, pentru a-l obține, trebuia să renunțe la spionaj.

Jane Fawkener păruse a fi o fată atât de simplă, ceva de care se ferise înainte de a cădea în dizgrație. Dar, ca să fie a lui, să o recupereze din mâinile inamicului, ar trebui să renunțe la club, la prieteni și la viitorul său. Ceea ce dorea Malikov era harta. Și o dorea nu pentru că îi deconspira pe acei califi și satrapi orientali, prieteni ai Angliei, ci pentru că-i dezvăluia pe falșii prieteni ai Angliei, cei care pretindeau loialitate, dar care aveau să treacă de partea țarului în schimbul obținerii influenței în zonă.

Cafeneaua nu arătase niciodată mai primitoare cu lămpile aprinse, cu focul arzând în șemineu, cu tava cu punch și cănile așezate pentru ultimele băuturi ale serii. Blackstone și Clare și-au ridicat privirea dintr-un document întins pe un taburet din piele.

– Ai adus-o? a întrebat Clare.

– Nu a mai ajuns la întâlnire. A părăsit balul pe la miezul nopții, cam în momentul în care Wilde l-a văzut pe Malikov cum lega la gură o femeie și o împingea într-o trăsură. Verii lui Jane nu știau nimic de ea.

– Walhouse?

– A mințit.

S-a abținut să nu spună mai multe despre Clive.

– Deci, știm unde a dus-o Malikov? a întrebat Blackstone ridicându-se în picioare.

– Da.

Hazelwood a înțeles imediat că greșise oprindu-se la intrarea în salonul unde serveau cafeaua. Prietenii lui erau gata să-l ajute să o recupereze pe Jane. Dar el nu putea accepta ajutorul lor, deoarece era pe cale să trădeze guvernul britanic.

– Wilde l-a urmărit pe unul dintre cei care au supravegheat-o până la ascunzătoarea individului. Ne poate arăta drumul.

– Și dacă ea nu este acolo? a întrebat Clare.

Și el stătea în picioare, nerăbdător să acționeze.

– Îl căutăm pe Malikov și punem presiune pe el. Înarmați-vă.

– Avem un plan? a întrebat Blackstone, ca un tip rațional ce era.

– Îți voi spune pe drum. Lasă-mă să-mi iau pistoalele.

S-a întors și a pornit spre scări. Blackstone a strigat în urma lui:

– Vrei să-i spun lui Wilde să ne pregătească o trăsură?

– Nu este nevoie. Trăsura ne așteaptă deja, a strigat el.

A sperat că nu se dăduse de gol. Aveau încredere în el. Era cazul lui. Aveau să-l aștepte. Ar avea cam un sfert de oră la dispoziție.

În lumina unei singure lămpi aflate pe un cămin din piatră albă, Jane îl privea pe cel mai scund dintre cei doi răpitori ai săi cum atâța jarul unui foc care mocnea. Nu a scos nici un cuvânt. Doar îndrepta pistolul spre ea atunci când dorea să-i transmită ceva. Zgomotul produs de fierul care râcâia jarul a răsunat în camera goală până când bărbatul a lăsat deoparte vătraiul și a trecut la foale. Din cămin a ieșit un nor de funingine care l-a făcut să tușească și să-și lege fularul de lână mai strâns în jurul feței.

Jane stătea acolo unde i se ordonase să stea, strângând și desfăcându-și în tăcere degetele legate pentru a-i permite sângelui să circule. Călușul de la gură i-a lăsat urme adânci în obraji și a făcut-o să-și simtă limba uscată. Îi era greu să respire doar pe nas și îi era imposibil să înghită. Genunchii zgâriați o usturau.

Nu se îndepărtaseră prea mult de reședința Langford. Jane numărase șase viraje ale trăsurii care a mers destul de încet, transportându-i spre sud și est până la această casă, aparent pustie. Un sunet diferit produs de roțile trăsurii i-au semnalat că intraseră pe un drum scurt, pietruit. Apoi răpitorul ei o împinsese printr-un portic în casa întunecată, dirijând-o cu vârful pistolului.

S-a așezat cu fața spre focul slab, întinzându-și mâinile când a început să prindă putere. Strălucirea flăcărilor a luminat o porțiune mai mare din încăpere, care nu era atât de pustie pe cât crezuse la început. Momentan, pistolul lui zăcea pe o masă verde, din cele folosite pentru jocurile de cărți, dar care era acoperită de hârtii. Pe podea, lângă masă, era o geantă de umăr. În jurul mesei, în zona de penumbră creată de lumina slabă a lămpii, se aflau mormane de așternuturi pentru pat, aruncate în dezordine, de parcă cineva ar fi

lovit cu piciorul o grămadă de pături și perne. Pe grătarul înnegrit se aflau o tigaie de fier și un obiect pe care nu crezuse că o să-l vadă la Londra, o cafetieră mică, cu mâner lung, asemenea celei pe care o lăsase la Halab. Mirosul de cafea persista în cameră, amestecat cu mirosuri de mucegai și de rozătoare. Ea a bănuit că încăperea cu ferestrele acoperite de draperii groase trebuie să fi fost camera de primire a conacului vreunui lord înainte să fie abandonată și lăsată în paragină. Fără să-și întoarcă privirea, a încercat să măsoare distanța până la cea mai apropiată ușă. Un calcul rapid i-a dat de înțeles că cel care o păzea putea să-și apuce pistolul cu mult înainte ca ea să ajungă la ușă.

A presupus că nimeni nu știa unde se află, cel puțin nimeni care ar fi putut să-i sară în ajutor. Planul lui Hazelwood de a veni s-o ia de la bal eșuase. Allegra și Phoebe s-ar putea să-și facă griji pentru ea, dar acum era convinsă că Clive avea să le mintă, așa cum o minți se și pe ea. Aveau să meargă la culcare cu credința că ea se afla undeva în siguranță, poate cu bunica ei sau cu doamna Lowndes. I-a trecut rapid prin minte că prietenii ei, care habar nu aveau ce i se întâmplase, s-ar fi dus la culcare imaginându-și că și ea ar fi făcut la fel, într-un loc sigur, ca și ei. A durut-o brusc suferința și singurătatea pe care tatăl ei fusese nevoit să le îndure. Desigur, el ar fi puternic și deștept. Și-ar face răpitorii să râdă. Avea să-și păstreze mintea limpede și să caute în permanență o cale de a scăpa. Și-a îndreptat spatele. Răpitorul ei și-a luat din nou pistolul când a auzit o ușă deschizându-se și niște pași care răsunau pe podeaua goală.

Contele Malikov s-a apropiat de Jane și a privit-o cu răceală. A întins mâna și i-a scos căluțul. Jane a înghițit în sec și și-a mișcat maxilarul care-i zvâcnea de durere. Instantaneu, dinții au început să-i clănțăne de frig.

Malikov s-a îndreptat spre foc și l-a lovit zdravăn peste ureche pe răpitor.

– Doar atât poți să faci? E mai frig aici decât în Sankt Petersburg.

Ea nu a înțeles răspunsul mormăit al bărbatului. Au fost primele cuvinte pe care le-a auzit din gura lui și nu erau în engleză. Crezuse că bărbatul era un bătăuș londonez angajat pentru forța lui, dar acum și-a dat seama că ar putea fi vorba despre altceva. Trăsăturile îi erau ascunse de pălărie și de fularul care-i acoperea fața.

Malikov s-a așezat pe scaunul de la masa verde. Probabil că putea fi considerat a fi un bărbat arătos cu tenul lui deschis și ochii albaștri. Până în seara aceasta, ea îl văzuse doar ca pe o versiune mai în vârstă a tinerilor care roiau în jurul Allegrei. Acum dispăruse atitudinea politicoasă și lipsită de griji. Renunțarea la orice urmă de politețe a făcut-o să se înfioare.

– Apropie-te, fetițo. Trebuie să-mi răspunzi la niște întrebări.

Jane a făcut un pas înainte. Măcar așa ar fi mai aproape de foc.

– Unde este tatăl tău? a întrebat-o Malikov.

Întrebarea surprinzătoare a făcut-o să clipească.

– Conform guvernului b-b-britanic, este mort.

Malikov a clătinat din cap.

– Dar tu nu crezi asta, nu?

– El poate fi în viață și luat ostatic în Orient. R-r-răpirea comercianților în scopul obținerii unor recompense nu este ceva neobișnuit în regiune.

– Dar el nu este un comerciant și nu a existat nici o cerere de răscumpărare, nu-i așa? De ce s-a întâmplat asta? Ar putea ridica suspiciuni și s-ar putea face presupuneri că a existat un plan.

Din nou a surprins-o. Crezuse că dușmanii tatălui ei știau unde se află.

– Nu înțeleg.

– O, cred că înțelegi foarte bine. Acum un an, tatăl tău a scos ilegal din Khiva o hartă furată. Te-a trimis la Londra să recuperezi harta, nu-i așa?

Ea a clătinat din cap. A încercat să-și păstreze aceeași privire nedumerită, dar era unul dintre acele momente în care, apariția unei noi informații ar ajuta-o să pună cap la cap detaliile. Piesele puzzle-ului începeau brusc să se potrivească. Literele amestecate din jocul de scrabble începeau să formeze un cuvânt, pe care dușmanii tatălui ei încă nu îl găsiseră.

– Guvernul m-a adus în țară când a fost dat dispărut.

– Domnișoară Fawkener, nu cred că înțelegi gravitatea situației tale. Guvernul rus nu trece ușor cu vederea furtul de informații vitale.

Jane și-ar fi dorit să aibă un blestem pentru a-și putea stăpâni picioarele tremurânde și dinții care-i clănțăneau. Totuși, contele nu era un bandit cu care putea negocia condițiile de eliberare.

– Conte Malikov, m-m-mă supraestimezi. Nimeni din guvern nu încredințează unei tinere informații imp-p-portante.

– Totuși, nu prin guvern ai primit un mesaj de la tatăl tău, ci prin bancherii lui.

Fără să vrea, Jane nu a reușit să-și ascundă o mică tresărire. Malikov o privea cu atenție.

– Vezi, domnișoară Fawkener, știu destul de multe despre mișcările tale, chiar din momentul în care ai ajuns în Anglia.

În această situație, erau șanse mici ca ea să-l convingă că se înșela, că era doar o fată care se bucura de Sezon. Ar putea să nege că ar fi în posesia informațiilor pe care le aflase. Ar putea să îl mai amâne și să spere că Hazelwood avea deja un plan să o găsească.

– Singurele informații pe care mi le-au transmis bancherii tatălui meu au fost cele referitoare la situația mea financiară precară. Restricționându-mi accesul la moștenirea mea până în momentul în care mă căsătoresc, tatăl meu m-a încurajat să devin una dintre tinerele vânătoare de soți.

– Totuși, ești văzută peste tot în compania renegatului viconte Hazelwood.

– Am fost. Până când verii mei mi-au explicat pericolul unei astfel de legături. Nu l-am mai văzut pe viconte de când familia Walhouse m-a primit în casa lor.

– Așadar, susții că nu ai nici o informație de împărtășit.

– N-n-nici una.

Se îndoia că o credea.

– Din păcate, nu este răspunsul pe care-l așteptam, domnișoară Fawkener. Dacă nu ai informații, va trebui să ne gândim ce-am putea face cu tine.

Capitolul 24

Este inevitabilă apariția unui moment, în timpul eforturilor tinerei vânătoare de soți de a-și găsi partenerul de viață, în care va simți că a dat greș. Se poate ca o inimă despre care credea că o să îi aparțină să fie atrasă de o alta. S-ar putea să fi zâmbit, să fi dansat, să fi ascultat, să fi participat și să fi purtat cele mai frumoase rochii ale ei în zadar, căci nimeni nu a perceput-o ca fiind demnă de atenția lui specială. Ea este plăcută. Ea este admirată. Ea nu este iubită. Sezonul se apropie de sfârșit, iar fetele mai norocoase îi împărtășesc declarațiile de dragoste pe care le-au primit, în timp ce ea își imaginează un viitor în care va purta bonete de dantelă și va avea grijă de nepoatele și nepoții ei atunci când sunt bolnavi, fără ca nimeni să-i observe actele caritabile sau să-i împărtășească îngrijorările. Dacă este înțeleaptă, tânăra vânătoare de soți va înceta imediat să-și mai imagineze un viitor sumbru, va transmite prietenelor sale cele mai sincere urări de sănătate și fericire și se va sfătui cu croitoreasa ei pentru a se asigura că va purta cea mai frumoasă ținută la fiecare nuntă la care va participa în perioada care urmează.

Ghidul vânătoarelor de soți

Lui Nate nu-i plăcea cum se prezenta situația. Hazelwood nu-i spusese de nici un plan. Ceasurile din cafenea ticăiau, fără a ține socoteală de frământările lui Nate. Sfertul de oră avea să bată în curând, iar cei doi bărbați din fața lui se vor întoarce spre el. Trebuia să se decidă unde să-i ducă.

Harry Clare se înarmase, ca de obicei, cu o pereche de pistoale Land Pattern și o sabie Mameluke, sabia preferată a cavaleriei britanice. În timp ce își îmbrăca mantaua, l-a fixat cu privirea pe Blackstone.

– Să mă duc să văd ce-l reține pe prietenul nostru? a întrebat Blackstone.

S-a întors, cu chipul întunecat, mai repede decât se așteptase Nate.

– Nebunul a plecat de unul singur, Clare.

Clare s-a întors către Wilde.

– Ei bine, tinere, știi care este planul lui?

– Nu, sir. Nate și-a îndreptat umerii. Problema este, sir, că Hazelwood este un bărbat îndrăgostit.

– Așa se explică, a spus Blackstone cu un râs sec, iar Clare s-a strâmbat.

– Să sperăm că vom ajunge la timp să reușim să-l oprim să nu facă vreo prostie și să se sacrifice.

– Și nici să sacrifice Anglia, a adăugat Clare în barbă.

Ceasurile au bătut sfertul de oră, iar Nate tocmai se pregătea să-i însoțească atunci când ușile clubului s-au deschis și au auzit strigăte furioase și zgomotul de cizme care pășeau înăuntru. Trei bărbați și-au făcut apariția, blocând intrarea în cafenea, Goldsworthy, Chartwell și un al treilea ins pe care Nate nu-l mai văzuse până atunci. Clare și Blackstone s-au uitat rapid unul la celălalt. Aveau o problemă.

Chartwell, cu față rotundă și cu ochelari, era cel mai mic dintre cei trei bărbați, eclipsat de corpul masiv al lui Goldsworthy, dar a preluat imediat controlul.

– Domnilor, unde este Hazelwood?

Blackstone s-a uitat prin cafenea, de parcă prietenul lui ar fi stat întins pe una dintre canapele sau pe unul dintre scaune.

– Nu este aici. Vă putem ajuta?

– Desigur că puteți, băieți, a spus Goldsworthy. Vrem să știm doar unde a spus că merge.

– Sus?

Blackstone a ridicat din umeri. Nate a apreciat stăpânirea de sine a bărbatului.

– Nu te superi dacă eu și Clare plecăm, nu-i așa, Chartwell? Eram pe picior de plecare.

A făcut să pară de parcă ar fi vrut să meargă în vreun club sau bordel.

– Sus! Ce fel de răspuns este acesta? Chiar mă deranjează.

Chartwell părea să se umfle pe sub haină. Privirea lui ascuțită a observat pistolul lui Blackstone și sabia lui Clare. S-a întors și a făcut un semn în spatele lui, iar o trupă de soldați din Horse

Guards[1], îmbrăcați în roșu, au invadat clubul. Chartwell a arătat spre scări, iar căpitanul și-a condus oamenii într-acolo. Zgomotul produs de tropăitul cizmelor a invadat clubul.

– Băieți, a spus Goldsworthy, încruntându-se cu severitate, nu are rost să încercați să ascundeți adevărul. Hazelwood a plecat singur, presupun.

– Și ai adus o divizie din Horse Guards să-i asigure spatele? a întrebat Blackstone.

Putea fi la fel de sarcastic.

Goldsworthy părea sumbru, iar Chartwell, furios. Al treilea bărbat, un tip cu barbă, care se uita la Nate de parcă ar fi fost un băștinaș din regiunile sălbatice ale Canadei, urmărea desfășurarea evenimentelor cu o expresie curioasă, detașată.

– A fost pur și simplu o măsură de precauție, a spus Chartwell.

Soldații au început să coboare tropăind pe scări, iar căpitanul lor a raportat că nu găsiseră nici urmă de Hazelwood.

Chartwell se agita pe lângă Goldsworthy.

– Pentru numele lui Dumnezeu, omule, vinde secrete nenorocitului aceluia de rus. Îl voi spânzura și voi închide acest club blestemat!

Goldsworthy părea că era pe punctul să-l alunge pe Chartwell ca pe o insectă enervantă.

– Băieți, a spus uriașul, e timpul să acționăm. Unde mergem?

Clare și Blackstone au schimbat o altă privire, iar Nate s-a simțit un pic mai bine. Indiferent în ce se băgase lordul Hazelwood, prietenii lui nu aveau să-l lase la greu. Totuși, lui Nate i s-a strâns stomacul când Clare s-a întors către el.

– Ei bine, tinere, du-ne într-acolo.

Hazelwood stătea în fața porții casei părăsite, de unde Nate Wilde îl văzuse mai devreme pe urmăritor intrând și plecând. Trecuse ani întregi pe lângă acest loc fără să-i sară în ochi. Acum a văzut că una dintre porțile de fier nu mai era închisă cu lanțuri. Cu un mic brânci, poarta s-a mișcat suficient ca el să se poate strecura înăuntru. O potecă pietruită plină de gropi făcea legătura între

[1] Gărzile Călare cuprindeau mai multe trupe independente. Inițial, potrivit rolului lor de gărzi de corp pentru suveran, cei care puteau face parte din aceste trupe erau exclusiv reprezentanți ai nobilimii.

porți. În stânga lui, un cal a nechezat ușor, legat la o trăsură care era trasă sub câțiva copaci, în întunericul adânc. În mod ciudat, două felinare erau așezate pe scara de la intrare, ca și când Malikov ar fi așteptat vizitatori. Și o siluetă mare îl aștepta acolo, cu pălărie și palton și, fără îndoială, înarmat.

În timp ce urcase în goană scările clubului până în camera lui și până când ieșise din nou prin drogherie, Hazelwood plănuise și renunțase la o jumătate de duzină de stratageme prin care să o poată recupera pe iubita lui. Se decisese rapid că pistoalele nu aveau ce căuta în planul care se forma în capul lui. În schimb, s-a întors la vechea sa vestă și lavalieră pătate de vin. Doar o parte a planului conta, la urma urmei, restul avea să-l adapteze în funcție de situațiile cu care avea să se confrunte. S-ar baza pe inteligența lui. Și pe prietenii lui. Era sigur că aveau să vină cu multe arme de foc.

Omul lui Malikov a reacționat cu o eficiență rapidă și brutală la sunetul pașilor lui Hazelwood pe drumul de pietriș. Hazelwood a fost căutat de arme și adus în fața lui Malikov la fel de repede pe cât sperase. A fost nevoie o stăpânire de sine remarcabilă pentru a se abține să nu-și dea în vileag sentimentele la vederea iubitei sale, care era legată și tremura. Un al doilea gardian, mai scund decât primul, dar ascuns și el de o haină și un fular legat la gură, stătea lângă cămin, ținând un pistol îndreptat direct spre ea.

– Tu!

Malikov nu și-a ascuns surpriza sa evidentă.

– Așteptai pe altcineva?

Hazelwood s-a întrebat pentru cine fuseseră aprinse felinarele. Tipul cu pistolul, aflat în spatele lui, a raportat că l-a găsit pe Hazelwood pândind pe afară.

– Te asigur că nu pândeam. Am venit direct pe alee.

El a aruncat o primă privire spre Jane, încercând să judece cât de frig îi fusese până acum. Îi putea vedea respirația în aerul rece.

Malikov a ridicat din nou garda.

– Hazelwood, mi-ai întrerupt discuția cu domnișoara Fawkener.

– Am fost indus în eroare, Malikov, mi s-a spus că organizezi o partidă de cărți. S-a uitat la masa verde. Știi că nu am reușit niciodată să rezist jocului cu mize mari.

– A, dar când buzunarele tale sunt goale, nu prea cred că ai șanse să intri în joc.

– Buzunarele mele nu sunt complet goale. Am ceva ce îți dorești.

– Ce ai putea avea și eu mi-aș putea dori?

Atitudinea politicoasă, obișnuită, a lui Malikov era marcată de tensiune.

Hazelwood s-a uitat la expresia liniștită a bărbatului. Momentan, buza ondulată, nările umflate și degetele care băteau ritmul pe brațul scaunului sugerau că Malikov se gândea cum să scape de o sursă de iritare. Avea impresia că în fața lui se afla vechiul Hazelwood, bețivul, renegatul fiul risipitor, împătimitul jocurilor de noroc și al alcoolului. Hazelwood era pe punctul de a-i deschide ochii bărbatului. Desigur, asta însemna că în acel moment avea să-și trădeze prietenii.

– O hartă. Atitudinea lui Malikov s-a schimbat instantaneu. S-a îndreptat în scaun. Hazelwood cunoștea privirea aceea, expresia unui bărbat care nu se înșelase niciodată până atunci, și care observa pentru prima dată ceea ce trecuse cu vederea sau subestimase. Malikov nu prea credea ceea ce vedea, dar a întins mâna după pistolul complicelui său și i-a făcut semn bărbatului să-l percheziționeze pe Hazelwood. Bărbatul i-a dat jos haina lui Hazelwood și i-a făcut o percheziție grosolană și amănunțită. Bărbatul s-a dat înapoi și a clătinat din cap către Malikov. Pistolul și-a schimbat din nou proprietarul.

– Hazelwood, nu am chef de jocuri.

– Ți-am menționat cumva că am o condiție în schimbul acestei hărți? a spus Hazelwood.

A riscat o a doua privire spre Jane. Ochii ei erau vigilenți, chiar dacă trupul îi tremura de frig. Obrajii aveau două dungi roșii ca niște urme de arsuri acolo unde ceva îi presase. Un căluș, a bănuit.

– O condiție? Vocea lui Malikov era disprețuitoare. Am impresia că tu nu înțelegi corect situația în care te afli.

– Oare? Sunt singurul bărbat din Londra care te poate duce direct la harta pe care o cauți.

– Am spus eu cumva că aș căuta vreo hartă?

Hazelwood a dat din cap. Fără haină, simțea cum începe să i se facă frig.

– Știu unde se află această hartă.

Jane a scos un sunet de protest din gâtul strangulat de frig. Acum tremura puternic. Hazelwood nu-și închipuia că ar mai fi fost în stare să vorbească. Malikov nici măcar nu s-a uitat la fată.

– Ce propunere neașteptată din partea unui nobil englez – să dea o hartă unui supus al țarului. Mă întreb ce motiv ai ca să-mi faci o asemenea ofertă.

– Banii, desigur. Un mic gest de trădare din partea mea, nu-i așa? Hazelwood a dat din umeri, cel puțin spera că a arătat ca o ridicare din umeri. Atitudinea nepăsătoare era greu de disimulat cu un pistol îndreptat încă spre Jane. După cum ai subliniat, sunt un bărbat cu buzunarele goale. Acceptă-mi oferta.

– Și ce vrei la schimb?

Hazelwood a privit scurt în podea. Malikov înghițise momeala.

– Mă mulțumesc cu o mie de lire.

Malikov a râs.

– Serios, Hazelwood, tu nu înțelegi ce se întâmplă.

– Nu ai numerar disponibil? Să presupunem că, în cazul acesta vom cădea de acord asupra unei alte condiții. O lași pe Jane Fawkener să plece chiar acum. Când prietenii ei mă anunță că se află în siguranță, te duc la hartă.

A urmat o liniște în care Hazelwood a crezut că aude cărbunii șuierând, înainte ca Malikov să râdă forțat, cu un sunet neplăcut. S-a ridicat.

– Nu reușesc să înțeleg avantajul ofertei tale, Hazelwood, dar m-ai pus pe gânduri.

A făcut un semn din cap către omul lui, care și-a potrivit mai bine pistolul în mână și a părăsit camera.

De îndată ce pașii lui Malikov nu s-au mai auzit, Hazelwood s-a îndreptat în colțul în care se afla Jane și a tras-o spre el. Gardianul lor a reacționat cu un mârâit, scoțând un șir de cuvinte neinteligibile și făcând un gest de amenințare cu pistolul.

– Nu cred că vorbește engleză, i-a spus Jane. Turca, poate.

– Interesant. Am observat cafetiera. Lasă-mă să-ți încălzesc mâinile, i-a propus Hazelwood, ignorând o altă răbufnire a gardianului.

A început să-i frece mâinile, fixând-o cu privirea, încercând astfel să stabilească dacă ar putea să-i slăbească legăturile.

– H-H-Hazelwood, nu-l provoca. O să ne împuște.

Hazelwood a aruncat o privire spre gardian.

– Nu va trage fără ordin. Malikov vrea harta, așa că încă are nevoie de noi. Lasă-mă să te încălzesc, iubito, înainte ca Malikov să se întoarcă.

– Nu crezi că M-M-Malikov ne va lăsa să plecăm în schimbul -h-hărții, nu?

– Din păcate, nu prea. Nu își poate asuma riscul ca vreunul dintre noi să vorbească. Dar l-am pus pe gânduri. S-ar putea să mai avem încă șanse să scăpăm.

Nu știa cât aveau să întârzie Blackstone și Clare. Până acum evitase să-i implice în trădare.

– D-d-doare, a spus ea, în timp ce el îi încălzea mâinile.

– Îmi dau seama.

I-a sărutat creștetul capului.

Momentul imperfect se potrivea perfect cu felul în care se derula de obicei viața lui. Ceva ce-și dorea foarte mult era în sfârșit al lui, dar doar pentru scurt timp, cu riscul de a-i fi smuls din brațe.

– Hazelwood, Malikov l-a trădat pe tatăl meu, nu-i așa? vocea ei era o șoaptă joasă tremurândă.

– Cu ajutorul cuiva din biroul lui Chartwell.

– Clive, a spus ea cu tristețe. A lucrat acolo. El cunoștea planurile tatălui meu. A avut de câștigat de pe urma morții tatălui meu.

– Clive este un ticălos până în măduva oaselor. Nu l-ai bănuit nainte de seara asta, nu-i așa?

– Nu. Dar la bal, Allegra mi-a spus ceva. Abia am avut timp să mă gândesc la asta înainte ca Malikov să-mi spună că are nevoie de mine.

– N-ai primit mesajul meu?

Era ceva în neregulă acolo, dar avea să se gândească la asta mai târziu, dacă avea să existe un mai târziu.

– Nu, a spus ea. El a simțit cum ea începea să-și revină. Nu vreau ca Malikov să scape, având în vedere că l-a trădat pe tatăl meu.

– Sunt de acord cu tine, dar, dacă nu îl prindem că deține un secret care ar aparține de fapt guvernului, scapă.

– Cum ar fi, de exemplu, harta noastră? Dar tu nu ai harta noastră.

– Malikov nu știe asta.

Hazelwood a simțit cum mâinile ei încep să se încălzească. Jane a clătinat din cap.

– Malikov va căuta o anumită hartă. Își va da seama dacă e vorba despre un fals sau o copie.

– Adevărat. Planul are unele scăpări. Dar ar trebui să funcționeze suficient de bine ca tu să reușești să scapi. Prietenii mei vor ajunge și ei aici. Vor crea o ambuscadă. Promite-mi că vei pleca. Ea a clătinat din cap. Există o ușă în spate care nu este păzită, a spus el cu blândețe. Folosește-o la momentul potrivit. Poți să mergi la bunica ta sau la drogherie.

Nu voia să admită că întregul său plan era să salveze singurul lucru care conta pentru el, chiar dacă ea nu avea să fie niciodată a lui.

– Ce-ar fi dacă, a spus ea, Malikov ar avea harta în mâini chiar când sosesc prietenii tăi?

– Ar fi genial. Exista o fisură în planul ei, dar nu avea să-i menționeze asta acum. Dacă te hotărăști să nu pleci, poți leșina la comandă?

– Pot să cad la pământ.

– Bun. Bănuiesc că gardianul nostru ar putea să-și piardă capul și să tragă la un moment dat.

– Și care va fi semnalul? l-a întrebat.

El nu a mai apucat să răspundă pentru că s-a deschis ușa din capătul celălalt al camerei și Malikov s-a întors cu pași mari. Paznicul lor a început să scuipe rafale de cuvinte furioase, făcând un semn către ei doi.

Malikov le-a aruncat o privire în timp ce a pus o geantă pe masa verde de joc.

– Ce ați pus voi doi la cale de l-a enervat atât de rău?

Hazelwood a ridicat din umeri și s-a îndepărtat de Jane.

– Malikov, ce te aduce la reședința Crannock în miezul nopții, dacă nu un joc de cărți?

Malikov s-a uitat la el, ca și când încă încerca să se decidă cum să rezolve o problemă care l-a luat prin surprindere.

– Crannock este un prieten de-ai mei. Bănuia că cineva abuza de ospitalitatea lui și că s-a adăpostit aici. M-a rugat să arunc o privire.

– L-ai găsit pe intrus?

– Mă tem că prezența ta aici în seara asta l-a speriat.

– Nu am știut. Poate că seara nu va fi total compromisă pentru tine dacă obții harta.

– Hazelwood, devii obositor. Nu am văzut încă această hartă pe care tot mi-o fluturi pe la nas. Acum un sfert de oră, ai pretins că mă poți duce la ea. Acum, pretinzi că o ai la tine.

– Ți-ar plăcea să o vezi, să te asiguri că este harta pe care o cauți? De data aceasta nu te va costa nimic.

Hazelwood s-a îndreptat spre Malikov, așezându-se între Jane și bărbatul de lângă foc. S-a oprit la mai puțin de un metru de masa de joc.

– Ce este?

– Pur și simplu vreau ca omul tău să-și pună pistolul pe colțul mesei.

Malikov s-a uitat la amestecul de hârtii de pe masa de joc. Dezordinea i-a amintit lui Hazelwood de biroul lui Goldsworthy. Abia atunci a înțeles. Malikov era un fel de Goldsworthy al Rusiei la Londra. El stabilea misiunile spionilor și culegea informații de la ei, pe care le trimitea apoi în țară, iar acum era pe cale să dea lovitura și să-și umple geanta cu o comoară. Și își dorea nespus acea hartă. I-a făcut semn bărbatului de lângă foc să pună pistolul pe colțul mesei. Hazelwood și-a descălțat piciorul drept și a întins mâna în pantof după o bucată de hârtie. Jane a scos un strigăt înăbușit.

Privirea lui Malikov a rămas fixată pe hârtie.

– Este doar o bucată de hârtie împăturită.

– La fel ca o filă de cecuri, totuși, majoritatea bărbaților o consideră valoroasă. Ești pregătit să auzi care este condiția mea?

Hazelwood a început să despăturească hârtia.

În ciuda frigului, Nate a simțit cum a transpirat în timp ce își conducea grupul prin spatele casei întunecate până la ușa camerei, unde i-au putut auzi pe Hazelwood și Malikov care discutau. Nu ar fi bănuit niciodată că un bărbat atât de masiv ca Goldsworthy sau unul atât de scorțos precum Chartwell s-ar putea furișa cu atâta ușurință. Al treilea bărbat nu a scos nici un sunet. Toți soldații din Horse Guards, cu excepția a doi dintre ei, rămăseseră să aștepte unde li se spusese, la ieșirea care dădea în Piccadilly, gata să prindă pe oricine încerca să iasă prin față.

Clare stătea cu urechea lipită de ușa din spatele căreia răzbăteau vocile înfundate. A apăsat clanța și a împins ușa, lăsând-o îndeajuns de deschisă încât să-l audă pe Hazelwood cum îi oferea lui Malikov o hartă. Chartwell a înlemnit în întuneric. Clare și-a ridicat brațul pentru a da semnalul.

Brațul lui Clare a căzut și au năvălit pe ușă, Blackstone și Clare în centru, Goldsworthy și Chartwell la stânga și Nate și al treilea bărbat la dreapta, cu cizmele lovind podeaua goală și cu armele zornăind. În spatele lor erau soldații din Horse Guards.

Mâna lui Malikov a luat repede o hârtie de pe masa din fața lui, mototolind-o în pumn și, întorcându-se, a încercat să o arunce în foc. Pumnul stâng al lui Hazelwood a zvâcnit și l-a lovit pe Malikov în plină figură, făcându-l să se împleticească înapoi, iar din nas să-i țâșnească sângele. O siluetă întunecată de lângă foc s-a năpustit spre colț și s-a răsucit, ținând în mână un pistol. Pistolarul din colț a privit cu o sclipire de om nebun arsenalul din fața lui și l-a luat la țintă fără nici o ezitare pe străinul de lângă Nate.

Hazelwood a strigat la domnișoara Fawkener:

– Jane, corsetul tău este prea strâns.

Fata s-a prăbușit, iar bărbatul de lângă Nate a căzut în genunchi pe podea lângă ea, în timp ce tipul întunecat de lângă foc a tras. Glonțul lui a șuierat peste capul bărbatului îngenuncheat, pe lângă mâneca lui Nate și a intrat în lemnul din capătul întunecat al camerei.

Trăgătorul s-a întors să fugă, dar un glonț din pistolul lui Clare l-a nimerit, căzând cu un geamăt la pământ, ținându-se de picior. Camera răsuna de ecouri ale împușcăturilor și mirosea a praf de pușcă. Blackstone l-a ridicat pe Malikov în picioare și i-a luat hârtia mototolită pe care încercase să o arunce. Malikov și-a tamponat nasul plin de sânge cu lavaliera distrusă.

Clare s-a așezat lângă Hazelwood. Toți se uitau la Goldsworthy, dar Chartwell a fost cel care s-a îndreptat spre Malikov și Hazelwood.

– Arestează-i pe amândoi, a spus el.

– Nu, a strigat fata, fără să-și ia privirea de la Hazelwood.

A încercat să se ridice, dar s-a împiedicat, cu picioarele prinse în fuste și în faldurile mantiei. Bărbatul de lângă ea s-a întins să o ajute, iar când ea l-a luat de mână și s-a întors către el, a strigat.

– Tată?

Străinul a luat-o în brațe, iar Nate nu a auzit ce au spus. Ea plângea și râdea și îl lovea ușor pe bărbat cu pumnii.

Soldații din Horse Guards s-au pus în mișcare, arestându-i și legându-i pe Malikov și pe Hazelwood. S-a auzit zgomotul cătușelor. Era o greșeală. Era o nebunie. Nate a aruncat o privire către Blackstone și Clare. Aveau fețele împietrite. Fata, prinsă în îmbrățișarea tatălui ei, nu l-a văzut pe Hazelwood plecând. În timp ce Chartwell ieșea pe ușă în spatele bărbaților încătușați, s-a întors către Goldsworthy și, în hărmălaia și confuzia ordinelor strigate și a zdrăngănitului armelor, Nate l-a auzit spunând:

– Îți închid clubul, amice. Metodele tale neortodoxe sunt o cale sigură pentru dezastru. S-a terminat!

Capitolul 25

Tânăra vânătoare de soți, cu siguranță își dorește să primească binecuvântarea prietenilor și a familiei ei atunci când reușește să-l găsească pe acel bărbat pe care îl consideră mai presus de toți ceilalți și pe care crede că îl poate iubi cu adevărat. În timp ce ea speră că ei pot aprecia fericirea ei și meritele lui, fără a ști nimic din ceea ce a aflat ea despre caracterul lui, aceștia încep să pună la îndoială capacitatea acestuia de a răspunde cutumelor societății. Ea va auzi acum de la toată lumea de unele lipsuri din manierele, educația sau din modul în care face politică, precum și a veniturilor lui. Acum, că succesul ei ca și tânără vânătoare de soți este ca și garantat, rudele ei îi vor prezice nefericirea și chiar eșecul demersului în care chiar ei au insistat să se implice. Își doresc să o împiedice să devină vreodată soție, nu pentru că nu cred în reușita ei, ci pentru a evita destrămarea familiei în care ea a trăit în acești optsprezece sau douăzeci de ani. Tânăra vânătoare de soți trebuie să fie pregătită să-și apere dragostea indiferent de obstacole.

Ghidul vânătoarelor de soți

Pentru prima dată, în dimineața de după revederea cu tatăl ei, Jane nu a mai fost deranjată de căldura înăbușitoare din salonul bunicii ei. Un tremur necontrolat îi zguduia trupul din când în când, clătinându-i ceașca pe farfurie, în timp ce ea și tatăl ei serveau împreună cafeaua. Margaret găsise o rochie de lână albastră decolorată pe care să o poarte până când hainele ei aveau să fie recuperate de la verii ei. Tatăl ei purta o haină pe care o avea de dinainte de a ajunge la Halab. Era un contrast izbitor între haina englezească de modă veche și figura specifică unui bărbat din Halab, cu barbă și cu tenul măsliniu. Nu se mai sătura să-l privească.

– Arăți ca o englezoaică, i-a spus el, lăsând ceașca jos.

Era un semnal pentru a începe adevărata discuție pe care nu o avuseseră încă.

– De cât timp ești la Londra? l-a întrebat ea.

Îi adusese fistic și migdale. Margaret le-a pus pe o farfurie pe măsuța unde se afla tava de cafea.

– Am sosit la câteva zile după ce ai ajuns și tu. Am fost nevoit să rămân mort pentru toată lumea până când aveam să aflăm cu certitudine cine ne trădează oamenii aflați în Orient.

– Clive?

– Clive și alții care i-au transmis secrete lui Malikov. L-am suspectat, dar nu am putut dovedi nimic niciodată.

– Noi?

– Eu și Goldsworthy.

A fost rândul ei să-și lase cana jos.

– De ce?

Voia ca el să-i povestească, să-i explice de ce o lăsase să-l creadă mort și de ce fusese trimisă la Londra și i se spusese că trebuie să devină cineva care nu era.

Întrebarea a părut să-l pună în dificultate. S-a ridicat și s-a îndreptat spre fereastră, privind în stradă. Ea nu știa dacă Londra îi era familiară sau necunoscută.

– A fost un compromis. Prietenii noștri erau în pericol. Unul dintre ei a plătit cu viața pentru a-mi aduce harta. Știam că nu mai pot face munca pe care o făcusem. Știam că trebuie să te scot din Halab înainte să se gândească cineva să se folosească de tine împotriva mea. Și a trebuit să aflu cine ne-a compromis rețeaua. Trebuia să fie cineva din Londra.

– Dar nu ai putut să-mi spui nimic din toate astea, nici unul dintre planurile tale? A trebuit să mă lași să-mi imaginez că ai fost luat ostatic sau că ai murit? Pe Jane o durea gâtul. Îi oferea explicații pentru ceea ce făcuse din perspectiva spionului, nu a unui tată. Să știi că nu m-a deranjat că locuiam în Halab înconjurați de familii, de piețe pline de *tetas*, *ammis* și *kaitis*. Eram doar noi doi, dar eu eram *Rana*, iar tu erai *Abu Rana*, tatăl Ranei. Îmi era de ajuns. Nu duceam lipsa unei familii, dar când tu ai dispărut, ce mi-a mai rămas?

– A, văd că mi-ai luat-o înainte. Abia când m-am dus la Barker, consulul englez, pentru a-ți aranja întoarcerea în Anglia, mi-am dat seama de greșeala pe care o făcusem, ca tată. S-a întors la canapea și s-a așezat în fața ei, cu mâinile împreunate, pe care le ținea între

genunchi, cu capul în jos. Ea a așteptat să continue: Barker mi-a spus în față ce credea despre modul nostru de viață. M-a făcut să înțeleg că te-am privat de viața tradițională britanică pe care ar fi trebuit să o ai, de toate lucrurile pe care nu le luasem în calcul, pentru că eu le trăisem în copilăria mea și pentru că nu mai contau pentru mine când a murit mama ta. Trebuia să fii o fată crescută în tradiția engleză.

– Și ai crezut că dacă îmi dai o carte o să devin una?

Ea a spus toate astea cu blândețe, dar nu se putea abține să nu se gândească la acel moment groaznic, din bancă, atunci când familia Hammersley îi pusese pentru prima dată cartea în mâini, iar ea o blestemase. În acel moment el și-a ridicat privirea, cu ochii triști din cauza pierderii suferite.

– A fost cartea mamei tale. Am crezut că... am vrut să o ai, indiferent de ce avea să se întâmple cu mine. Poți să mă ierți?

– O, tată, te iert. Cum aș putea să nu te iert?

Jane a traversat camera și a îngenuncheat în fața lui, luându-i mâinile împreunate în ale ei, cercetându-i fața.

Cum putea să-l învinovățească din moment ce, la rândul ei, se simțea vinovată pentru că nu fusese capabilă să înțeleagă dragostea care însoțise gestul de a-i oferi acest dar.

– Am crezut că te-am pierdut atunci când tu erai singura familie pe care o aveam. Apoi ea s-a ridicat, trăgându-l și pe el de pe canapea și oferindu-i un zâmbet despre care știa că era la fel de îndrăzneț precum cel al lui Hazelwood. Dar trebuie să-mi iau cartea înapoi, tată, și există o singură cale.

Privirea tristă s-a transformat într-una întrebătoare.

– Nu mai ai cartea?

Ea a clătinat din cap. Acum vorbea spionul din el.

– Este pe mâini sigure.

– Ale cui?

– Ale lordului Hazelwood. Tatăl ei părea șocat. Vezi tu, tată, chiar am devenit o tânără vânătoare de soți și l-am găsit pe bărbatul pe care-l doresc.

Și-a eliberat brusc mâinile din ale ei, părând complet năucit.

– Cred că glumești. În nici un caz nu poate fi vorba despre Hazelwood! Cunoști trecutul acelui om, istoria lui...

El s-a abținut să-i dea și mai multe detalii. Jane a zâmbit. Obiecțiile tatălui ei erau exact cele la care se așteptase.

– Mă voi căsători cu el imediat ce-l vei scoate din închisoare. Ar fi bine dacă ai face asta chiar astăzi.

– Nu pot să fac așa ceva. I-a dat harta lui Malikov.

Jane a clătinat din cap.

– Nu. Nu i-a dat-o. A folosit notițele tale din carte ca să deseneze o hartă cu care să-l poată păcăli pe Malikov. Am harta adevărată și ți-o voi returna când mă voi căsători cu lordul Hazelwood.

– Chiar vrei să te căsătorești cu acest bărbat?

– Da. Imediat ce îl vei scoate din închisoare și-l vei absolvi de acuzația de trădare.

Era tatăl ei și o iubea în felul lui, dar de foarte multă vreme își iubea mai mult meseria lui de spion. Hazelwood, care nu avusese nimic de câștigat, dar totul de pierdut, renunțase la spionaj, chiar și atunci când a fost singurul lui colac de salvare, doar pentru ea.

– Și, tată, a spus ea, ne vei aranja astăzi căsătoria, așa cum ar face orice părinte bun din Halab.

Capitolul 26

Nunta tinerei vânătoare de soți, fie ea sărbătorită în mod convențional într-o duminică dimineața, urmată de un mic dejun și de tort, fie sub forma unei petreceri adevărate, fastuoasă sau simplă, cu puțini sau mai mulți invitați, este doar exteriorizarea unei bucurii interioare. Mireasa și mirele par a fi niște figuri care fac parte dintr-un tablou mai mare. Lumea va fi surprinsă sau fericită de uniunea lor. Oaspeții, și chiar și ziarele, vor comenta rochia ei și frumusețea lui, dar adevăratele sentimente pe care le au unul față de celălalt vor prinde viață când vor deveni cu adevărat soț și soție, în acel loc extrem de intim, patul conjugal.

Ghidul vânătoarelor de soți

Jane Fawkener s-a căsătorit cu Edmund Dalby, vicontele de Hazelwood, în salonul bunicii ei, într-o după-amiază ploioasă, când Londra începea în sfârșit să se dezghețe după valul de frig polar. S-a căsătorit cu el, respectând tradiția din Halab. Tatăl ei și mirele au semnat *aqd*, contractul de căsătorie, iar ea și Hazelwood și-au declarat liberul consimțământ față de această uniune izvorâtă din iubire.

Nunta nu a avut loc chiar atât de repede pe cât își dorise Jane. A trebuit să îndure o zi nesfârșită, în care a trebuit să răspundă la o mulțime de întrebări puse de lordul Chartwell referitor la hartă. La toate întrebările, ea se încăpățânase să repete că va face cadou harta soțului ei atunci când acestuia i se va permite să se căsătorească cu ea și când toate acuzațiile împotriva lui aveau să fie retrase. Ea i-a subliniat lordului Chartwell că, deși el refuzase să o ajute să-și găsească tatăl, ea, în schimb, se dovedise a fi de mare ajutor guvernului în rezolvarea acestei probleme arzătoare.

Deoarece negocierile cu ministerului se blocaseră și pentru că guvernul o repusese în posesia bunurilor care se aflau la verii ei, după ce îi supusese unei cercetări amănunțite, ceruse să i se trimită rochia pentru ceremonia de învestitură. Ceremonia a avut loc în a

doua zi de arest a lordului Hazelwood, tatăl ei primind în persoană crucea de argint a Ordinului Sf. Mihail și Sf. Gheorghe. El și regele schimbaseră câteva cuvinte când suveranul a dat cu ochii de el.

– Am crezut că ai murit, Fawkener, a spus regele.

– Eroare administrativă, Majestate. Încă sunt în viață și în serviciul dumneavoastră, a răspuns tatăl ei.

În a treia zi de încarcerare a lui Hazelwood, în timp ce tatăl, proaspăt uns cavaler, făcea demersuri pentru a-i obține eliberarea, Jane i-a făcut o vizită lui Lady Vange.

A fost o vizită scurtă, cu respectarea prevederilor etichetei pentru astfel de situații. Jane a vrut doar să-i aducă la cunoștință contesei intenția ei de a se căsători cu lordul Hazelwood, conform tradiției englezești, în prima dimineață de duminică, după obținerea licenței de căsătorie. După ce străbătuse câțiva metri pe covorul bogat, a zărit ochii verzi ai contesei, care semănau izbitor cu ai fiului ei, dar fără zâmbetul care îi lumina de obicei pe ai lui. Jane a refuzat să se lase descurajată de eleganța gravă a viitoarei ei soacre, dar a considerat că era înțelept să se abțină de la a o mângâi cu dovezi de afecțiune. Cu timpul, contesa avea să se convingă și singură că Hazelwood se schimbase, asta numai dacă Jane ar reuși să-i aducă față-n față. Ea credea că găsise deja soluția.

La urma urmei, ce era o soacră dacă nu o *teta*-în-așteptare?

O mică petrecere de nuntă în compania bunicii lui Jane, a tovarășei ei, Margaret, a prietenilor lui Hazelwood, căpitanul Clare și lordul Blackstone, însoțit de Lady Blackstone, și a unchiului Thaddeus s-a rezumat la o ceașcă de ceai și prăjituri, după scurtul schimb de jurăminte din salon. După toasturi și îmbrățișări cu toți cei prezenți, cuplul proaspăt căsătorit a plecat la conacul unchiului Thaddeus, din Hampstead.

Dormitorul de la etajul superior al conacului era luminos și aerisit, în contrast cu atmosfera închisă și întunecată de la parter. Tavanul se înclina în pantă chiar deasupra capetelor lor. Două ferestre tăiate adânc în înclinația lui lăsau să treacă lumina și ofereau o priveliște asupra câmpului golaș și a cerului. Pereții albi și aspri erau goi, dar patul cu baldachin era acoperit cu o pătură albastră și o vază cu zambile timpurii era așezată pe șemineu. Un foc ardea vioi în cămin, cu o găleată cu apă și un ceainic la îndemână.

S-au ridicat și s-au uitat unul la celălalt în fața focului și au ascultat murmurul ploii ce cădea pe acoperiș și zgomotul făcut de aceasta în timp ce se prelingea printr-o țeavă de scurgere, când pașii servitorului unchiului Thaddeus s-au auzit coborând treptele de lemn, până când au atins podeaua de la parter.

– Ești sigură că asta îți dorești? a întrebat-o proaspătul ei soț. Pentru că îmi trec prin minte o mulțime de motive pentru care nu ar trebui să te căsătorești cu mine.

A lăsat cele două bagaje micuțe pe podea, la picioarele patului.

– Cum ar fi? a întrebat ea, căutând în jur un loc în care să-și atârne mantia umedă. El a oftat și și-a trecut o mână prin păr, răvășindu-l, așa cum și-ar fi dorit ea să-i facă. Astăzi părul lui i-a amintit de strălucirea întunecată a boabelor de cafea prăjite ca în Halab. Și-a îndreptat umerii într-un mod complet necaracteristic lui. Ea s-a abținut să nu zâmbească.

– Sezonul este pe cale să înceapă. Tatăl tău îți este din nou aproape. Ai putea fi o adevărată vânătoare de soți acum. Am cartea ta în geantă. Ai putea începe din nou.

– Hm? Și să merg la baluri și evenimentele mondene și să fiu văzută în parc și la teatru și să port acele rochii pe care le-am comandat împreună?

– Exact. Și pot să-ți dau numele a zece bărbați mai buni decât mine – a înghițit el în sec –, mai merituoși decât mine să-ți fie soț.

Jane și-a desfăcut legăturile de la gât și și-a dat jos mantia umedă. Purta rochia albă pe care o probase în ziua aceea la Madame Celeste, dar fără crinolină. El era hotărât să întoarcă spatele fericirii. Dar fericirea avea diferite moduri, ca nisipul din deșert, de a se strecura prin crăpăturile ferestrelor și ușilor protejate cu gratii.

– Zece bărbați? Hm. Cred că e prea târziu pentru asta. Nu vreau nici un alt bărbat, indiferent dacă este mai bun decât tine. Mai ai și alte obiecții pe care ar trebui să le iau în considerare?

Ea și-a înclinat capul, fiind atentă la nuanța de verde din ochii lui. Erau încă întunecați.

El a înghițit cu zgomot.

– Tatăl tău nu mă place. Știai că a insistat asupra unei clauze în acel contract care să-ți permită să divorțezi de mine?

– Se numește *esma*. Permite unei femei să divorțeze de un bărbat, ceea ce este un lucru destul de rar.

Ea și-a împăturit mantia peste spătarul curbat al unui scaun, aflat sub cea mai apropiată fereastră și s-a întors din nou cu fața spre el.

– Ce ai făcut ca să-l convingi să fie de acord cu căsătoria noastră?

– I-am spus care va fi cadoul meu de nuntă pentru tine. Acum, mai ai și altă obiecție la decizia mea de a mă căsători cu tine?

S-a întors spre cămin și a luat ceainicul. Era plin și ea l-a pus pe plită.

– Ai făcut o alegere greșită. Intru în această căsătorie la fel de bogat precum Adam când a fost izgonit din Rai. Nu am să te plictisesc cu detaliile, dar, pentru că am dat greș cu misiunea pe care mi-a încredințat-o Goldsworthy, îmi închei scurta mea carieră de spion cu niște datorii considerabile.

– Dacă aș fi căutat un soț foarte bogat sau un personaj de vază al societății londoneze, fără îndoială că aș fi fost de acord cu raționamentul tău, dar am avut întotdeauna un set diferit de valori.

– Vorbești serios?

– Da.

Ea a traversat camera și a deschis un mic dulap de lângă peretele dintre cele două ferestre.

– Ce cauți?

– Asta. Ea a ridicat un castron mare de porțelan. Există o tradiție, despre care tu se prea poate să nu fi auzit, legată de felul în care un mire din Halab încearcă să se apropie de mireasa lui în noaptea nunții.

– Da? Spune-mi despre ce este vorba.

I-a luat castronul din mâini și a văzut în privirea lui că în cele din urmă rezistența lui slăbește. Chiar dacă ochii lui nu aveau încă sclipirile jucăușe care îi plăceau atât de mult, cel puțin umbrele începeau să dispară.

– În primul rând, el îi scoate pantofii și îi spală picioarele.

– A.

Apoi a trecut direct la treabă, luând vasul de la ea și așezându-l pe sobă, ducând-o spre unul dintre scaune și așezând-o. Era un om de acțiune, la urma urmei. Stătea în fața ei și și-a scos haina de pe umeri, pe care a pus-o peste mantia ei. Și-a dat jos vesta, și-a desfăcut lavaliera și și-a suflecat mânecile. Apoi a îngenuncheat și i-a ridicat fustele până peste genunchi.

S-a lăsat pe călcâie și și-a trecut palmele calde pe picioarele ei îmbrăcate în ciorapi. Și-a lăsat mâinile să coboare din nou pe gleznele ei și și-a pus capul în poala ei. Ea l-a mângâiat pe păr, jucându-se cu degetele prin șuvițele întunecate și mătăsoase.

Când a ridicat capul, ochii lui se întunecaseră din nou din cauza a ceea ce ea a recunoscut a fi dorință. Știa asta pentru că și ea simțea la fel.

El s-a aplecat și s-a concentrat să-i desfacă șireturile și să-i scoată pantofii. Apoi a întins mâna sub fustele ei, de-a lungul coapselor, după jartierele care fixau ciorapii. I-a eliberat și a rulat mai întâi unul și apoi pe celălalt, lăsându-i picioarele dezgolite, sub privirea lui. I-a sărutat fiecare genunchi julit.

Ceainicul a început să fluiere, iar el s-a ridicat să-l ia de pe plită și să umple bolul. Cu o cană din dulap, a adăugat apă rece din găleată în vasul aburind. A găsit o pereche de prosoape, unul pe care să-l așeze sub castron și unul pe care l-a aruncat peste umăr.

– Ar trebui să am petale de iasomie pentru a parfuma apa?

– Nu este obligatoriu.

El i-a ridicat pe rând fiecare picior, așezându-l apoi în baia caldă și a început să toarne apă cu mâinile făcute căuș, palmele alunecându-i de-a lungul pielii ei netede și umede. Jane a închis ochii când senzația mâinilor lui pe picioare i-a încălzit fiecare părticică din corp.

El s-a ridicat, aplecându-se în față peste brațele scaunului, sărutând-o. Ea a întins mâna să-l tragă mai aproape, iar el a tras-o în picioare. Fustele i-au căzut în vasul cu apă, iar el a ridicat-o, cu brațele așezate pe spate, fără să-și dezlipească buzele de ale ei, până când a îndepărtat-o cu o rotire de vasul cu apă rece și a așezat-o ușor pe covorul de lângă sobă. Ea și-a rezemat capul pe pieptul lui, simțindu-i ritmul rapid al respirației și al bătăilor inimii. El a sărutat-o pe creștetul capului.

– Iubirea mea, avem prea multe haine pentru niște miri în noaptea nunții. Vrei să plec și să te las o clipă singură?

Ea a clătinat din cap.

– Vreau să mă ajuți cu toate clamele și cu corsetul.

Era timpul ca ea să-i dea cadoul pe care i-l promisese. Jane s-a întors cu spatele și i-a zâmbit peste umăr pentru a-l încuraja.

Mâinile lui Hazelwood se mișcau febrile. Prima dată i-a desfăcut nasturii minusculi de la spate, ca să-i deschidă rochia. I-a simțit degetele cum au devenit brusc stângace, dar a continuat, până când a ajuns la șireturile încrucișate ale corsetului. Corsetul ei era simplu, dar nici nu se putea compara cu urâțenia pe care o purtase în prima zi la bancă. El i-a sărutat spatele, între omoplați. Dorea ca ea să-și lase părul liber.

Jane a întins mâna, de parcă i-ar fi citit gândurile, și a început să-și smulgă acele de păr. El i-a desfăcut șireturile din talie și a tras de părțile laterale ale corsetului până când s-a desfăcut. Și-a lăsat mâinile pe o parte, și-a scuturat părul și s-a întors să-i zâmbească peste umăr.

– Acesta este darul tău? Degetele lui au dat de marginea unei bucăți de hârtie îndoite, ieșind din carcasa corsetului ei. Bucata asta de hârtie? A reușit să apuce hârtia între degetul mare și arătător și a tras de ea. Harta?

– Da. A simțit-o cum a oftat ușurată. Am luat-o din spatele tabloului în prima noapte petrecută la verii mei.

A mai tras de câteva ori, și harta a ajuns în mâinile lui. Hazelwood a întors-o cu fața la el. Trebuia să-i mărturisească ceva.

– Credeam că Malikov o să mi te ia. Nu l-am putut lăsa să facă asta, indiferent de consecințe.

– Știu.

Ea a întins mâna și i-a pus-o pe buze ca să nu mai rostească nici un cuvânt. Apoi a zâmbit și a scuturat din umeri, iar rochia lejeră a căzut pe podea. Apoi s-a întors cu fața la el. S-a desfătat o clipă cu imaginea trupului ei care i se înfățișa în toată splendoarea și care se potrivea perfect cu cea creată în închipuirea lui chiar din prima zi când fusese pus să o spioneze. Șireturile cedau și mătasea a alunecat până când ea a rămas dreaptă și sigură pe ea, înfruntându-i privirea, cu pielea strălucitoare, la fel de îndrăzneață cum se dovedise a fi în fața pericolului. Cu un zâmbet plin de înțelesuri, ea a făcut același lucru pe care-l făcuse și el. Fără să scoată un cuvânt, s-a ocupat de nasturi și de butoane, dându-i jos costumul de mire, așa cum făcuse cu toate măștile lui. A lăsat-o să se uite și să-l atingă cu degete tremurânde, îndepărtând cu un zâmbet veșmintele dintre ei. În timp

ce el s-a dezbrăcat și de ultimele haine, mirarea sinceră din ochii ei l-a făcut să simtă cum renaște, făcându-l uitat pe tânărul idealist a cărui onoare și reputație a irosit-o, devenind acel bărbat în care se transformase grație iubirii lor.

– Îți place ce vezi? a întrebat-o.

Ea a dat din cap, lăsându-și o mână să alunece pe pieptul lui, palma ei ajungând să se sprijine pe abdomenul lui.

– Însă, a spus ea, știam de ceva vreme că o să-mi placă.

A râs fericit, a luat-o de mână și a condus-o în patul în care nu se gândise niciodată, patul conjugal. Și, deși simțea ce lucru minunat i se întâmpla, în adâncul sufletului era un tip îndrăzneț, așa că, odată ce adus-o în patul lui, nu a ezitat să o sărute, să o atingă, să o stârnească și să o excite până când iubita lui i-a luat fața în mâinile ei și, privindu-l, umedă și răvășită, și respirând la fel de precipitat ca și el, i-a spus:

– Mergi până la capăt, iubitule.

Și așa a făcut.

Epilog

Poticnirile și pașii greșiți sunt o consecință inevitabilă a faptului că ai luat locul cuiva într-un cerc de cunoștințe. Tânăra vânătoare de soți nu poate spune sau face exact ceea ce ar trebui să spună sau să facă de fiecare dată. Chiar spiritul, curiozitatea și independența care dau farmec unei tinere sunt de natură să o trădeze, printr-un comportament care poate avea efecte neplăcute. Roșeața care îi pătează obrazul în astfel de momente de introspecție îi va reaminti că trebuie să fie responsabilă pentru faptele sale. În cazul în care orice gest de acest fel i-ar provoca o stânjeneală persistentă sau dacă i-ar da impresia că ar trebui făcute unele schimbări, ar trebui să apeleze la sfatul unui mentor înțelept.

Ghidul vânătoarelor de soți

Ceremonia de nuntă de la biserică se terminase. Vicontele ei se căsătorise cu alta. Păsiseră amândoi din fața altarului, schimbând priviri de o bucurie atât de strălucitoare, încât Miranda își pusese mâinile înmănușate peste gură pentru a nu țipa. Nimeni nu o văzuse. Acum era singură, sau aproape singură.

Deasupra ei, în balconul unde se afla corul, organistul foșnea hârtiile și, după cum își așeza partiturile, semnala că avea să se oprească din cântat. Sacristanul cu părul alb îl strigase ca să-i amintească de un concert care urma, apoi se îndreptase și el spre micul oficiu de lângă altar. Nimeni nu o observase.

Ea alesese să stea chiar în strana din spate a bisericii pentru a asista la ceremonie. Cei prezenți păreau să se cunoască între ei, dar îi făcuseră loc și dăduseră din cap și zâmbiseră. Miranda se îmbrăcase cu cea mai bună mantie, cu marginile îmblănite și cu boneta de mătase bleumarin care îi făcea mereu pe domni să-i remarce ochii și să-și întoarcă privirile după ea.

Grupul care era așezat în strana din spate era compus din doi domni și patru doamne, dintre care două păreau a fi gemene, iar una

dintre ele destul de tânără și drăguță. Fuseseră printre ultimii care părăsiseră biserica, stând într-un colț, vorbind și râzând și făcând schimb de cărți, chiar și bărbații. Fata drăguță fusese deosebit de încântată să primească o carte. Iar bucuria ei îi dăduse o idee Mirandei. Se gândise să mărturisească cuiva ceea ce făcuse, dar acum știa că nu avea de gând să o facă niciodată. În schimb, ea ar face un sacrificiu. Acel sacrificiu ar fi fost căința ei pentru răul pe care-l făcuse.

Clubul fusese închis. Nimeni nu o învinuise. Nimeni nu știa ce făcuse, dar fusese vina ei. Dacă i-ar fi dat biletul lui Jane Fawkener, nu ar mai fi fost răpită de la bal, lordul Hazelwood nu ar mai fi fost arestat, iar clubul nu ar mai fi fost închis. Era adevărat că spionul Malikov fusese demascat și că Clive Walhouse fugise din Anglia, dar, cu toate acestea, clubul rămăsese închis.

Acum, nu aveau să mai vină spioni care să fie îmbrăcați și să li se ia măsurile în camera din spate a magazinului tatălui ei. Tatăl ei avea să se întoarcă la tejghea, iar ea înapoi în camerele lor, muncind pentru el, gătind, făcând curățenie și cârpind. Nu avea să se mai bucure de orele petrecute în magazin în care să spună povestea mamei sale clienților sus-puși. Ea ascultase atentă în timp ce tatăl ei îi povestise oftând unde plecaseră distinșii gentlemeni. Doar bătrânul uriaș, domnul Goldsworthy, fusese lăsat să bântuie de unul singur în clubul gol. Lordul Blackstone plecase cu soția sa la țară, în așteptarea primului lor copil. Căpitanul Clare se mutase într-un han de la marginea de sud a orașului, iar Nate Wilde plecase să locuiască cu măreții lui prieteni.

Dacă era un lucru bun în tot necazul acesta era faptul că Nate Wilde nu mai putea să vină prin spatele magazinului și să-i spună ce greșeală făcuse alegând să-l iubească pe lordul Hazelwood. Nu mai putea să-i amintească faptul că avusese dreptate când îi tot repetase că aspirațiile ei fuseseră prea înalte. Nate Wilde nu trebuia să afle niciodată ce făcuse sau simțise. Avea să-și țină fruntea la fel de sus ca întotdeauna.

Avea să uite de domnii nobili, cu ochi zâmbitori. Mai erau și alți domni la Londra, și ea avea să fie mult mai înțeleaptă de acum înainte. A deschis geanta și a scos cărticica, *Ghidul vânătoarelor de soți*. Nu-i fusese de nici un ajutor. A pus-o pe bancă pentru ca o altă fată să o găsească, o fată mai norocoasă decât Miranda Kirby.

Mulțumiri

Ghidul nevestelor fericite a fost foarte distractiv de scris. Am citit cu voce tare multe capitole în fața membrilor Grupului de scriitori de la biblioteca Mill Valley și le sunt recunoscătoare colegilor mei pentru feedback. Agentul și editorul meu mi-au transmis opiniile și comentariul lor neprețuit, iar soțul meu m-a făcut să râd și m-a răsfățat cu latte-uri. Ca de obicei, Jane Austen mă inspiră să scriu despre tinerele care se confruntă cu povara de a fi obligate să se căsătorească, fără a se ține cont și de părerea lor. Eroinele lui Austen nu au un „ghid" care să le ajute, așa că am scris unul în spiritul timpului și al locului de unde provin și l-am pus în mâinile unei eroine care găsește Londra „străină", după ani de zile petrecuți în străinătate. Pentru a înțelege experiența eroinei mele, am consultat lucrări ale pelerinilor pe Drumul Mătăsii de-a lungul secolelor. Spionii, precum tatăl personajului principal, sunt surprinși în perioada în care Anglia și Rusia s-au angajat în „Marele Joc", și am studiat pentru a afla care națiune ar fi deținut controlul asupra rutelor terestre până în India. Nu în ultimul rând trebuie să le mulțumesc părinților mei, al căror mod de a comunica, în ciuda restricțiilor din timpul celui de-al Doilea Război Mondial, a stat la baza acțiunii romanului meu. Chiar și acum, la șaptezeci și cinci de ani de la acele evenimente, mama încă mai are harta pe care au folosit-o. Orice neconcordanță îmi aparține.